

Ο ερωτισμός στον Χριστιανισμό

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πριν αρχίσουμε την ανάπτυξη του παρόντος θέματος πρέπει να τονίσουμε ότι ένα από τα θεμελιώδη δόγματα όλων των χριστιανικών εκκλησιών είναι το ότι η Αγία Γραφή ή Βίβλος = Παλαιά + Καινή Διαθήκη είναι θεόπνευστη ή αλλιώς ο «λόγος του Θεού». Στην ορθόδοξη και καθολική εκκλησία στις πηγές της πίστεως και των δογμάτων συμπεριλαμβάνεται και η *Ιερά Παράδοσις*, η οποία αποτελείται από τα συγγράμματα των Πατέρων, τις αποφάσεις συνόδων και συμβουλίων και πολλά άλλα γραπτά και παραδόσεις. Θα

μιλήσουμε λοιπόν σύμφωνα με αυτή την αρχή. Δηλαδή, όπως όλες οι χριστιανικές εκκλησίες έτσι και εμείς θα θεωρήσουμε το δόγμα της θεοπνευστίας των γραφών ως θεϊκό και απαράβατο δόγμα, το οποίο τονίζεται και εκπηγάζει τουλάχιστον από:

1. **Πράξεις των Αποστόλων** 2: 1- 4 «και εν τω συμπληρούσθαι την ημέραν της πεντηκοστής ήσαν άπαντες ομοθυμαδόν επί το αυτό. και εγένετο άφνω εκ του ουρανού ήχος ώσπερ φερομένης πνοής βιαίας, και επλήρωσεν όλον τον οίκον ου ήσαν καθήμενοι· και ώφθησαν αυτοίς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ωσει πυρός, εκάθισέ τε εφ' ένα έκαστον αυτών, **και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου**, και ήρξαντο λαλείν ετέραις γλώσσαις καθώς το Πνεύμα εδίδου αυτοίς αποφθέγγεσθαι.»
2. **Β' Προς Τιμόθεον** 3: 16 «**πάσα γραφή θεόπνευστος** και ωφέλιμος προς διδασκαλίαν, προς έλεγchon, προς επανόρθωσιν, προς παιδείαν την εν δικαιοσύνη,».
3. Πολλά άλλα χωρία της Βίβλου και της Παραδόσεως και αποφάσεις συνόδων, συμβουλίων, διαβουλεύσεων, κλπ..

Αν το δόγμα της θεοπνευστίας των γραφών ακυρωθεί τότε και ολόκληρο το οικοδόμημα της χριστιανικής πίστεως καταρρέει μαζί του σαν χάρτινος πύργος. Διά τούτο και διατηρείται ως κόρη οφθαλμού σε όλες τις χριστιανικές αιρέσεις ανεξαρτήτως, αρχής γενομένης από τον πρώτο θεολόγο του Χριστιανισμού τον ίδιο τον Απόστολο Παύλο, όπως είδαμε μόλις στην Β' Προς Τιμόθεον 3: 16, και όπως εδογματίστηκε από πολλές θεόπνευστες συνόδους .

Ακόμα πρέπει να αναφέρομε ότι η *Βίβλος* βρίθει από κείμενα που περιγράφουν διάφορα συμβάντα και περιστάσεις τα οποία αναμειγνύουν τρομερές αγριότητες και απερίγραπτη βία με τον ερωτισμό και το σεξ. Δεν θα τα καταγράψομε όλα διότι είναι πάρα πολλά. Παρακάτω όμως, δίνουμε μερικές αναφορές ως επαρκές δείγμα και μετά ο ενδιαφερόμενος αναγνώστης τις μελετήσει προσεκτικά μαζί με άλλες που θα βρει μόνος του από ένα έγκριτο βιβλικό πρωτότυπο. Αν δεν καταλαβαίνει τη βιβλική γλώσσα, τότε του επισημαίνουμε να μελετήσει από μια καλή κατά λέξει μετάφραση χωρίς θεολογικές ερμηνείες, διότι οι διάφοροι θεολόγοι διαστρέφουν το πρωτότυπο και την αλήθεια. Ακόμα και η κατά λέξει μετάφραση πρέπει να είναι η σωστή, καθ' όσον έχω στα χέρια μου πολλές μεταφράσεις οι οποίες είναι σκοπίμως εσφαλμένες. Εκτός του ότι ή κάθε βιβλική έκδοση, μετάφραση ή ερμηνεία προσπαθεί να αποκρύψει όσο ημπορεί τα κακώς κείμενα στην *Βίβλον*, προσπαθεί επίσης να εξυπηρετήσει την εκάστοτε αίρεση που την εξέδωσε.

Πρώτον αναφέρομε ολίγα βιβλικά εδάφια για να μελετηθούν προσεκτικά από την «*Αγία Γραφή*» και να εξεταστούν σε σχέση με ολόκληρα τα κείμενα ή τα κεφάλαια εντός των οποίων ευρίσκονται. Οι ενδιαφερόμενοι αναγνώστες μπορούν να βρουν και άλλα περισσότερα τέτοια εδάφια με μια επισταμένη μελέτη της *Βίβλου*:

Γένεσις

1: 27, 2: 21-23, 4: 1-2, 4: 17 Εν αρχή ο Θεός εποίησεν την αιμομιξίαν... (και **Έξοδος** 6: 20)

3: 16 Η κατάρα κατά της Εύας: «**και στην γυναίκα είπε:** Θα πολλαπλασιάσω σε μεγάλο πλήθος τις λύπες σου, τις θλίψεις σου και τους στεναγμούς σου. Με πόνο θα γεννάς τα παιδιά σου, θα εξαρτάσαι πάντοτε από τον άνδρα σου και η επιθυμία σου θα είναι του ανδρός σου και αυτός θα είναι ο κύριός σου.».

6: 2-7 Υιοί Θεού με Γυναίκες Ανθρώπων έχουν ως αποτελέσματα τους Γίγαντες, την Οργή του Γιαχβέχ και τον Κατακλυσμό. (Θαυμάσετε την βιβλική επιστήμη!).

9: 20-25 Μέθη και απογύμνωση του Νώε και οι τρομερές συνέπειες τους για τον Χαμ (υιόν του) και τον Χαναάν (εγγονόν του) και όλους τους απογόνους του Χαναάν.

12: 11-20 Προαγωγή της Σάρρας στον Φαραώ υπό του ανδρός και ετεροθαλούς αδελφού της Αβραάμ και οι συνέπειές της.

16: 1-16 Επεισόδια Αβραάμ, Άγαρ και Σάρας και οι συνέπειες.

19: 4- 25 Σόδομα – Γόμορρα και η καταστροφή τους.

19: 26-38 Αιμομιξία του «Αγίου» Λώτ με τις δύο κόρες του και οι συνέπειές της.

20: Προαγωγή της Σάρρας στον Αβιμέλεχ υπό του ανδρός και ετεροθαλούς αδελφού της Αβραάμ και συνέπειες.

26: 6-11 Προαγωγή της Ρεβέκας στον Αβιμέλεχ υπό του ανδρός της Ισαάκ, υιού Αβραάμ, και οι συνέπειές της.

30: 1-17 Ραχήλ – Λεία – Βαλλά – Μανδραγόρες και Ιακώβ.

34: Απάνθρωπη, ύπουλη και εκδικητική σφαγή ολοκλήρου πόλεως υπό των υιών του Ιακώβ Συμεών και Λευί ένεκα του κλεψίματος της αδελφή των Δείνας από τον Συχέμ που την ζήτησε για γυναίκα του και συνέπειες αυτής της σφαγής. Βλέπε και τα λόγια του Ιακώβ περί αυτού του επεισοδίου 49: 5-7.

49: 3-4 Ο πρωτότοκος Ρουβήν (29: 32, 35: 22) βιάζει μια από τις γυναίκες του πατέρα του Ιακώβ. Οι νόμοι στην **Έξοδον** 21: 15-16, **Λευιτικόν** 20: 9, 11, **Δευτερονόμιον** 21: 18-21, 22: 30, 27: 20, και άλλοι παρεμφερείς δεν αποκλείεται να είναι εν τίνι μέτρω συνέπειες του βιασμού αυτού.

38: 1-10 Ο Αυνάν, υιός του Ιούδα υιού του Πατριάρχη Ιακώβ, και η διακοπτόμενη συνουσία του (και όχι αυτοερωτισμός όπως εσφαλμένως αναφέρεται από τους Χριστιανούς ειδήμονες(;)). Θανάτωση του Αυνάν υπό του Θεού Γιαχβέχ και οι αντιφατικοί νόμοι του **Λευιτικού** 20: 21 και **Δευτερονομίου** 25: 5-10.

38: 13-26 Η πορνεία του πατριάρχη Ιούδα, υιού του Ιακώβ, με τη μεταμφιεσμένη σε πόρνη νύμφη του Θαμάρ και οι συνέπειές της.

Λευιτικόν

15: 19-30, 17: 14, 18: 19, 22, 29, 20: 18 Γυναίκες και η κατάρα των εμμήνων (βλέπε και **Ησαΐας** 30: 22)

20: 10-21 Πολύ ενδιαφέρουσες απαγορευτικές νομικές διατάξεις επί περιπτώσεων συνουρέσεως και συνουσίας και οι πολύ σκληρές ή θανατικές τιμωρίες των παραβιάσεών τους.

22: 4-7, 15: 16-17 Οι καταραμένες ονειρώξεις και όλα τα σχετικά (βλέπε και **Δευτερονόμιον** 23: 10-11).

Αριθμοί

31 Η σφαγή και ερήμωση της Γης Μαδιαμ και ο αισχροτάτος **βιασμός των παρθένων** της κατ' εντολή του Μωυσή και του Γιαχβέχ.

Δευτερονόμιον

23: 11-15 Τα γεννητικά όργανα είναι ασχημοσύνη.

Κριταί

19: 1-30 Βιασμός μέχρι θανάτου της αρραβωνιαστικιάς ενός Λευίτη, ο τεμαχισμός της και οι τρομακτικές συνέπειες του όλου επεισοδίου.

Α΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών

18: 1-5, 19: 1-7, 20: 31-42, 20: 30 Η κατά πάσαν υπόνοια ή πιθανότητα **ομοφυλοφιλική σχέση** Δαυίδ και Ιωνάθαν

Β΄ Σαμουήλ ή Βασιλειών

1: 25-26 Η κατά πάσαν υπόνοια ή πιθανότητα **ομοφυλοφιλική σχέση** Δαυίδ και Ιωνάθαν συνεχίζεται.

11: 2-27, 12: 11- 24 Φόνος (δολοφονία) και μοιχεία υπό του εκλεκτού εκ Θεού βασιλέως Δαυίδ και οι συνέπειες.

13: 1-38 Βιασμός της Θημάρ από τον ετεροθαλή αδελφό της Αμνών, παρά τις σαφείς απαγορεύσεις του **Δευτερονομίου** 20: 17, 27: 22. Τρομακτικές συνέπειες ήταν η δολοφονία του Αμνών, ο εμφύλιος πόλεμος και ο βιασμός μέρους του χαρεμιού του Δαυίδ από τον υιόν του Αβεσσαλώμ, (15: 16, 16: 15-23, 20: 3), κ. ά.

Γ΄ Βασιλειών

1: 1-4, 2: 13-25 Ο «Μέγας» βασιλεύς Σολομών δολοφονεί τον πρώτον και μεγαλύτερο αδελφό του, Αδωνιάν, ένεκα της όμορφης νεαρής Αβισάγ της Σωμανίτιδος. Πρόκειται για «χάρμα δικαιοσύνης»!. Μελετείστε το.

Ιωήλ

4: 1-3 κατά τους Ο΄β΄, ή 3: 1-3 κατ' άλλους. (Βλέπε παρακάτω το μέρος περί παιδεραστίας.).

Ματθαίος 19: 12

Ευνουχισμός διά την βασιλείαν των ουρανών (βλέπε και *Πρός Γαλάτας* 5: 12).

Α΄ Προς Κορινθίους

7: 1-9 «Περί δε ων εγράφατέ μοι, καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι· διά δε τας πορνείας έκαστος την εαυτού γυναίκα εχέτω, και εκάστη τον ίδιον άνδρα εχέτω. τη γυναικί ο ανήρ την οφειλομένην εύνοιαν αποδιδότω, ομοίως δε και η γυνή τω ανδρί. η γυνή του ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ' ο ανήρ· ομοίως δε και ο ανήρ του ιδίου σώματος ουκ εξουσιάζει, αλλ' η γυνή. μη αποστερείτε αλλήλους, ει μη τι αν εκ συμφώνου προς καιρόν, ίνα σχολάζητε τη νηστεία και τη προσευχή και πάλιν επί το αυτό συνέρχησθε, ίνα μη πειράζη υμάς ο σατανάς διά την ακρασίαν υμών. τούτο δε λέγω κατά συγγνώμην, ου κατ' επιταγήν. θέλω γαρ πάντας ανθρώπους είναι ως και εμαυτόν· αλλ' έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ος μεν ούτως, ος δε ούτως. Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι.». Ιδού απαύγασμα θεοπνεύστου παυλικής σοφίας για έρωτα, γάμο, κλπ! Τι να πει κανείς!

11: 6, 10 Μαλλιά γυναικών σκανδαλίζουν τους αγγέλους.

(Ακόμα σε όλο τον Παύλο η μανία του είναι η ακροβυστία και η περιτομή, λες και δεν είχε τίποτα καλλίτερο να κάνει.).

Επιστολή Ιούδα 6-8

«αγγέλους τε τους μη τηρήσαντας την εαυτών αρχήν, αλλά απολιπόντας το ίδιον οικητήριον εις κρίσιν μεγάλης ημέρας δεσμοίς αιδίοις υπό ζόφον τετήρηκεν· ως **Σόδομα και Γόμορρα και αι περί αυτάς πόλεις τον όμοιον τούτοις τρόπον εκπορνεύσασαι και απελθούσαι οπίσω σαρκός ετέρας** πρόκεινται δείγμα, πυρός αιωνίου δίκην υπέχουσαι. ομοίως μέντοι και ούτοι ενυπνιαζόμενοι σάρκα μεν μιάνουσι, κυριότητα δε αθετούσι, δόξας δε βλασφημούσιν.».

Αποκάλυψις

14: 4 «**ούτοί εισιν οί μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν· παρθένοι γαρ εισιν.** ...». Η επαφή με γυναίκα θεωρείται μόλυνση σε όλο τον Εβραιογνωστικοχριστιανισμό

Η πορνεία, η πόρνη, οι εκπορνεύσαντες βασιλείς, και πολλά τέτοια αποτελούν συχνό πυκνό θέμα στην *Αποκάλυψιν*. Θα λέγαμε ότι το ήμισυ του αισχρού αυτού βιβλίου αναλώνεται με αυτή την θεματολογία. Οι τρομακτικές σκηνές βίας και εκδικήσεως σε όλο το βιβλίο εκτός από τις αντιφάσεις που δημιουργούν προκαλούν τουλάχιστον αηδία.

ΜΩΣΑΪΚΟΣ ΘΕΪΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΜΟΙΧΕΙΑΣ

Ο νόμος στη γενικότητά του τίθεται ως εξής: «ου μοιχεύσεις», **Έξοδος** 20: 13 (ή 20: 14, εξαρτάται από την έκδοση) και **Δευτερονόμιον** 5: 18. Αυτή η απαγόρευση ήταν γενική μόνο για τις γυναίκες. Για τους αγίους άνδρες των Ισραηλιτών περιοριζόταν ρητά στον «άνδρα τον οποίο θα πράξει μοιχεία με τη γυναίκα του γείτονά του». Η τιμωρία γι' αυτό το παράπτωμα ήταν θάνατος και στους δύο συμβαλλόμενους, όπως μας λέει το **Λευιτικόν** 20: 10 και το **Δευτερονόμιον** 22: 22-24. Αλλά «γείτονας» στους Εβραίους ήταν συνώνυμος με τον πλησίον Ισραηλίτη (π. χ. βλέπε **Έξοδος** 22: 25-2), έτσι ώστε ένας άνδρας, έστω και παντρεμένος, μπορούσε να αφεθεί με τις γυναίκες των μη Εβραίων χωρίς καμιά τιμωρία, όπως υπάρχουν πάρα πολλές τέτοιες περιπτώσεις, σαν αυτή του Δαβίδ με τη Βηρσαβεέ τη γυναίκα του στρατηγού του, Ουρίου του Χετταίου (**2 Σαμούηλ ή 2 Βασιλειών**, 11). Μια πλειάδα γυναικών συζύγων (του ιδίου ανδρός) (**Δευτερονόμιον** 11: 15 και απανταχού) και εταίρων, παλλακίδων και υπηρετριών των γυναικών επιτρέπεται σαφώς. Αυτές οι πολλαπλές μορφές κοινωνικής συνουσίας και συνευρέσεως δεν θεωρούνταν από τον νόμο του Θεού ως μοιχικές.

(Μέχρι και προ ολίγων ετών η μοιχεία ήταν ποινικό αδίκημα στην Ελλάδα και σε πάρα πολλά χριστιανικά κράτη. Η επικρατούσα κατάσταση για πολλούς αιώνες είχε καταταλαιπωρήσει εκατομμύρια κόσμο με κάθε είδους βίαιες ενέργειες, διαπληκτισμούς, ψυχολογικές καταπιέσεις, ενοχές και διαταραχές, κοινωνικούς εξοστρακισμούς, περιφρόνηση, φόνους, σκληρές τιμωρίες, κ. ο. κ. Η ιδεοληψία των Ελλήνων ανδρών περί πιθανής μοιχείας των συζύγων τους έχει ακόμα παραμείνει βασανιστική. Αλλά οι δικές τους μοιχικές σχέσεις περνάνε φανερά ή σιωπηρά χωρίς να τους αποδίδεται ιδιαίτερη σημασία ενώ πολλές φορές συνοδεύονται με εκφράσεις κομπασμού!).

ΜΩΣΑΪΚΟΣ ΘΕΪΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΠΑΡΘΕΝΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ

Νομοθετήθηκε ότι: «Εάν οποιοσδήποτε άνδρας λάβει μια γυναίκα» και απογοητευτεί απ' αυτήν και αναφέρει ότι «δεν τη βρήκα παρθένα», τότε ο πατέρας της και η μάνα της θα πρέπει να «παρουσιάσουν τα διαπιστευτήρια (αυτές οι λέξεις: «τα διαπιστευτήριά τής» δεν υπάρχουν στο Εβραϊκό κείμενο) — τής παρθενίας τής νεαρής κοπέλας στους πρεσβύτερους της πόλεως στην πύλη.».

Τότε αυτοί οι άγιοι «εξυπνάκηδες» πρέπει να κάνουν ένα είδος σεβασμίου γλυκοκοιτάγματος επάνω και μέσα στο σώμα της, **inquisitio de ventre inspiciendo** [= αναζήτηση (ψάξιμο) διά κολπικής εξετάσεως, ή δι' εξετάσεως των εντοσθίων], και σύμφωνα με το **Δευτερονόμιον** 22: 13-21:

«... εάν η νεαρή κοπέλα δεν βρεθεί να είναι παρθένα, τότε θα τη φέρουν έξω από τη θύρα του σπιτιού του πατέρα της και οι άνδρες της πόλεως θα τη λιθοβολήσουν με λίθους μέχρι να πεθάνει.».

(Ανεξαρτήτως αν η νεαρά κοπέλα ήταν ή δεν ήταν παρθένα, αναλογιστείτε τι φοβερό και τρομερό θα ήταν αλήθεια το θέαμα του λιθοβολισμού της μέχρι θανάτου στα μάτια των γονέων και των συγγενών της, σύμφωνα με αυτόν εδώ τον θεϊκό νόμο! Μετά οι Χριστιανοί έχουν την ανερυθρίαστη αναίδεια να λένε ότι ο ομολογουμένως εκδικητικός και ζηλόφθων - ζηλότυπος, όπως και ο ίδιος το ομολογεί πολλές φορές, Θεός Πατήρ Γιαχβέχ τόσο της *Παλαιάς* όσο και της *Καινής Διαθήκης*, «αγάπη εστί!»! Δεν ντρεπόμαστε λιγάκι! Αυτή τη λύση βρήκε να δώσει σε τέτοια περίπτωση;

Μέχρι και προ τίνος η παρθενία των νεονύμφων, πολύ περισσότερο όμως της νύμφης, ήταν ένα πολύ ισχυρό ταμπού σε πολλά χριστιανικά κράτη και ιδιαιτέρως στην Ελλάδα. Πολλά ήταν τα μοιραία αποτελέσματα της παραβίασεως αυτής της ιδεοληψίας. Κάθε είδους βίαιες πράξεις, διαλύσεις γάμων, διαπληκτισμοί, περιφρόνηση, εξοστρακισμός, ισόβια καταστροφή της κοπέλας, τσακωμοί οικογενειών, κλπ.).

ΠΕΡΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ ΣΤΟΝ ΝΟΜΟ ΚΑΙ ΣΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΕΒΡΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ

Όπως περιγράφει η *Γένεσις*, στην αντιφατική και περίεργη περιγραφή 19: 4- 25 την οποία δεν θα αναλύσουμε εδώ, τα Σόδομα και Γόμορρα κατεστράφησαν από τον οργισμένο Θεό Γιαχβέχ ένεκα των ομοφυλοφιλικών σχέσεων που ήταν πολύ διαδεδομένες μεταξύ των κατοίκων τους. Αργότερα στον θεϊκό Μωσαϊκό Νόμο οι διατάξεις κατά της ομοφυλοφιλίας και παρεμφερών ενεργειών είναι σαφείς και πλήρως καταδικαστικές. Έχομε και λέμε:

(Α) ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑΣ

1. **Λευιτικόν** 18: 22 «και μετά άρσενος ου κοιμηθήση κοίτην γυναικείαν, **βδέλυγμα γαρ εστι.**»,
2. 18: 29 «ότι πας, ος εάν ποιήση από πάντων των βδελυγμάτων τούτων, **εξολοθρευθήσονται αι ψυχαί αι ποιούσαι** εκ του λαού αυτών.»,
3. 20: 13 «και ος αν κοιμηθή μετά άρσενος κοίτην γυναικός, βδέλυγμα εποίησαν αμφοτεροι· **θανάτω θανατούσθωσαν**, ένοχοί εισίν.».
4. **Δευτερονόμιον** 23: 18-19 «Ουκ έσται πόρνη από θυγατέρων Ισραήλ, και

ουκ ἔσται πορνεύων ἀπὸ υἰῶν Ἰσραὴλ· ουκ ἔσται τελεσφόρος ἀπὸ θυγατέρων Ἰσραὴλ, καὶ ουκ ἔσται τελεισκόμενος ἀπὸ υἰῶν Ἰσραὴλ. **οὐ προσοίσεις μίσθωμα πόρνῃς οὐδέ ἀλλαγμὰ κυνός** (σκύλου = ομοφυλοφίλου, ωραῖος χαρακτηρισμός!) εἰς τὸν οἶκον Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου πρὸς πάσαν εὐχήν, **ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστὶ καὶ ἀμφότερα.**».

(Β) ΝΟΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΕΤΕΡΟΦΥΛΕΝΔΕΣΙΑΣ ἢ ΠΑΡΕΝΔΕΣΙΑΣ

1. **Δευτερονόμιον** 22: 5 «Οὐκ ἔσται σκευὴ ἀνδρός ἐπὶ γυναικί, οὐδέ μὴ ἐνδύσῃται ἀνὴρ στολήν γυναικείαν, **ὅτι βδέλυγμα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου ἐστὶ πας ποιῶν ταῦτα.**».

(Γ) ἈΛΛΕΣ ΑΠΑΓΟΡΕΥΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ

Πέραν ὅλων τῶν ἐρωτικῶν ἀπαγορεύσεων τῆς *Βίβλου* που ἔχομε ἀναφέρει μέχρι ἐδῶ, πολὺ ἐνδιαφέρουσες εἶναι καὶ οἱ 12 ἀπαγορευτικὲς νομικὲς διατάξεις μαζί με τὶς πολὺ σκληρὲς ἢ θανατικὲς τιμωρίες τῶν παραβιάσεών τους που ἀναφέρονται στὸ *Λευιτικόν* 20: 10-21. Πολλὲς τέτοιες διατάξεις καὶ τιμωρίες εὐρίσκονται διάσπαρτες καὶ σε πολλὰ ἄλλα σημεῖα τῶν ἱερῶν γραφῶν. Ἰδοῦ:

«10 ἄνθρωπος ὅς ἀν μοιχεύσῃται γυναῖκα ἀνδρός, ἢ ὅς ἀν μοιχεύσῃται γυναῖκα τοῦ πλησίον, θανάτῳ θανατούσθωσαν, ὁ μοιχεύων καὶ ἡ μοιχευομένη. 11 καὶ εἴ τις κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀσχημοσύνην τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀπεκάλυψε, θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἀμφότεροι ἔνοχοί εἰσι. 12 καὶ εἴ τις κοιμηθῇ μετὰ νύμφης αὐτοῦ, θανάτῳ θανατούσθωσαν ἀμφότεροι· ἠσεβήκασι γὰρ, ἔνοχοί εἰσι. 13 καὶ ὅς ἀν κοιμηθῇ μετὰ ἀρσενος κοίτην γυναικὸς, βδέλυγμα ἐποίησαν ἀμφότεροι· θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοί εἰσιν. 14 ὅς ἀν λάβῃ γυναῖκα καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς, ἀνόμημά ἐστιν, ἐν πυρὶ κατακαύσουσιν αὐτὸν καὶ αὐτὰς, καὶ οὐκ ἔσται ἀνομία ἐν ὑμῖν. 15 καὶ ὅς ἀν δῶ κοιτασίαν αὐτοῦ ἐν τετράποδι, θανάτῳ θανατούσθω, καὶ τὸ τετράπουν ἀποκτενεῖτε. 16 καὶ γυνή, ἣ τις προσελεύσεται πρὸς παν κτήνος βιβασθῆναι αὐτὴν ὑπ’ αὐτοῦ, ἀποκτενεῖτε τὴν γυναῖκα καὶ τὸ κτήνος· θανάτῳ θανατούσθωσαν, ἔνοχοί εἰσιν. 17 ὅς ἀν λάβῃ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ ἐκ πατρὸς αὐτοῦ ἢ ἐκ μητρὸς αὐτοῦ καὶ ἴδη τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς καὶ αὕτη ἴδη τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ, ὄνειδός ἐστιν, ἐξολοθρευθήσονται ἐνώπιον υἰῶν γένους αὐτῶν· ἀσχημοσύνην ἀδελφῆς αὐτοῦ ἀπεκάλυψεν, ἀμαρτίαν κομιοῦνται. 18 καὶ ἀνὴρ, ὅς ἀν κοιμηθῇ μετὰ γυναικὸς ἀποκαθημένης καὶ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀσχημοσύνην αὐτῆς, τὴν πηγὴν αὐτῆς ἀπεκάλυψε, καὶ αὕτη ἀπεκάλυψε τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος αὐτῆς· ἐξολοθρευθήσονται ἀμφότεροι ἐκ τῆς

γενεάς αυτών. 19 και ασχημοσύνην αδελφής πατρός σου και αδελφής μητρός σου ουκ αποκαλύψεις· την γαρ οικειότητα απεκάλυπεν, αμαρτίαν αποίσονται. 20 ος αν κοιμηθή μετά της συγγενούς αυτού, ασχημοσύνην της συγγενείας αυτού απεκάλυπεν, άτεκνοι αποθανούνται. 21 ος εάν λάβη γυναίκα του αδελφού αυτού, ακαθαρσία εστίν· ασχημοσύνην του αδελφού αυτού απεκάλυπεν, άτεκνοι αποθανούνται.»

Εκείνο που είναι όντως περίεργο μέσα σ' αυτό το κατεβατό απαγορεύσεων και σκληρών τιμωριών, είναι το ότι δεν υπάρχει καμία απαγόρευση, όπως και πουθενά αλλού μέσα στο ιερό βιβλίο, για την ερωτική συνεύρεση, αιμομιξία, πατρός με θυγατέρα του. Περίεργο; Όχι και τόσο, αν αναλογισθούμε τι ίσχυε υπέρ των ανδρών στην τότε Εβραϊκή κοινωνία και ότι ένας πατέρας μπορούσε να δώσει ή να πωλήσει την κόρη του στον οποιονδήποτε και για σχεδόν οποιονδήποτε σκοπό. Έχομε λοιπόν νομικές διατάξεις και παρεπόμενες τιμωρίες για όλες τις περιπτώσεις εκτός απ' αυτήν! Συνεπώς αυτά εδώ μαζί με όσα γράφει ο Εβραίος Παύλος στην *Α΄ Προς Κορινθίους 7: 36-38*, μας βάζουν σε σκέψεις γύρω από την παντρεία μιας κόρης πέραν της ακμής της από τον πατέρα της.

(Δ) Η ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στα μεν *Κανονικά Ευαγγέλια* ο Ιησούς Χριστός δεν αναφέρεται σαφώς στην ομοφυλοφιλία. Δεν μιλάει ούτε υπέρ ούτε κατά. Σαν να μην υπάρχει. Κατηγορηματικώς όμως δηλώνει ότι:

Ματθαίος 5: 17- 19, «Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον ή τους προφήτας· ουκ ήλθον καταλύσαι, αλλά πληρώσαι. αμήν γαρ λέγω υμίν, έως αν παρέλθη ο ουρανός και η γη, ιώτα εν ή μία κεραία ου μη παρέλθη από του νόμου έως αν πάντα γένηται. ος εάν ουν λύση μίαν των εντολών τούτων των ελαχίστων και διδάξη ούτω τους ανθρώπους, ελάχιστος κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών· ος δ' αν ποιήση και διδάξη, ούτος μέγας κληθήσεται εν τη βασιλεία των ουρανών.» κλπ. (Και *Λουκάς 16: 17*.)

Τότε λογικά συμπεραίνουμε ότι ο Ιησούς Χριστός συμφωνεί απολύτως με τον Μωσαϊκό Νόμο και επομένως και με τα προηγούμενα χωρία περί ομοφυλοφιλίας και επιδοκιμάζει την πιστή εφαρμογή τους.

Στην υπόλοιπη *Καινή Διαθήκη* αναγράφεται σαφώς και άνευ περιτροπών ότι οι **ομοφυλόφιλοι** δεν πρόκειται να εισέλθουν εις την Βασιλείαν των Ουρανών και θα μείνουν εκτός της Ουρανίας Πόλεως. Άρα σαφώς και απλούστατα οι ομοφυλόφιλοι

δεν θα εισέλθουν στον Παράδεισο και επομένως ο μόνος τρόπος που τους απομένει στην μετά θάνατον ζωή είναι η Αιωνία Κόλαση του εξωτερικού πυρός και του θείου. Αναγράφουμε:

1. **Πρός Ρωμαίους** 1: 18-27

«Αποκαλύπτεται γαρ οργή Θεού απ' ουρανού επί πάσαν ασέβειαν και αδικίαν ανθρώπων των την αλήθειαν εν αδικία κατεχόντων, διότι το γνωστόν του Θεού φανερόν εστιν εν αυτοίς· ο γαρ Θεός αυτοίς εφάνέρωσε. τα γαρ άόρατα αυτού από κτίσεως κόσμου τοις ποιήμασι νοούμενα καθοράται, ή τε άίδιος αυτού δύναμις και θειότης, εις το είναι αυτούς αναπολογήτους, διότι γνόντες τον Θεόν ουχ ως Θεόν εδόξασαν ή ευχαρίστησαν, αλλ' εματαιώθησαν εν τοις διαλογισμοίς αυτών, και εσκοτίσθη η ασύνετος αυτών καρδιά· φάσκοντες είναι σοφοί εμωράνθησαν, και ήλλαξαν την δόξαν του αφάρτου Θεού εν ομοιώματι εικόνας φθαρτού ανθρώπου και πετεινών και τετραπόδων και ερπετών. Διο και παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εν ταις επιθυμίαις των καρδιών αυτών εις ακαθαρσίαν του ατιμάζεσθαι τα σώματα αυτών εν αυτοίς, οίτινες μετήλλαξαν την αλήθειαν του Θεού εν τω ψεύδει, και εσεβάσθησαν και ελάτρευσαν τη κτίσει παρά τον κτίσαντα, ος εστιν ευλογητός εις τους αιώνας· αμήν. Διά τούτο παρέδωκεν αυτούς ο Θεός εις πάθη ατιμίας. **αι τε γαρ θήλειαι αυτών μετήλλαξαν την φυσικήν χρήσιν εις την παρά φύσιν, ομοίως δε και οι άρσενες αφέντες την φυσικήν χρήσιν της θηλείας εξεκαύθησαν εν τη ορέξει αυτών εις αλλήλους, άρσενες εν άρσεσι την ασχημοσύνην κατεργαζόμενοι και την αντιμισθίαν ην έδει της πλάνης αυτών εν εαυτοίς απολαμβάνοντες.**».

1. **Α΄** **Πρός Κορινθίους** 6: 9-11

«ή ουκ οίδατε ότι άδικοι βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι; μη πλανάσθε· ουτε πόρνοι ουτε ειδωλόλατραι ουτε μοιχοί ουτε **μαλακοί** ουτε **αρσενοκοίται** ουτε πλεονέκται ουτε κλέπται ουτε μέθυσοι, ου λοίδοροι, ουχ άρπαγες **βασιλείαν Θεού ου κληρονομήσουσι.** και ταύτά τινες ήτε· αλλά απελούσασθε, αλλά ηγιασθητε, αλλά εδικαιώθητε εν τω ονόματι του Κυρίου Ιησού και εν τω Πνεύματι του Θεού ημών.».

1. **Α΄** **Πρός Τιμόθεον** 1: 8-11

«Οίδαμεν δε ότι καλός ο νόμος, εάν τις αυτώ νομίμως χρήται, ειδώς τούτο, ότι δικαίω νόμος ου κείται, ανόμοις δε και ανυποτάκτοις, ασεβέσι και αμαρτωλοίς, ανοσίοις και βεβήλοις, πατρολώαις και μητρολώαις, ανδροφόνοις, πόρνοις,

αρσενοκοίταις, ανδραποδισταίς, ψεύσταις, επιόρκοις, και ει τι έτερον τη υγιαινούση διδασκαλία αντίκειται, κατά το ευαγγέλιον της δόξης του μακαρίου Θεού, ό επιστεύθην εγώ.».

1. **Αποκάλυψις** 22: 14-15

«Μακάριοι οι ποιούντες τας εντολάς αυτού, ίνα έσται η εξουσία αυτών επί το ξύλον της ζωής, και τοις πυλώσιν **εισέλθωσιν εις την πόλιν. έξω** οι **κύνες** (= ομοφυλόφιλοι, αναφερόμενοι ως **κύνες = σκύλοι**, ο ωραίος χαρακτηρισμός επαναλαμβάνεται) και οι φαρμακοί και οι πόρνοι και οι φονείς και οι ειδωλολάτραι και πας ο φιλών και ποιών ψεύδος.».

Εδώ σημειώνομε ότι ο μεν Παύλος είναι το «σκεύος της εκλογής» του ίδιου του Ιησού Χριστού, ο δε Ιωάννης είναι ο αγαπητός επιστήθιος μαθητής, θεολόγος και ευαγγελιστής του. Άρα αυτά τα χωρία σύμφωνα με την χριστιανική πίστη και το χριστιανικό δόγμα είναι θεόπνευστα, όπως και τα *Ευαγγέλια*, και επομένως έχουν απόλυτη και διαχρονική αξία όπως και τα Κυριακά Λόγια.

(Είναι γνωστόν ότι οι θέσεις του Εβραιογνωστικοχριστιανισμού για την ομοφυλοφιλία εδημιούργησαν πολλές άδικες και άστοχες κοινωνικές διακρίσεις και βίαιες ενέργειες κατά των ομοφυλοφίλων σε όλα τα χριστιανικά κράτη, προτού καν το πρόβλημα εξετασθεί και αναλυθεί από τους ειδικούς επιστήμονες, ψυχολόγους, ιατρούς, ψυχίατρους, κοινωνιολόγους, ιστορικούς, κλπ.).

ΓΑΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΝ

Επειδή ο γάμος έχει άμεση σχέση με τον έρωτα, νομίζομε ότι στο παρόν άρθρο μας ταιριάζει να εκθέσομε αδρά τις σπουδαιότερες επίσημες θέσεις του Χριστιανισμού επί του γάμου και επί της διαλύσεως του, δηλαδή του διαζυγίου. Προσέξτε επίσης ότι στο τελευταίο μέρος του παρόντος άρθρου συμπληρώνομε ολίγον αυτές τις χριστιανικές θέσεις, χωρίς να εξαντλούμε πλήρως το θέμα, εξετάζοντας το ζήτημα του γάμου σε σχέση με τη χριστιανική αντιμετώπιση της γυναίκας, τη χριστιανική παρθενία και τις αντιφάσεις τους με τον Μωσαϊκόν Νόμον (που είναι και αυτός μέρος του Εβραιοχριστιανισμού!).

Το ζήτημα του ερωτισμού και του σεξ στον Χριστιανισμό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με τη μητρική θρησκεία του, τον Ιουδαϊσμό, τού ίδιου Θεού πατρός Γιαχβέχ. Ζήτω η αντίφαση! Στην *Παλαιά Διαθήκη* επιβάλλεται ο γάμος από την εφηβική ηλικία, και ακόμα επιβάλλεται στον αδελφό θανόντος ανδρός να παντρευτεί την χήρα του αδελφού του για να κάνει παιδί μαζί της εν ονόματι του εκλιπόντος

αδελφού. (Αυτός είναι ο λεγόμενος κουνιαδικός νόμος, ή νόμος του κουνιάδου, στα λατινικά *leviratum Δευτερονόμιον* 25: 5-10. Αυτός ο νόμος είχε ήδη εμφανιστεί πολύ πριν το *Δευτερονόμιον* όταν εφαρμόστηκε στην περίπτωση του Αυνάν, εγγονού του Ιακώβ και γιου του Πατριάρχη Ιούδα, *Γένεσις* 38: 1-11.). Ακόμα επιτρέπονται το σεξ, η φυσιολογική συνεύρεση μεταξύ ανδρός και γυναικός και το διαζύγιο. Όλα αυτά τα θέματα εκτίθενται και αναπτύσσονται εκτενώς με όλες τις παραπομπές στην *Βίβλο* στο βιβλίο του Ben Edward **Akerley**, *The X-Rated Bible*, Feral House 1985-1998.

Ας μην λησμονούμε τον πλήρη και φυσιολογικό ερωτισμό που περιγράφεται καθαρότητα και πολύ ποιητικά στο βιβλίο της *Παλαιάς Διαθήκης* «*Άσμα Ασμάτων*». Σας παρακαλούμε να μελετήσετε καλά αυτό το βιβλίο για να διδαχτείτε όσα δεν ξέρετε. Όσο για τις ερμηνείες που παραθέτουν οι Χριστιανοί θεολόγοι γι' αυτό το ερωτικό βιβλίο απλώς αποτελούν γελοιώδη ψέματα! Ήλθε όμως μετά ο Χριστιανισμός, αυτή η παράξενη, εσχατολογική και καταστροφική αίρεση του Ιουδαϊσμού, για να τα καταργήσει όλα με απειράριθμες οικτρές συνέπειες.

Στον θεϊκά δοσμένο **Μωσαϊκό Νόμον** έχουμε τον εξής «καταπληκτικά θεϊκό» νόμο περί διαζυγίου:

ΜΩΣΑΪΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Μόνον ο άνδρας, ο οποίος έχει λάβει σύζυγο, και συμβεί «ώστε αυτή να μην ευρίσκει καμία χάρη στα όμματά του» (κοινώς, «του ξίνισε») μπορεί χωρίς περισσότερη φασαρία «να γράψει ένα πιστοποιητικό διαζυγίου,... και να την εξωπετάξει από το σπίτι του.». Η περιφρονηθείσα σύζυγος, εν τούτοις, είχε ένα δυνατό καταφύγιο ανακουφίσεως: «μπορούσε να πάει και να γίνει γυναίκα ενός άλλου ανδρός». Αλλά και ο τελευταίος άνδρας μπορούσε με τη σειρά του να τη μισήσει και να την πετάξει έξω από την πόρτα με ένα άλλο «πιστοποιητικό διαζυγίου». «Μετά από αυτό όμως αυτή έμενε κηλιδωμένη με ατιμασία». Αυτή η γυναίκα μετά και τη δεύτερη εκδίωξη γινόταν ένα είδος «περιπλανωμένης Ιουδαίας» και δεν μπορούσε πια να γυρίσει πίσω στον πρώην άνδρα της (*Δευτερονόμιον* 24: 1-4).

(Αγαπητοί αναγνώστες πώς σας φαίνεται αλήθεια αυτός ο θεϊκός νόμος διαζυγίου; Απαντήστε ειλικρινά. Είναι πολύ δίκαιος!)

Μάλλον μια τέτοια γυναίκα θα είχε δυσκολία να βρει έναν τρίτο άνδρα. Αλλά κατ' ουδεμία διάταξη του θεϊκού νόμου δεν μπορούσε μια σύζυγος να έχει διαζύγιο με δική της πρωτοβουλία, ή «να εκδώσει πιστοποιητικό διαζυγίου» στον σύζυγό της.

Αλλά επειδή από τον Θεό «ενώθηκε μαζί» με τον άνδρα της κανείς μα κανείς – εκτός του ανδρός της – δεν μπορούσε να την αποχωρίσει απ’ αυτόν!

ΔΙΑΖΥΓΙΟ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στα κανονικά **Ευαγγέλια ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός** περί διαζυγίου μας λέγει τα εξής. Απολαύστε τα!

1. *Ματθαίος 5: 31-32* «Ερρέθη δε· ος αν απολύση την γυναίκα αυτού, δότω αυτη αποστάσιον. Εγώ δε λέγω υμίν ότι ος αν απολύση την γυναίκα αυτού παρεκτός λόγου πορνείας, ποιεί αυτήν μοιχάσθαι, και ος εάν απολελυμένην γαμήσει, μοιχάται.».
2. *Ματθαίος 19: 1-12* «Και εγένετο ότε ετέλεσεν ο Ιησούς τους λόγους τούτους μετήρην από της Γαλιλαίας και ήλθεν εις τα όρια της Ιουδαίας πέραν του Ιορδάνου. και ηκολούθησαν αυτω όχλοι πολλοί, και εθεράπευσεν αυτούς εκεί. Και προσήλθον αυτω οι Φαρισαίοι πειράζοντες αυτόν και λέγοντες αυτω· ει έξεστιν ανθρώπω απολύσαι την γυναίκα αυτού κατά πάσαν αιτίαν; ο δε αποκριθείς είπεν αυτοίς· ουκ ανέγνωτε ότι ο ποιήσας απ’ αρχής άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς και είπεν, ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα και κολληθήσεται τη γυναικί αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν; ωστε ουκέτι εισί δύο, αλλά σάρξ μία. ό ουν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω. Λέγουσιν αυτώ· τι ουν Μωσής ενετείλατο δούναι βιβλίον αποστασίου και απολύσαι αυτήν; λέγει αυτοίς· **ότι Μωσής προς την σκληροκαρδίαν υμών επέτρεψεν υμίν απολύσαι τας γυναίκας υμών· απ’ αρχής δε ου γέγονεν ούτω. λέγω δε υμίν ότι ος αν απολύση την γυναίκα αυτού μη επί πορνεία και γαμήση άλλην, μοιχάται· λέγουσιν αυτω οι μαθηταί αυτού· ει ούτως εστίν η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμήσαι. ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ’ οίς δέδοται· εισί γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω».**
3. *Μάρκος 10: 1-12* «Και εκείθεν αναστάς έρχεται εις τα όρια της Ιουδαίας διά του πέραν του Ιορδάνου, και συμπορεύονται πάλιν όχλοι προς αυτόν, και ως ειώθει, πάλιν εδίδασκεν αυτούς. και προσελθόντες οι Φαρισαίοι επηρώτων αυτόν ει έξεστιν ανδρί γυναίκα απολύσαι, πειράζοντες αυτόν. ο δε

αποκριθείς είπεν αυτοίς· τι υμίν ενετείλατο Μωϋσής; οι δε είπον· επέτρεψε Μωϋσής βιβλίον αποστασίου γράψαι και απολύσαι. και αποκριθείς ο Ιησούς είπεν αυτοίς· προς την σκληροκαρδίαν υμών έγγραφεν υμίν την εντολήν ταύτην· από δε αρχής κτίσεως άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς ο Θεός· ένεκεν τούτου καταλείψει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα, και προσκολληθήσεται προς την γυναίκα αυτού, και έσονται οι δύο εις σάρκα μίαν. ωστε ουκέτι εισί δύο, αλλά μία σάρξ· ό ουν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μη χωριζέτω· και εις την οικίαν πάλιν οι μαθηταί περι τούτου επηρώτων αυτόν, και λέγει αυτοίς· ος αν απολύση την γυναίκα αυτού και γαμήση άλλην, μοιχάται επ' αυτήν· και εάν γυνή απολύσασα τον άνδρα γαμηθή άλλω, μοιχάται».

4. **Λουκάς 16: 18 «Πας ο απολύων την γυναίκα αυτού και γαμών ετέραν μοιχεύει, και πας ο απολελυμένην από ανδρός γαμών μοιχεύει.».**

Οι αντιφάσεις μεταξύ των *Ευαγγελίων* και μεταξύ των *Ευαγγελίων* και του Θεόδοτου Μωσαϊκού Νόμου όπως και η αρλουμπολογία τους δίνουν και παίρνουν. Τί να πρωτοπεί κανείς; Π. χ., το «Ό ούν ο Θεός συνέζευξεν, άνθρωπος μή χωριζέτω.»., *Ματθαίος 19: 6* και *Μάρκος 10: 9*, είναι καθαρή αντίφαση με το Μωσαϊκό Νόμον! Αλλά και οι διατάξεις περί διαζυγίου στην *Καινή Διαθήκη*, *Ματθαίος 5: 31-32*, *19: 1-12*, *Μάρκος 10: 1-12*, *Λουκάς 16: 18*, και *Πρός Ρωμαίους 7: 2-3*, *Α΄ Πρός Κορινθίους 7: 10-16*, *39* του Παύλου (τις οποίες αναγράφουμε παρακάτω), εκτός του ότι σε πολλά σημεία είναι αντιφατικές μεταξύ τους, ανατρέπουν τον νόμο του Θεού που εδόθη διά του Προφήτου Μωυσέως στον εκλεκτό λαό! Οι δε διατάξεις του Παύλου ανατρέπουν και τον ίδιο τον Ιησού Χριστό, ομιλούντα στον *Ματθαίον 5: 17- 19* που αναγράψαμε παραπάνω.

Επίσης στον *Ματθαίον 19: 8*, ο Χριστός δικαιολογεί τον Μωυσή, λόγω της «σκληροκαρδίας» των Ιουδαίων, ενώ ο Μωυσής δεν φταίει σε τίποτα! Ο Νόμος ήταν του ίδιου του Θεού που τον αποκάλυπτε στον εκλεκτό λαό του διά μέσω του Μωυσέως (βλέπε: *Λευιτικόν 26: 46* και *Αριθμούς 36: 13*)! Τί ωραία, σοφότατη και προ πάντων παντοδύναμη δικαιολογία και σοφιστεία, αλήθεια! Δηλαδή ο Παντοδύναμος Τριαδικός Θεός εδώ συμβιβάστηκε και έκανε παραχώρηση που δεν του άρεσε! Αλλά τί να κάνει, πως να ξεφύγει από ή να τα βρει με τον εκλεκτό λαό του; Τί καλός και παντοδύναμος Θεός που είναι αλήθεια...! Τόσο η *Παλαιά* όσο και η *Καινή* έχουν δοθεί ή έστω εμπνευστεί από τον ίδιο, πάνσοφο, παντοδύναμο, αληθινό Θεό Πατέρα Γιαχβέχ! Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς μ' αυτή τη Χριστιανο-Γιαχβική σοφία... και αντίφαση; Άστα να πάνε στον Βεελζεβούλ!

Αντίθετα προς τον Μωσαϊκό Νόμο, ο οποίος εδόθη στον Μωυσή από τον ίδιο τον Θεό «Πατέρα» του Ιησού Χριστού, όπως υποτίθεται και πιστεύεται στον Χριστιανισμό, ο Ιησούς κατήργησε πλήρως το **διαζύγιο** (εκτός ίσως, προσοχή και πάλι ίσως, λόγω μοιχείας) και την παντρεία για δεύτερη φορά. (Ματθαίος 5: 31-32, 19: 1-12, Μάρκος 10: 1-12 και Λουκάς 16: 18). Βρήκε δήθεν την σκληροκαρδία για δικαιολογία (Ματθαίος 19: 8, Μάρκος 10: 5), τη στιγμή κατά την οποία ο νόμος αυτός εδόθη από τον ίδιο τον Θεό στον Μωυσή (βλέπε: Λευιτικόν 26: 46 και Αριθμούς 36: 13) και επομένως ο Μωυσής δεν έφταιχε σε τίποτα! Πολύ θεϊκή δικαιολογία ανεκάλυψε ο Ιησούς Χριστός! Δεν νομίζετε; Δεν τους λέγει στα ίσια ότι θεός είμαι και τώρα αλλάζω αυτά που είχα δώσει πριν παρά μόνο προσπαθεί να βρει διακαυολογίες· και το χειρότερο βρήκε αυτή τη σαχλαμάρα ρίχνοντας το βάρος στον Μωυσή. Πού πήγε η θεϊκή του ιδιότητα εδώ; Πάντως τώρα όπως και να έχει το πράγμα, δεν μπορείς να ξαναπαντρευτείς αν έχεις χηρέψει ή χωρίσει ακόμα και για θεμιτούς λόγους. Ούτε μπορείς να χωρίσεις τον ή την σύζυγο που πήρες αλλά δεν σου ταίριασε. Αν έκανες λάθος, «σύ όψει», διόρθωση δεν υπάρχει. Η καταπιεστική και αντικοινωνική θεολογική τακτική σε όλο της το μεγαλείο!

Μόνο η Καθολική εκκλησία εφάρμοσε και εφαρμόζει πιστά αυτές τις εντολές του Ιησού Χριστού περί διαζυγίου και δευτέρου γάμου. Οι άλλες εκκλησίες, και των ανατολικών ορθόδοξων συμπεριλαμβανομένων, δεν τις εφαρμόζουν αλλά προτιμούν να περιπέσουν σε αίρεση. Οι ανατολικοί ορθόδοξοι επιτρέπουν γάμο και διαζύγιο μέχρι και τρεις φορές. Μετά κατηγορούν τους καθολικούς ως αιρετικούς όταν και αυτοί οι ίδιοι είναι αιρετικοί. Άντε να βρεις λογική με τους όλους Χριστιανούς και τον Χριστιανισμό τους!

Ακόμα πρέπει να σημειώσουμε ότι η φράση: «ένεκεν τούτου καταλείπει άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα», εντός των λόγων του Ιησού Χριστού, έχει γίνει από μερικούς θεολογικό πάτημα για να εγκαταλείψουν τους γέροντες και ανήμπορους γονείς των μετά τον γάμο τους. Επίσης έχει γίνει η αιτία τρομερών διαμαχών οι οποίες πολλές φορές έφεραν και τη διάλυση του γάμου, όταν το ένα μέρος απαιτεί την εγκατάλειψη των γονέων από το άλλο μέρος, το οποίο ένεκα συναισθηματισμού και αγάπης δεν δύναται να πράξει κάτι τέτοιο. Είναι τρομερή πληγή πολλές χριστιανικές παραινέσεις!

Ο ευλογημένος χριστιανικός γάμος, το μυστήριο του γάμου, κλπ, αποτελούν μετέπειτα παραχωρήσεις που γίνονται κατ' εξαίρεση, κατ' οικονομίαν και εξ ανάγκης, για να μην σβήσει το ανθρώπινο γένος. Αυτά δεν είναι οι αρχικές και άμεσα εσχολογικές θέσεις και προτροπές ή οι ανώτατες αρετές αυτής της καταστροφικής

θρησκευτικής αιρέσεως του Ιουδαϊσμού! Ο Γάμος καθιερώθηκε ως μυστήριο πολύ αργότερα, επί αυτοκράτορος Λέοντος του Σοφού (886-891 Κ. Ε.). Μέχρι τότε απλώς οι ιερείς edιάβαζαν μερικές ευχές στους νεόνυμφους έτσι για το καλό όπως έκαναν αγιασμό για μια σπορά, ένα χωράφι, ή ευλογούσαν μια αγελάδα πριν αρχίσει το όργωμα. (Αυτά και πολλά άλλα θέματα έχουν αναπτυχθεί με πλήρη τεκμηρίωση στο σύγγραμμα του Παν. **Μαρίνη**, *Φωνή Εξυπνισμού εν τώ Αιώνι τής Νυκτός*, Εκδόσεις Νέα Θέσις, 2005, ιδιαιτέρως δε το παρόν θέμα μας στις σελίδες 195-286. Σε όλους όσους ενδιαφέρονται για τα ζητήματα αυτά συστήνομε να μελετήσουν προσεκτικά αυτό το εξαιρετικό βιβλίο εφ' όλης της ύλης και θεμάτων που πραγματεύεται. Θα εκπλαγείτε από όλα τα πράγματα που επισήμως ή μυστικώς υπάρχουν και οι «ιθύνοντες» έχουν αποκρύψει ή διαστρέψει!).

Το θαύμα εν Κανά της Γαλιλαίας, το αναφέρει μόνο ο Ιωάννης ως το πρώτο θαύμα και κανένας άλλος. Δεν έχει σχέση με την ευλογία του γάμου ούτε με το δόγμα του ότι ο γάμος είναι μυστήριο. (Τί το χριστιανικό μυστήριο υπάρχει στον γάμο; Ουδέν!). Απλώς μας λέει ότι έτυχε να είναι εκεί ο Ιησούς και έκανε το νερό κρασί για να μεθύσουν ως «αρχή των σημείων και εφάνέρωσε την δόξαν αυτού, και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί αυτού». Τίποτα παραπάνω. Ιδού τι γράφει:

Ιωάννης 2: 1-11. «Και τη ημέρα τη τρίτη γάμος εγένετο εν Κανά της Γαλιλαίας, και ην η μήτηρ του Ιησού εκεί· εκλήθη δε και ο Ιησούς και οι μαθηταί αυτού εις τον γάμον. και υστερήσαντος οίνου λέγει η μήτηρ του Ιησού προς αυτόν· **οίνου ουκ έχουσι. λέγει αυτή ο Ιησούς· τί εμοί καί σοί, γύναι; ούπω ήκει η ωρα μου.** λέγει η μήτηρ αυτού τοις διακόνοις· ό,τι αν λέγη υμίν, ποιήσατε. 6 ήσαν δε εκεί υδρίαί λίθιναι εξ κείμεναι κατά τον καθαρισμόν των Ιουδαίων, χωρούσαι ανά μετρητάς δύο ή τρεις. λέγει αυτοίς ο Ιησούς· γεμίσατε τας υδρίας ύδατος. και εγένισαν αυτάς έως άνω. και λέγει αυτοίς· αντλήσατε νυν και φέρετε τω αρχιτρικλίνω. και ήνεγκαν. ως δε εγεύσατο ο αρχιτρίκλινος το ύδωρ οίνου γεγενημένον -και ουκ ήδει πόθεν εστίν· οι δε διακονοι ήδεισαν οι ηντληκότες το ύδωρ- φωνεί τον νυμφίον ο αρχιτρίκλινος και λέγει αυτώ· πας άνθρωπος πρώτον τον καλόν οίνον τίθησι, και όταν μεθυσθώσι, τότε τον ελάσσω· συ τετήρηκας τον καλόν οίνον έως άρτι. Ταύτην εποίησε την αρχήν των σημείων ο Ιησούς εν Κανά της Γαλιλαίας και εφάνέρωσε την δόξαν αυτού, και επίστευσαν εις αυτόν οι μαθηταί αυτού.».

Οι άλλοι ευαγγελιστές, αν και γράφουν πριν τον Ιωάννη, έρχονται σε αντίφαση με τον Ιωάννη όχι μόνο επειδή δεν αναγράφουν αυτό το πρώτο θαύμα διά του οποίου επίστευσαν εις αυτόν οι μαθητές του, αλλά έχουν άλλο θαύμα ως το πρώτο στον

κατάλογό τους. Ούτε ο Ματθαίος αναφέρει την παραμικρή νύξη, αν και ήταν εκεί παρών με όλους τους δώδεκα μαθητές. Εκτός αυτού του επεισοδίου πουθενά αλλού ο Ιησούς δεν μετέχει σε τελετή γάμου. Οπότε αυτό που μένει να συμπεράνομε είναι ότι αυτό το κείμενο είναι επινόηση του Ιωάννου ή υστερόχρονη παρεμβολή για να εξυπηρετήσει κάποια ανάγκη, πράγμα πολύ σύνηθες στις χριστιανικές γραφές και στις πρωτοχριστιανικές αλλά και στις μετά τον τέταρτο αιώνα χριστιανικές κοινότητες.

(Δεν θα επεκταθούμε εδώ στις επεξηγήσεις των ερευνητών πάνω σ' αυτό το κείμενο που έχουν σχέση με τις εορτές του κρασιού και του Διονύσου, ή άλλες εξηγήσεις. Υπάρχουν στη βιβλιογραφία. Μας αρκούν οι παρατηρήσεις που κάναμε εδώ επί των ιδίων των βιβλικών κειμένων των θεοπνεύστων *Ευαγγελίων*!)

Δεν αξίζει τον κόπο να επεκταθούμε σε όλο το μήκος και το πλάτος όλων όσων γράφει ο αλλοπρόσαλλος Παύλος περί γάμου και μερικών άλλων θεμάτων στην **Α΄ Προς Κορινθίους** σε όλο το κεφάλαιο 7, **Προς Εφεσίους** 5: 22 - 33, 6: 1 - 4, **Προς Κολασσαείς** 3: 2-6, κλπ. Αν αυτά δεν είναι ήδη γνωστά στον αναγνώστη, τότε τον παρακαλούμε να τα μελετήσει προσεκτικά από το πρωτότυπο ή μια πιστή μετάφραση και να τα κρίνει αμερόληπτα. Αξίζει τον κόπο ένας ειλικρινής ερευνητής αναγνώστης να μελετήσει αυτά τα κείμενα και να εξαγάγει τα συμπεράσματά του ανεπηρέαστα. Για την ταπεινή μας γνώμη, ο Παύλος αποδεικνύει ενταύθα άλλη μια φορά την αντιφατικότητα, παραδοξολογία, εσχατομανία, τη βλακεία και την αμορφωσιά του, και ποιος ξέρει, και τη συνωμοσία του.

Όσον όμως αφορά τις διατάξεις του **Παύλου περί διαζυγίου**, όπως προαναφέραμε, στις πιο πολλές περιπτώσεις αντιβαίνουν αυτές του Ιησού Χριστού εντός των τριών πρώτων κανονικών *Ευαγγελίων* που είδαμε παραπάνω, *Ματθαίος* 5: 31-32, 19: 1-12, *Μάρκος* 10: 1-12 και *Λουκάς* 16: 18. Ιδού τί γράφει ο «μέγας απόστολος και σκεύος της εκλογής του Ιησού Χριστού» Παύλος:

1. *Προς Ρωμαίους* 7: 2-3, «η γαρ ύπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδεται νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήρηται από του νόμου του ανδρός. Άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίσ χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστίν από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω·».
2. *Α΄ Προς Κορινθίους* 7: 10-16, «τοις δε γεγαμηκόσι παραγγέλλω, ουκ εγώ, αλλ' ο Κύριος, γυναίκα από ανδρός μη χωρισθήναι· εάν δε και χωρισθή, μενέτω άγαμος ή τω ανδρί καταλλαγήτω· και άνδρα γυναίκα μη αφιέναι.

Τοις δε λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ Κύριος· εἰ τις ἀδελφός γυναῖκα ἔχει ἀπίστον, καὶ αὐτὴ συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν· καὶ γυνὴ εἰ τις ἔχει ἄνδρα ἀπίστον, καὶ αὐτὸς συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν. Ἠγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἀπίστος ἐν τῇ γυναικί, καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἀπίστος ἐν τῷ ἀνδρί· ἐπεὶ ἄρα τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι, νυνὶ δε ἅγια ἐστίν. Εἰ δε ὁ ἀπίστος χωρίζεται, χωριζέσθω. Οὐ δεδούλωται ὁ ἀδελφός ἢ ἡ ἀδελφὴ ἐν τοῖς τοιούτοις. Ἐν δε εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ Θεός. Τι γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; Ἡ τι οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις;».

3. *Α΄ Πρὸς Κορινθίους 7: 39*, «Γυνὴ δέδεταί νόμῳ ἐφ' ὅσον χρόνον ζῆ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐάν δε κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστίν ὡς θέλει γαμηθῆναι, μόνον ἐν Κυρίῳ.».

Δηλαδή παντοῦ καὶ πάντοτε ὑπάρχει μιὰ ἀκαταστασία θεοπνεύστων ἀντιφάσεων καὶ ἀντιφατικῶν ἐντολῶν. Ποῖος μπορεῖ νὰ βρεῖ τὴν ἄκρην σ' αὐτόν τὸν κυκεῶνα ὡς πρὸς τὸ τί μπορεῖ καὶ τί δὲν μπορεῖ νὰ πράξει χωρὶς νὰ ἀμαρτήσῃ καὶ νὰ ἐξοργίσει τὸν πατέρα Θεό ἢ τὸν Υἱόν του σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τῆς καθημερινῆς ζωῆς;

(Μέχρι καὶ προ τίνος στα χριστιανικὰ κράτη ἡ ἀπόφαση διαζυγίου καὶ ἡ διαδικασία του ἦταν ἕνας ἐξουθενωτικὸς Γολγοθὰς γιὰ τοὺς συμβαλλόμενους. Ἡ μακροχρόνια ἀναμονὴ με ὅλες τὶς σχετικὲς μακρόχρονες δικαστικὲς διαδικασίες ἔφερναν τὰ δύο μέλη στα ὅρια τῆς φυσικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἀντοχῆς των καὶ στο χεῖλος τῆς οικονομικῆς καταστροφῆς, πέραν ἀπὸ τὰ μίσση καὶ τὶς πράξεις βίας που δημιουργοῦνταν ὡς επακόλουθα.).

ΜΕΡΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Τὰ λόγια τοῦ βιβλικοῦ Θεοῦ καθιστοῦν σαφές ὅτι: Οἱ ὁμοφυλόφιλοι, ἄνδρες (= σκύλοι) καὶ γυναῖκες (= σκύλες), σύμφωνα με τὰ λόγια καὶ τοὺς νόμους τοῦ Εβραιοχριστιανικοῦ Θεοῦ Πατρός Γιαχβέχ ἀπὸ τὴν *Παλαιὰ Διαθήκη* μέχρι καὶ τὴν *Καὶνὴν*, εἰς μὲν τὴν ἐδῶ ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς καταδικάζονται εἰς θάνατο (δια λιθοβολισμοῦ, κλπ.) εἰς δε τὴν ἄλλη τὴν μετὰ θάνατον ζωὴ καταδικάζονται ἐκτός τῆς Βασιλείας τῶν Ουρανῶν, ἐκτός Παραδείσου, ἐκτός τῆς Ουρανίας Πόλεως καὶ ἐπομένως στο ἐξώτερο αἰώνιο πυρ τῆς κολάσεως.

Ἄν ὑπαντρευτεῖς ἢ νυμφευτεῖς καὶ γιὰ χίλιους δυο λόγους ἔχεις κάνει λάθος στο γάμο σου ἢ χηρέψεις (χωρὶς νὰ φταις), κοίτα νὰ δεις πῶς θὰ ξεμπλέξεις ἀπὸ τὶς Εβραιογνωστικοχριστιανικὲς θεϊκὲς ἐπιταγὲς σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις. Κάνετε

τους, σας παρακαλώ, άλλη μια γερή επανάληψη για να είστε σίγουροι πως θα ενεργήσετε και θα προχωρήσετε σ' αυτές τις ατυχίες τούτης 'δω της επίγειας ζωής. Αν βρείτε την καθαρή, αναμάρτητη και απρόσβλητη απάντηση, η οποία δεν θα εξοργίσει τον Θεό Γιαχβέχ και τον Υιόν του Γιεσοῦα, τότε βοηθήσετε και τους άλλους που δεν τη γνωρίζουν!

Οι εκτελέσεις ομοφυλοφίλων από τους Χριστιανούς, διά παντός είδους φρικιαστικών βασανιστηρίων, ήταν πολύ συχνό θέαμα καθ' όλον τον Μεσαίωνα. Έχομε στα χέρια μας πολλές εικονογραφήσεις θανατώσεων ομοφυλοφίλων κατά τις εποχές εκείνες τις οποίες θα ήθελα να τρίψω στην μούρη των Χριστιανών! Δεν υπήρχε καμιά ανοχή ή συγχώρεση ακόμα και αν δεν φταις. Η κοινωνική εξοστράκιση ήταν ολοκληρωτική και καθοριστική.

Αν λοιπόν είστε Χριστιανοί δεν μπορείτε να είστε ομοφυλόφιλοι και αντιστρόφως. Αλλιώς πρέπει να εγκαταλείψετε ή το ένα ή το άλλο. Και τα δύο ταυτοχρόνως είναι σχιζοφρενική αντίφαση ή οποία αντίκειται στα λόγια του «ιδιου του αληθινού πανάγαθου Θεού». Όλες οι δικαιολογήσεις και οι συγκαλύψεις αποτελούν αίρεση και υποκρισία και πολλές φορές θα έλεγα και συνωμοσία. Δηλαδή νομίζω ότι οι περισσότεροι ομοφυλόφιλοι κληρικοί δεν πιστεύουν σε απολύτως τίποτα. Όμως κάθονται εκεί μέσα επειδή καλύπτουν (αποκρύπτουν) την ιδιαιτερότητά τους και τις πιο πολλές φορές ημπορούν να ικανοποιούν την σεξουαλική τους απόκλιση με σχετική ευκολία και με διάφορους τρόπους· ακόμα δε, όπως και με σχεδόν όλους τους κληρικούς, επειδή τους συμφέρει πάρα πολύ. Ξέρεις τί ωραία που είναι να σε προσκυνούν οι άλλοι, να σου φιλούν τα χέρια και τα πόδια, και συ να κάνεις περιουσία και πλούτη με δέκα ώρες την εβδομάδα μουρμούρα; Πολύ εξαίσια, παραγωγική και κουραστική εργασία...!

Είναι άξιο παρατηρήσεως και έρευνας το φαινόμενο ότι, ενώ οι ομοφυλόφιλοι έχουν καταδικαστεί από τον Χριστιανισμό πλήρως αυτοί επιμένουν να είναι χριστιανοί και θέλουν να γίνονται και ιερείς. Όπως αναφέραμε και είδαμε είναι καταδικασμένοι ολοσχερώς από: την *Παλαιά Διαθήκη*, την *Καινή Διαθήκη*, την *Κατήχηση*, την *Δογματική*, το *Κανονικό Δίκαιο*, τα *Νομοκάνονα*, κλπ., τόσο στην θεωρία όσο και στην πράξη του Χριστιανισμού. Αυτοί όμως έχουν την βίδα και το βίτσιο να προσκολλώνται στον Χριστιανισμό, αντί να του ρίξουν μια μούντζα και τον εξαποστείλουν από 'κει που ήλθε! Δεν νομίζετε ότι είναι όντως περίεργο αυτό το πείσμα τους και ότι αυτό το φαινόμενο και χρίζει ψυχαναλυτικής έρευνας; Αλλά για να λέμε την αλήθεια δεν είναι οι μόνοι. Τόσοι και τόσοι, σχεδόν όλοι εκτός ορισμένων επιτηδείων, υποφέρουν και στενάζουν υπό το πέλημα αυτής της παράλογης και

καταστροφικής θρησκείας αλλά εμμένουν στα ειωθότα και παραμένουν σ' αυτήν. Εκτός τους ομοφυλοφίλους είναι να απορεί κανείς ιδιαιτέρως γιατί οι γυναίκες παραμένουν ακόμα σ' αυτή την ελεεινή μάστιγα· αληθινό μυστήριο! Ενώ πρόκειται όχι απλώς για ανδροκρατική αλλά για φαλλοκρατική θρησκεία πέρα για πέρα, αυτές με πείσμα και αποβλάκωση παραμένουν σ' αυτήν, έστω και κατ' όνομα! Πάρα πολύ ωραία!

Ο Χριστιανισμός ως απόλυτα καταστροφική θρησκεία δεν μπορεί να δει ότι η φύση, ιδίως η βιολογία, δημιουργεί στατιστικές διασπορές των γενικών κανόνων αποκλίσεις και ατέλειες. Αυτή η φυσική διαπίστωση, (όπως και το πρόβλημα της θεοδικίας που το προαναφέραμε στο κεφάλαιο, Ιατρική και Χριστιανισμός), ήδη από τον 1^{ον} και 2^{ον} αιώνα Κ. Ε. έκανε πολλούς να καταφύγουν στην αίρεση. Ένας τέτοιος αρχιερασιάρχης ήταν πλούσιος χριστιανός Μαρκίων από την Σινώπη του Πόντου. Αυτός εθεώρησε τον Εβραϊκόν Θεόν Γιαχβέχ, δημιουργόν του φυσικού κόσμου, ως κακόν Θεόν ή Ψευδοθεόν ή Δαιμόνιον. Ως λύση λοιπόν εισήγαγε την ύπαρξη του καλού Θεού Πατρός ο οποίος επιπόλαζε του κακοφτιαγμένου υπό του Γιαχβέχ κόσμου και κάποια στιγμή μας λυπήθηκε και έστειλε τον Υιόν του για να μας σώσει από τα κακά του υπάρχοντος κόσμου, την οργή και την κακία του Γιαχβέχ. Αυτή η λύση, μαζί με το ευαγγέλιό του, προτάθηκε από τον Μαρκίωνα στην εκκλησία της Ρώμης το έτος 142-143 Κ. Ε. αλλά δεν της άρεσε και πέταξε τον Μαρκίωνα έξω. Καθόλου παράξενο, διότι ας μην ξεχνάμε ότι τότε ο Χριστιανισμός ήταν ακόμα έναν νεοφυές τέκνο του Εβραϊσμού και όλες οι χριστιανικές εκκλησίες Εβραιοκρατούντο και ήταν παραρτήματα των Ιουδαϊκών συναγωγών. Ο Χριστιανισμός τότε ήταν ακόμα κυρίως Εβραϊκή υπόθεση. Οπότε καθόλου παράδοξο το πάθημα του Μαρκίωνος, αφού καθύβρισε τον Εβραϊκόν Πατέρα Θεόν Γιαχβέχ ενώπιον των Εβραιοκρατουμένων εκκλησιών και ειδικά της πρωτοστατούσης εκκλησίας της Ρώμης!

Παρά τις πάρα πολλές ατέλειες, οδύνες, θλίψεις, ασθένειες, κλπ, οι Χριστιανοί οφείλουν να θεωρούν την δημιουργία τού παντοδυνάμου Γιαχβέχ της *Παλαιάς Διαθήκης* ως τέλεια. Αλλιώς... ζήτω που κήκαν... Επομένως το μόνο που μας μένει για να σωθούμε (από τί άραγε;) είναι να εγκαταλείψομε την Εβραιογνωστικο-χριστιανική θρησκευτική καταστροφική μάστιγα, όπως έκαναν ο Μέγας Βολτέρος ο οποίος και κατήγγειλε το αμέτρητο κακό που υπάρχει στον «τέλειο» κόσμο του Θεού των Εβραιοχριστιανών Γιαχβέχ, ο Άγγλος επιστήμων και φιλόσοφος Bertrand Russell ο οποίος και κατήγγειλε την τρομερή αντιφατικότητα και καταστροφικότητα αυτής της θρησκείας, και πάρα πολλοί άλλοι διανοητές.

Μάλιστα ο Russell τονίζει ότι στον κόσμο που δημιούργησε ο Χριστιανισμός δεν έχει μείνει κανείς με τα καλά του. Όλοι είναι πειραγμένοι! Οι νευρώσεις και οι ψυχολογικές αρρώστιες που δημιούργησε καταταλαιπώρησαν τους πάντες και δεν άφησαν κανέναν ανέπαφο. Οι πολιτικές, κοινωνικές, ψυχολογικές, ψυχιατρικές, κλπ. διαταραχές που εδημιουργησε ο Χριστιανισμός σε όλη την ιστορική διαδρομή του και σε όλα τα μέρη όπου έφτασε η χάρη του έχουν καταγραφεί και αναλυθεί πολλαπλώς από πολλούς επιστήμονες πολλών χωρών.

ΑΔΕΛΦΟΠΟΙΗΣΗ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ο όρος αδελφοποίηση μεταξύ κληρικών είναι πολύ ύποπτος. Αν και πολλές ομάδες, πολιτικές, ειρηνιστικές, θρησκευτικές κλπ. ομιλούν για αδελφοποίηση, των λαών λ. χ., δηλαδή όλοι οι λαοί, άνδρες και γυναίκες, να ζουν σαν αδέλφια χωρίς να κάνουν διάκριση ή διαχώριση και να μην σκοτώνονται, ο όρος αυτός περιοριζόμενος μεταξύ των κληρικών και των μοναχών χάνει αυτή την γενική ανθρωπιστική έννοια διά δύο κυρίως λόγους. Πρώτον περιορίζεται στο εξαιρετικά μικρό ποσοστό πληθυσμού των κληρικών και μοναχών ως προς την υπόλοιπη λαϊκή κοινωνία και δεύτερον διότι σύμφωνα με τα διάφορα νομοκανόνια, (βλέπε: Κανονικόν Δίκαιον, Αποστολικός Κανών, Πηδάλιον, αποφάσεις Συνόδων, κλπ.) αυτή η αδελφοποίηση αφορά μόνο σε ομάδες ατόμων του ιδίου φύλου: άνδρες με άνδρες και γυναίκες με γυναίκες. Ο έρωτας εν γένει και η έλξη των δύο φύλων όχι μόνο δεν υπάρχει πουθενά, σε καμία από τις διατάξεις τους, κλπ., αλλά έχει καταδικαστεί σαν αμαρτία, ατιμία και μιαιρότητα.

Όμως, το ερώτημα που παραμένει συνεχώς είναι το εξής: Όταν από πολύ νεαρά ηλικία είτε αγόρια είτε κορίτσια απομονώνονται και ζουν κοινοβιακά ή περίπου κοινοβιακά και μοιράζονται τις ίδιες καθημερινές εμπειρίες και είναι πνευματικά, θρησκευτικά και παραληρηματικά ερωτευμένοι διά του θρησκευτικού φανατισμού και παραληρήματος τότε πόσος χρόνος και απόσταση παραμένει γι' αυτή την κατάσταση να εξελιχθεί στον παρά φύσει σωματικό ομοφυλοφιλικό έρωτα; Μέχρι που και πότε μπορεί κανείς να καταπιέζει την φύση; Και αν το κάνει επί πολύ καιρό τότε ποιες είναι οι συνέπειες; Για κάθε σχετικά μορφωμένο και ειλικρινή άνθρωπο οι απαντήσεις στις ερωτήσεις αυτές είναι εύκολες και ήδη γνωστές.

Πολλά μοναστηριακά μεσαιωνικά όργια ανά την Ευρώπη έχουν καταγραφεί και ακόμα έχουν βρεθεί πολλά οστά βρεφών εντός κρυπτών και λιμνών πλησίον των μοναστηριακών χώρων. Είναι επίσης αρκετά γνωστά τα λατινικά ποιήματα με τίτλο *Carmina Burana*, τα οποία ευρέθησαν στο καθολικό μοναστήρι *Burnau* της Βαυαρίας. Περιγράφουν ξεφαντώματα κραιπάλης, οίνοποσίας και σεξ και ως

γνωστόν έχουν μελοποιηθεί από τον Γερμανό μουσουργό Karl Orff. Όλα αυτά σημαίνουν ότι έπρεπε να υπήρχε πολλή διαπίδυση και διάχυση μεταξύ μοναχών ανδρών και γυναικών και άφεση κληρικών επί μοναχών γυναικών προς κατάφορη παραβίαση των κανόνων τους. Ένα από τα οικτρά αποτελέσματα όλων αυτών των κλειστών οργίων ήταν οι φόννοι των εξωγάμων, κλπ. Δεν ήταν καθόλου ολίγοι οι Πάπες που είχαν πολλές παλλακίδες και εξώγαμα παιδιά. Και ο Μαρτίνος Λούθηρος είχε ερωτική σχέση με μια καλογριά την οποία υπανδρεύτηκε και έτσι επέτρεψε τον γάμο για όλους τους κληρικούς των Διαμαρτυρομένων.

Στα ευρήματα του ιστορικού καθηγητή Morton Smith του Yale University στο μοναστήρι του Αγίου Σάββα (Mar Saba) στο σημερινό Ισραήλ το έτος 1958, ήταν και μια επιστολή του Κλήμεντος Αλεξανδρείας στην οποία ο Κλήμης αναφέρει ένα περίεργο παλαιό, χαμένο, απόκρυφο, *Ευαγγέλιο* από την Αλεξάνδρεια με συγγραφέα κάποιον Μάρκο. Στην επιστολή αυτή ο Κλήμης παραθέτει διάφορα χωρία απ' αυτό το *Ευαγγέλιο* και αναφέρει επίσης μύθους και κατηχήσεις ορισμένων αδελφοποιημένων ομάδων νέων οι οποίες γινόταν εντός χώρων με όλους τους νέους γυμνούς και απλώς καλυμμένους μόνο με ένα σεντόνι επί του γυμνού. Περίεργες και ύποπτες κατηχήσεις, δεν νομίζετε; Έτσι η ορθόδοξη εκκλησία όπως και το μοναστήρι του Αγίου Σάββα προσπάθησαν να αποκρύψουν ή να αλλοιώσουν τα ευρήματα του καθηγητή Morton Smith, αλλά δεν επρόφτασαν διότι τα είχε ήδη φωτογραφήσει.

Αυτή η επιστολή του Κλήμεντος μας ενθυμίζει βεβαίως τους δύο και μοναδικούς ξεκάρφωτους στίχους που αναφέρονται στο επεισόδιο του γυμνού νέου κατά την σύλληψη και απαγωγή του Ιησού και οι οποίοι και μόνον διεσώθησαν μέχρις ημών στο *Ευαγγέλιο* του κανονικού Μάρκου (σύμπτωση άραγε;): **Μάρκος** 14: 51-52 «**Και εις τις νεανίσκος ηκολούθησεν αυτώ, περιβεβλημένος σινδόνα επί γυμνού· και κρατούσιν αυτόν οι νεανίσκοι. ο δε καταλιπών την σινδόνα γυμνός έφυγεν απ' αυτών.**». Μερικοί επεξηγούν το επεισόδιο αυτό διά του ομοφυλοφιλικού πάθους μεταξύ του νέου αυτού και του Ιησού. Αλλά και το αν ο νέος υπέφερε από ισχυρή αρρώστια τρέλας το επεξηγεί μια χαρά. Τί να ήταν άραγε; Ομοφυλόφιλος, ή τρελός, ή κάτι άλλο;

Έτσι λοιπόν αυτοί οι δύο στίχοι έχουν εγείρει πλήθος διαφόρων ερμηνειών, ει-
κασιών, εξηγήσεων, κλπ. Δεν χρειάζεται να τις αναφέρομε όλες εδώ, αλλά πρέπει να γράψομε ότι μεταξύ αυτών είναι και η ομοφυλοφιλική ερμηνεία του Θωμά Μάρα την οποία δημοσίευσε εντός του βιβλίου του *Οι Αντιφάσεις της Καινής Διαθήκης* και η οποία του κόστισε φυλάκιση, πρόστιμο και απαγόρευση του βιβλίου του, το

έτος 1979. (Μπορείτε όμως να το βρείτε από αυτούς που το έχουν ή στο Μοναστηράκι ή σε καρτοσάκια με βιβλία, κλπ., και να το μελετήσετε.). Πολλοί είναι οι ομοφυλόφιλοι Χριστιανοί, οι οποίοι υποκινούμενοι από την ομοφυλοφιλία τους, επεξηγούν τους στίχους αυτούς με την πιθανότητα, είναι σχεδόν σίγουροι όπως λένε, ότι ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός ήταν ομοφυλόφιλος. Προσκομίζουν και τον μαθητή, από το *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο*, τον οποίον ο Ιησούς ιδιαιτέρως ηγάπα και έγινε επιστήθιός του κατά τον Μυστικόν Δείπνον ως άλλη μία ισχυρή ένδειξη!

Για τους ορθοδόξους Χριστιανούς αυτός ο ισχυρισμός αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες βλασφημίες· τη μεγαλύτερη βλασφημία για τον επίσκοπο Φλωρίνης Αυγουστίνο Καντιώτη! Ακόμα ο Χριστός, ως ζηλωτής του Μωσαϊκού Νόμου, δύσκολα θα πίστευε κανείς ότι ήταν ομοφυλόφιλος. Αν ήταν και Ναζηραίος ή Ναζαρίτης (όπως ο αδελφός του Ιάκωβος) τότε διά του Μωσαϊκού Νόμου, του ταξίματος και της αφοσιώσεώς του στον Κύριον Γιαχβέχ τού απαγορευόταν να αγγίξει και γυναίκα! (Βλέπε: *Αριθμοί* κεφάλαιο 6, κλπ.). (Όμως ο Ναζηραίος και Κριτής Σαμψών είχε παραβεί αυτή την εντολή πολλές φορές! Βλέπετε: «Βαριά η καλογερική...!»· Ύστερα απ' αυτά τα ολίγα «ο νοών νοησάτω» την θεοπνευστία των ιέρων γραφών!).

Το ζήτημα που παραμένει όμως είναι το εξής. Οι δύο αυτοί στίχοι είναι μεν ύποπτοι αλλά πολύ πενιχροί. Το επεισόδιο που υπαινίσσονται είναι ανόητο και δεν το αναφέρει άλλος ευαγγελιστής. Στο σημείο που εμφανίζονται και όπως εμφανίζονται, μόνο στο *Ευαγγέλιο του Μάρκου*, είναι ξεκάρφωτοι και αινιγματικοί. Άγνωστο παραμένει το ποιος τους έγραψε (ποιος Μάρκος άραγε;) και το πότε και γιατί μπήκαν αυτοί οι στίχοι εκεί. Είναι αδύνατον λοιπόν να βγάλει κανείς ασφαλή και αποδεδειγμένα συμπεράσματα απ' αυτούς τους δύο στίχους μόνον. Χρειάζονται και άλλα στοιχεία. Αλλιώς ο καθένας μπορεί να λείει αυτό που τον συμφέρει. Τα επί πλέον στοιχεία που ανέκαλυψε ο καθηγητής Morton Smith μάλλον βοηθούν ορισμένους ισχυρισμούς του Θωμά Μάρα, αλλά ίσως όχι όλους. Κάποιος άλλος βάσει αυτών των στοιχείων ίσως ημπορέσει να ισχυριστεί και περισσότερα πράγματα. Τί να κάνομε; Ας είναι καλά ο ψευτο-ιστορικός Ευσέβιος Καισαρείας ο οποίος κατάστρεψε τα περισσότερα και κυριότερα χριστιανικά συγγράμματα των τριών πρώτων αιώνων.

Το μόνο βέβαιο γεγονός που παραμένει όμως είναι το εξής: Παρ' όλον ότι ο ίδιος ο Εβραιοχριστιανικός Θεός, βάσει του θεϊκού του σχεδίου, κατέβηκε στη γη για να μας αποκαλύψει την «Αλήθειάν Του» διά της διδασκαλίας και του κηρύγματός του και να την επικυρώσει με τα εκθαμβωτικά και εκκωφαντικά θαύματα, τα εξουθενω-

τικά και σεπτά Πάθη και την Ανάστασή του, αυτή η «Αλήθειά Του» παραμένει ακόμα ασαφής, φευγαλέα, απατηλή και ακατάστατη. Ερμηνείες επί ερμηνειών και παραδοχές επί παραδοχών γράφονται και κηρύττονται κατά συρροήν εδώ και 2000 χρόνια γι' αυτήν, χωρίς όμως ποτέ της, ακόμα και σήμερα, να έχει ξεκαθαριστεί και αποκρυσταλλωθεί ώστε να την γνωρίζομε σαφώς, πλήρως, τελικώς και αμετακλήτως. Ποιά ακριβώς είναι τελικά αυτή η «Αλήθεια» του Παντοδυνάμου και ποιά είναι η σωστή διατύπωση και ερμηνεία της; Ας μας απαντήσουν οι ανά τους αιώνες 33 500 χριστιανικές αιρέσεις, ομάδες, ομολογίες, κλπ!

ΠΑΙΔΕΡΑΣΤΙΑ

Ως γνωστόν η παιδεραστία είναι ένα πολύ σοβαρό ποινικό αδίκημα και διώκεται με σκληρές τιμωρίες από τις νομοθεσίες των πολιτισμένων χωρών. Προκαλεί ανεπανόρθωτη ψυχολογική, αλλά και πνευματική και σωματική ζημία σε ανθρώπινες υπάρξεις παιδικής ηλικίας. Αυτές όλες οι θεωρήσεις της παιδεραστίας όμως δεν είναι για να αναπτυχθούν διεξοδικώς στο παρόν άρθρο, στο οποίο την εξετάζομε από χριστιανικής απόψεως.

Στο κείμενο τού **Ιωήλ** 4: 1-3 κατά τους Ο'β', ή 3: 1-3 σε άλλες εκδόσεις, διαβάζομε:

*«Ότι ιδού εγώ εν ταις ημέραις εκείναις και εν τω καιρω εκείνω, όταν επιστρέψω την αιχμαλωσίαν Ιούδα και Ιερουσαλήμ, και συνάξω πάντα τα έθνη και κατάξω αυτά εις την κοιλάδα Ιωσαφάτ και διακριθήσομαι προς αυτούς εκεί υπέρ του λαού μου και της κληρονομίας μου Ισραήλ, οί διεσπάρησαν εν τοις έθνεσι· και την γην μου καταδιείλαντο και επί τον λαόν μου έβαλον κλήρους και έδωκαν **τα παιδάρια πόρναις** (δηλαδή σύμφωνα με διάφορες ερμηνείες, ή έδιναν τα αγοράκια σε πόρνες, ή τα αντάλλασσαν με πόρνες, ή τα μετέτρεπαν σε πόρνες) και **τα κοράσια επώλουν** αντί του οίνου και έπινον.»*

Εδώ βλέπομε τον Εβραίο σαμανοπροφήτη Ιωήλ να ωρύεται κατά της παιδεραστίας που έπρατταν άλλοι λαοί εις βάρος των νεαρών παιδιών των Εβραίων. Οι ίδιοι όμως οι Εβραίοι δεν πήγαιναν πίσω και έκαναν και αυτοί τα ίδια και χειρότερα εις βάρος των παιδιών άλλων λαών αν αναλογισθούμε τα γεγονότα της Γης Μαδιάμ (Αριθμοί 31) και πολλά άλλα τέτοια γεγονότα που αναφέρονται εδώ και 'κει σε όλη την έκταση της Παλαιάς Διαθήκης καθώς και μερικές ειδικές διατάξεις του Μωσαϊκού Νόμου περί μεταχειρίσεως των άλλων λαών.

Στον Χριστιανισμό η παιδεραστία θεωρείται βαριά αμαρτία. Ο ίδιος ο Χριστός μας

λέγει:

Ματθαίος 18: 2-6: «και προσκαλεσάμενος ο Ιησούς παιδίον έστησεν αυτό εν μέσω αυτών και είπεν· αμήν λέγω υμίν, εάν μη στραφήτε και γένησθε ως τα παιδιά, ου μη εισέλθητε εις την βασιλείαν των ουρανών. όστις ουν ταπεινώσει εαυτόν ως το παιδίον τούτο, ούτός εστιν ο μείζων εν τη βασιλεία των ουρανών. **και ος εάν δέξηται παιδίον τοιούτον εν επί τω ονόματί μου, εμέ δέχεται· ος δ' αν σκανδαλίση ένα των μικρών τούτων των πιστευόντων εις εμέ, συμφέρει αυτώ ίνα κρεμασθή μύλος ονικός εις τον τράχηλον αυτού και καταποντισθή εν τω πελάγει της θαλάσσης.**».

Αλλά ο εδώ σκανδαλισμός δεν είναι σαφές σε τί ακριβώς αναφέρεται. Είναι άραγε σκανδαλισμός της πίστεως του μικρού παιδιού προς τον Ιησού Χριστό ή είναι παιδεραστικός σκανδαλισμός. Όπως είναι γραμμένο το κείμενο μάλλον το πρώτο ή και τα δύο.

Εκτός από την προηγούμενη αναφορά έχομε ακόμα και τις ακόλουθες αναφορές από τις οποίες όμως δεν βγαίνει κανένα συμπέρασμα περί παιδεραστίας, αλλά μόνον θεολογικές σάλτσες περί ταπεινότητας και βασιλείας των ουρανών. Το πότε και το γιατί μπήκαν αυτές οι αναφορές στα *Ευαγγέλια* ως λόγια του Ιησού Χριστού και το ποιος τις έβαλε μέσα στα *Ευαγγέλια* είναι άγνωστο και μόνο ο «Κύριος οίδε!».

α) *Ματθαίος 19: 13-15:* «Τότε προσηνέχθη αυτώ παιδιά, ίνα επιθή αυτοίς τας χείρας και προσεύξηται· οι δε μαθηταί επετίμησαν αυτοίς. ο δε Ιησούς είπεν· άφετε τα παιδιά και μη κωλύετε αυτά ελθείν προς με· των γαρ τοιούτων εστιν η βασιλεία των ουρανών. και επιθείς τας χείρας αυτοίς επορεύθη εκείθεν.».

β) *Λουκάς 18: 15-17:* «Προσέφερον δε αυτώ και τα βρέφη ίνα αυτών άπτηται· και ιδόντες οι μαθηταί επετίμησαν αυτοίς. ο δε Ιησούς προσκαλεσάμενος αυτά είπεν· άφετε τα παιδιά έρχεσθαι προς με και μη κωλύετε αυτά· των γαρ τοιούτων εστιν η βασιλεία του Θεού. αμήν λέγω υμίν, ος εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν.».

γ) *Μάρκος 10: 13-16:* «Και προσέφερον αυτώ παιδιά, ίνα αυτών άψηται· οι δε μαθηταί επετίμων τοις προσφέρουσιν. ιδών δε ο Ιησούς ηγανάκτησε και είπεν αυτοίς· άφετε τα παιδιά έρχεσθαι προς με, και μη κωλύετε αυτά· των γαρ τοιούτων εστιν η βασιλεία του Θεού. αμήν λέγω υμίν, ος εάν μη δέξηται την βασιλείαν του Θεού ως παιδίον, ου μη εισέλθη εις αυτήν. **και εναγκαλισάμενος**

αυτά κατηυλόγει τιθείς τας χείρας επ' αυτά.».

Παρ' όλα ταύτα σε όλους τους αιώνες του Χριστιανισμού η παιδεραστία οργιάζει μεταξύ κληρικών, πολλών μοναχών και πολλών Χριστιανών λαϊκών. Οι πιο πολλές από τις χιλιάδες αιρέσεις της μίας αγίας καθολικής και αποστολικής εκκλησίας έχουν επιδείξει μεγάλες επιδόσεις σ' αυτό το σπορ μέχρι και σήμερα. Το χρυσό μετάλλιο το κατέχει βεβαίως η καθολική εκκλησία και ο κλήρος της, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι οι άλλοι είναι αθώες περιστερές. Δεν γνωρίζω κατά πόσον οι κληρικοί παρερμηνεύουν το: «και εναγκαλισάμενος αυτά κατηυλόγει τιθείς τας χείρας επ' αυτά.», κλπ, των προηγούμενων αναφορών.

Το γεγονός όμως είναι ότι, ο Χριστιανισμός ως άκρως αντιφατική, κακοφτιαγμένη και καταστροφική θρησκεία κατεδίκασε την γενετήσια ορμή ακόμα και τη σκέψη περί αυτής όπως και κάθε σεξουαλική πράξη ως μεγάλη αμαρτία. Η φυσιολογική σεξουαλική πράξη είναι αμαρτία και αυτή που προορίζεται για τεκνογονία παραχωρείται μόνο κατ' οικονομίαν. Όπως συμβαίνει με τους μοναχούς και σε ένα μεγάλο μέρος του κλήρου ο Χριστιανισμός επέβαλε και προτιμά την αγαμία. Ακόμα δημιούργησε τον δήθεν πνευματικό έρωτα μεταξύ ομοφύλων και έτσι σταμάτησε την πνευματική επικοινωνία των δύο φύλων. Ούτως, κάτω από την πίεση των φυσικών δυνάμεων και ορμών που μας χάρισε ο πανάγαθος και πάνσοφος Θεός Πατήρ και Δημιουργός, αυτά τα αδιέξοδα και οι αντιφάσεις οδήγησαν μοιραία σε κατακόρυφη αύξηση των εκ φύσεως υπάρχουσών ανωμαλιών και πάρα πολλοί και πολλές τελικά ωθήθηκαν στην ομοφυλοφιλία, παιδεραστία και αιμομιξία. Τα ψυχολογικά συμπλέγματα, οι νευρώσεις, και οι ψυχιατρικές αρρώστιες πολλαπλασιάστηκαν υπερβολικά! Ας είναι καλά οι ψυχίατροι και τα φρενοκομεία!

Ιδού λοιπόν μια από τις αμέτρητες κραυγαλέες αντιφάσεις: Ο Θεός Δημιουργός Πατήρ που έφτιαξε παν ό,τι υπάρχει έδωσε στο ανθρώπινο είδος κατά την δημιουργία του, όπως και σε όλα τα όντα, την ερωτική έλξη και ορμή για να επέλθει μετ' ολίγον χρόνο, μέσω της εκ του Υιού του «αληθινής» θρησκείας, σαν καταπέλτης να την καταδικάσει ως μεγάλη αμαρτία και να αναγκαστεί να την επιτρέψει μόνο κατ' οικονομίαν! Ιδού λοιπόν το ένα εκατομμυριοστό της καταστροφικότητας και της σχιζοφρένιας αυτής της ανόητης θρησκείας! Τώρα πόσα εκατομμύρια ανθρώπων κατεστράφησαν, αρρώστησαν και έγιναν κυριολεκτικά ράκη από την αντιφατικότητα, σχιζοφρένια και ανοησία της άθλιας αυτής θρησκείας έχει σταματήσει δυστυχώς να απασχολεί τη μνήμη των ανθρώπων.

ΟΙ ΚΑΡΠΟΚΡΑΤΙΚΟΙ

Ήδη στο τέλος του πρώτου αιώνα κοινής εποχής εμφανίζεται η χριστιανογνωστική αίρεση του Καρποκράτη της Αλεξανδρείας η οποία είχε άνθηση κατά το πρώτον ήμισυ του δευτέρου αιώνα. Γι' αυτήν γνωρίζουμε κυρίως από τα έργα: «Κατά των Αιρέσεων», βιβλίο I. XXV, του Ειρηναίου επισκόπου Λυώνος και «Στρωματείς», βιβλίο III. II, του Κλήμεντος Αλεξανδρείας. Προσέτι δε αναφορές κάνουν ο αντιφατικός θεολόγος Τερτυλλιανός, ο Ιππόλυτος Ρώμης, ο Επιφάνειος Σαλαμίνας Κύπρου, πιθανώς ο Εβραιοχριστιανός εκκλησιαστικός ιστορικός του δευτέρου αιώνα Ηγήσιππος (το σημαντικό έργο του οποίου κατέστρεψε ο ψευδο-ιστορικός Ευσέβιος Καισαρείας), και ο γνωστός μας Ωριγένης.

Πολλές αντικρουόμενες υποθέσεις έχουν γραφτεί για την βιογραφία και την ζωή του εκ Μικράς Ασίας ορμωμένου Καρποκράτη όπως και πολλές αντικρουόμενες απόψεις για τους οπαδούς του, κ. ο. κ. Δεν θα τις αναπτύξουμε εδώ, αλλά όποιος ενδιαφέρεται μπορεί να τις βρει σε μια καλή εγκυκλοπαίδεια και στις ιστοσελίδες του διαδικτύου. Απλώς αναφέρομε μόνον ότι ο Κλήμης μας λέγει ότι οι Καρποκρατικοί ξεκίνησαν από την Αλεξάνδρεια αλλά κυρίως εδραιώθηκαν και ήκμασαν στην Κεφαλληνίαν (αληθές άραγε;).

Με λίγα λόγια όλοι αυτοί οι εκκλησιαστικοί πατέρες μας μεταφέρουν ότι οι Καρποκρατικοί είχαν πλήρη ελευθερία ηθών και έκαναν κάθε θεμιτή και αθέμιτη σεξουαλική πράξη. Όπως λένε έκαναν τα πάντα που δεν μπορείς ούτε να περιγράψεις, ούτε να δεις, ούτε να ακούσεις. Τα πάντα τα θεωρούσαν φυσιολογικά διότι όπως πίστευαν για να ελευθερώσουν την ψυχή τους από τον υπάρχοντα υλικό κόσμο έπρεπε να περάσουν από κάθε λογής κατάσταση της εδώ ζωής. Ακόμα όπως τα ζώα ενεργούν φυσιολογικά και ανεξέλεγκτα τοιουτοτρόπως και οι άνθρωποι μπορούν να πράττουν ομοίως. Στους Καρποκρατικούς οι γυναίκες ήταν κοινές όπως και τα τέκνα. Η παιδεραστία όχι μόνο δεν αποτελούσε πρόβλημα αλλά εθεωρείτο αρετή.

Πρέπει να πούμε ότι το κανονικό *Ευαγγέλιο του Μάρκου* κατόπι πολλών αλλαγών και επιδιορθώσεων πήρε μια κάποια σταθερή μορφή γύρω στο έτος 150 Κ. Ε., αλλά όχι ακόμα τη σημερινή μόνιμη μορφή του. Αυτή συνετελέσθη από 2 έως 5 αιώνες αργότερα κατόπι διαφόρων προσθαφαιρέσεων. Π. χ., παραμένει άγνωστο το πότε και ποιος προσέθεσε τους τελευταίους 11 στίχους του *Ευαγγελίου* αυτού, 16: 9-20, οι οποίοι και αντιφατικοί είναι με πάρα πολλά πράγματα εντός του ίδιου *Ευαγγελίου* και των άλλων *Ευαγγελίων* αλλά και δεν υπάρχουν σε κανένα από τους αρχαιότερους κώδικες που διαφυλάσσονται μέχρι σήμερα στα μουσεία. Ο Κλήμης

Αλεξανδρείας (περίπου 150 - 215 Κ. Ε.) γκρίνιαζε για τις διάφορες εκδόσεις του *Ευαγγελίου του Μάρκου* οι οποίες ευρίσκοντο στην κυκλοφορία κατά την διάρκεια της ζωής του. Ο Καρποκράτης αναφέρεται μέσα στην επιστολή του Κλήμεντος, όπως την ανακάλυψε και την φωτογράφησε το έτος 1958 ο ιστορικός καθηγητής Morton Smith στο μοναστήρι Mar Saba. Στην επιστολή αυτή, εκτός από την μύηση και την κατήχηση νεαρών αγοριών με σινδόνα επί γυμνού, μεταξύ άλλων ο Κλήμης αναφέρει και παραθέτει χωρία από ένα προηγούμενο, ανύποπτο για τους μετέπειτα Χριστιανούς και *Μυστικό Ευαγγέλιο του Μάρκου*. Ο Καρποκράτης είχε καταφέρει διά τεχνασμάτων να αρπάξει την ευκαιρία και να το αντιγράψει στην Αλεξάνδρεια. Αυτό το *Ευαγγέλιο* δεν ήταν τίποτα άλλο παρά μια απ' όλες αυτές τις εκδόσεις για τις οποίες γκρίνιαζε ο Κλήμης και την οποίαν είχαν στα χέρια τους οι Καρποκρατικοί. Το *Ευαγγέλιο* αυτό είχε αλλοιωθεί και κυκλοφορούσε ευρέως ανάμεσα στους οπαδούς του Καρποκράτη. Μεταξύ άλλων κατέγραφε και εκθείαζε τα ομοφυλοφιλικά κατορθώματα του Ιησού Χριστού με νεαρά αγόρια.

Βεβαίως τις ίδιες εποχές υπήρχαν άλλες αιρέσεις (π. χ., του αντιιουδαίου, αντιγιαχβιστή και Γνωστικού Μαρκίωνος του Πόντου, του άμεσα εσχατολόγου Μοντανού της Μικράς Ασίας, κ. ά.) οι οποίες εφάρμοζαν το άλλο άκρο. Δηλαδή, την απόλυτη εγκράτεια και απολύτως καμία σεξουαλική επαφή ή πράξη. Αυτή η τακτική τους είχε βεβαίως καταδικάσει εις θάνατον διά πάυσεως της διαιωνίσεως του είδους, πράγμα εντελώς ασήμαντο για τους εσχατολόγους τύπου Μοντανού και της αιρέσεως του Qumran έναν αιώνα πριν. Οι οπαδοί αυτών των αιρέσεων ήταν οι μόνοι που τήρησαν πιστά και αναμάρτητα (όσοι απ' αυτούς πραγματικά τις τήρησαν) τις επίσημες χριστιανικές εντολές, επιταγές, δόγματα και τα σχετικά χωρία όλης της *Καινής Διαθήκης*, αφού ακόμα και η συνουσία με σκοπό την τεκνοποίηση είναι και αυτή αμαρτία στον επίσημο Χριστιανισμό και παραχωρείται μόνο κατ' εξαίρεση και κατ' οικονομίαν! Αυτοί πραγματικά επεδίωξαν να επιτύχουν αυτό που επιζητεί ο επίσημος αρχικός Χριστιανισμός. Τουτ' έστιν, «να παραμείνουν ανερωτικοί άφυλοι!». Ο αρχικός επίσημος Χριστιανισμός ζητά την αφυλίαν, πράγμα που ουδέποτε μέχρι και σήμερα αναθεωρήθηκε ή καταδικάστηκε ως λάθος! Πως να αναθεωρηθεί άλλωστε; Ο Θεός δεν κάνει λάθη! Τί να πει κανείς, εκτός του ότι, Χριστιανισμός σημαίνει το άκρον άωτον καταστροφικής, αντιφατικής και διεστραμμένης θρησκείας! Λίγο αργότερα ο μέγας πατήρ και θεολόγος Ωριγένης ο χαλκέντερος αυτοευνουχίστηκε, εφαρμόζοντας έτσι στο έπακρον τα ίδια λόγια του Ιησού Χριστού όπως μας τα μεταφέρει ο *Ματθαίος* 19: 12:

«εισί γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνού-

χοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, **και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.**».

Βασισμένος σ' αυτό το χωρίο και σε πολλά τέτοια μαργαριτάρια όλων των *Ευαγγελίων* (π. χ, βλέπε *Ματθαίος* 5: 27-30, το οποίο και αναγράφουμε αυτολεξεί παρακάτω ή πολλά σαν αυτό το *Ματθαίου* τα οποία υπάρχουν σε όλα τα *Ευαγγέλια* και εδώ χάριν οικονομίας παραλείπομε) ο χαλκέντερος πατέρας Ωριγένης αυτοευνουχίστηκε, διότι οι θερμές και όμορφες κοπέλες της Αλεξανδρείας τον εσκανδάλιζαν πνευματικώς και τον διέγειραν σεξουαλικώς. Εδώ λοιπόν δεν ερμήνευσε την *Καινήν Διαθήκην* αλληγορικώς αλλά κυριολεκτικώς! Ιδού λοιπόν «πιστό χριστιανικό παράδειγμα προς μίμησιν!». Χριστιανοί εφαρμόσετε επί τέλους πιστά τους λόγους του Κυρίου Υμών Ιησού Χριστού!

Ένα ακόμα όμως γεγονός που παραμένει είναι και το εξής. Ήδη από τον πρώτον αιώνα Κ. Ε. δεν υπήρχε ο Χριστιανισμός αλλά υπήρχαν πολλών ειδών αλληλοσυγκρουόμενοι Χριστιανισμοί. Ήδη τους δύο πρώτους αιώνες υπήρχαν περί τις εκατό χριστιανικές αιρέσεις. Ακόμα και ο ίδιος ο Παύλος μας λέγει: *Α΄ Προς Κορινθίους* 1: 10-13:

«Παρακαλώ δε υμάς, αδελφοί, διά του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα το αυτό λέγητε πάντες, και μη ή εν υμίν **σχίσματα**, ήτε δε κατηρτισμένοι εν τω αυτώ νοϊ και εν τη αυτη γνώμη. εδηλώθη γαρ μοι περί υμών, αδελφοί μου, υπό των Χλόης ότι **έριδες** εν υμίν εισι. λέγω δε τούτο, ότι έκαστος υμών λέγει· **εγώ μεν ειμι Παύλου, εγώ δε Απολλώ, εγώ δε Κηφά, εγώ δε Χριστού. μεμέρισται ο Χριστός;** μη Παύλος εσταυρώθη υπέρ υμών; ή εις το όνομα Παύλου εβαπτίσθητε;».

Οι σημερινές χιλιάδες αιρέσεις του Χριστιανισμού προήλθαν κυρίως από τον Χριστιανισμό που διαμόρφωσαν ο διεστραμμένος αμόρφωτος Ρωμαίος αυτοκράτορας Κωνσταντίνος με τον ψευτο-ιστορικό απατεώνα Ευσέβιο επίσκοπο Καισαρείας, τα επιτελεία που αυτοί είχαν επιτάξει, και τις συνόδους που επακολούθησαν για πολλούς αιώνες μετά, κλπ. Η επιβολή αυτού του Χριστιανισμού έγινε διά του ψεύδους, παραχαράξεως, πυρός, σιδήρου και κάθε είδους εγκλημάτων επί 1700 έτη, όπως έχομε εκτενώς αναπτύξει και τονίσει σε άλλες εργασίες μας. Πα' όλα ταύτα και αυτός ο Χριστιανισμός έγινε χιλιάδες κομμάτια και σχίσματα, τα οποία αλληλοσπαράχτηκαν επί αιώνες. Και πώς να μην γίνει έτσι με τις αμέτρητες αντιφάσεις και ανοησίες που πάντοτε κουβαλούσε!

ΒΙΑ ΚΑΙ ΣΕΞ ΣΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πέραν από τα μπλεγμένα, καταστροφικά, εν μέρει ασαφή, φρικτά και απαίσια λόγια του ίδιου του ιδρυτή του Χριστιανισμού, Ιησού Χριστού, περί γάμου και ευνουχισμού διά την βασιλείαν των ουρανών

Ματθαίος 9: 10-12 «... λέγουσιν αυτώ οι μαθηταί αυτού· **ει ούτως εστίν η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμήσαι. ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οίς δέδοται· εισί γαρ ευνούχοι οίτινες εκ κοιλίας μητρός εγεννήθησαν ούτω. και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνουχίσθησαν υπό των ανθρώπων, και εισίν ευνούχοι οίτινες ευνούχισαν εαυτούς διά την βασιλείαν των ουρανών. ο δυνάμενος χωρείν χωρείτω.**». κλπ.

και των ολίγων αναφορών που έχομε δώσει μέχρις εδώ, τις οποίες συστήνομε να μελετήσετε λεπτομερώς από μια σωστή απόδοση της *Καινής Διαθήκης*, στο παρόν τμήμα αυτού του άρθρου θα εξετάσομε εν συντομία τα εξής ολίγα επεισόδια που συνδυάζουν βία, σεξ, εμμονές περί γεννητικών οργάνων και ερωτισμού, από το «ιερό» αυτό βιβλίο. Αυτό το κάνομε επειδή τα παρακάτω εδάφια έχουν μεγάλη θεολογική σημασία με φρικτές και καταστροφικές ιστορικές συνέπειες.

Το: «**ει ούτως εστίν η αιτία του ανθρώπου μετά της γυναικός, ου συμφέρει γαμήσαι. ο δε είπεν αυτοίς· ου πάντες χωρούσι τον λόγον τούτον, αλλ' οίς δέδοται·**» είναι ο καταστροφικός αντιερωτισμός σε όλο του το μεγαλείο. Αυτό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με το «**αυνάνεσθε και πληθύνεσθε**», εντολή που έδωσε ο ίδιος θεός στη *Γενέσιν 1: 22*. Αν βρείτε την άκρη αυτής της σοφίας πολύ θα θέλαμε να την μάθομε.

A) Αν και σε όλα τα *Ευαγγέλια* ο Χριστός κατηγορείται ότι διαμένει και συντρώγει μετά τελωνών **και πορνών** (χωρίς όμως να έχει καμιά σεξουαλική σχέση μαζί τους, όπως μάλλον υπονοείται ή έχει δογματισθή), εδώ θα συγκεντρωθούμε στο εξής επεισόδιο. Στο *Κατά Ιωάννην Ευαγγέλιον 8: 1-11* διαβάζομε:

«Ιησούς δε επορεύθη εις το όρος των ελαιών· όρθρου δε πάλιν παρεγένετο εις το ιερόν, και πας ο λαός ήρχετο προς αυτόν· **και καθίσας εδίδασκεν αυτούς. άγουσι δε οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι γυναίκα επί μοιχεία κατειλημμένην, και στήσαντες αυτήν εν μέσω λέγουσιν αυτώ· διδάσκαλε, αύτη η γυνή κατείληπται επ' αυτοφώρω μοιχευομένη· και εν τω νόμω ημών Μωϋσής ενετείλατο τας τοιαύτας λιθάζειν. συ ουν τι λέγεις;** τούτο δε είπον εκπειράζοντες αυτόν,

ίνα σχώσι κατηγορίαν κατ' αυτού. ο δε Ιησούς κάτω κύψας τω δακτύλω έγγραφεν εις την γην. ως δε επέμενον ερωτώντες αυτόν, ανέκυψε και είπεν αυτοίς· ο αναμάρτητος υμών πρώτος βαλέτω λίθον επ' αυτήν. και πάλιν κάτω κύψας έγγραφεν εις την γην. οι δε ακούσαντες εξήρχοντο εις καθ' εις, αρξάμενοι από των πρεσβυτέρων, και κατελείφθη ο Ιησούς και η γυνή εν μέσω ούσα. ανακύψας δε ο Ιησούς είπεν αυτή· γύναι, που εισιν; ουδείς σε κατέκρινεν; η δε είπεν· ουδείς, Κύριε. είπε δε ο Ιησούς· ουδέ εγώ σε κατακρίνω· πορεύου και από του νυν μηκέτι αμάρτανε.».

Εδώ βλέπομε τον Ιησού Χριστό να διασώζει και διά της «θεικής εξουσίας» του να συγχωρεί μια «γυναίκα επί μοιχεία κατειλημμένην». Άραγε ήταν πόρνη εξ επαγγέλματος ή απλώς παντρεμένη γυναίκα που απάτησε τον άνδρα της; Εδώ το κείμενο λέγει σαφώς «επί μοιχεία κατειλημμένην» και τίποτα παραπάνω. Η εκκλησία την παρουσιάζει ως πόρνη και εορτάζει αυτό το «γεγονός» την Μεγάλη Τρίτη, αλλά δεν πρέπει να έχει δίκιο. Πρόκειται για μοιχαλίδα όπως δηλώνει το «θεόπνευστο» *Ευαγγέλιο!* Το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης λοιπόν ψάλλεται εκείνο το θρηνώδες, θλιβερό και αποκρουστικό τροπάριο της Κασσιανής που και στα καλά σου να είσαι γίνεσαι παράφρων όταν το ακούσεις και το καταλάβεις! Αν είσαι γυναίκα το μόνο που σου μένει πια είναι να αυτοκτονήσεις!

Όπως είδαμε παραπάνω, σύμφωνα με τον θεικά δοσμένο «Μωσαϊκό Νόμο Περί Μοιχείας» η εν λόγω γυναίκα έπρεπε να εκτελεσθεί διά λιθοβολισμού. Για καλή της τύχη όμως την σώζει ο Ιησούς, ως από μηχανής Θεός και μάγος (ο δε Ιησούς κάτω κύψας τω δακτύλω έγγραφεν εις την γην). Εδώ στο παρόν συμβάν ο Μωσαϊκός Νόμος που εδόθη στον Μωυσή από τον Πατέρα Θεό, Γιαχβέχ, ακυρώθηκε από τον Υιόν Θεό, Γιεσούα! Αλήθεια, τί άριστη που είναι η συνεργασία της Αγίας Τριάδος!

Ο σπουδαίος ερευνητής Bart D. Ehrman, καθηγητής του Πανεπιστημίου της Πολιτείας North Carolina, at Chapel Hill και ο οποίος θεωρείται αυθεντία στα χριστιανολογικά θέματα, στο εξαιρετικό βιβλίο του *Misquoting Jesus (Λανθασμένες Αναφορές στον Ιησού)* πραγματεύεται ένα πλήθος παρεμβολών και χαλκεύσεων εντός των *Ευαγγελίων* και αναπτύσσει τους λόγους διά τους οποίους τα υπό εξέταση κείμενα απεδείχθησαν ότι είναι παρεμβολές και χαλκεύσεις. Στις σελίδες 62-69 εξηγεί τους αδιασείστους λόγους διά τους οποίους το κείμενο αυτό του Ιωάννου δεν υπήρχε στο πρωτότυπο αλλά είναι υστερόχρονη παρεμβολή. (Ο αριθμός χαλκεύσεων, μικρών και μεγάλων, σε ολόκληρη την *Καινή Διαθήκη* που έχει εξακριβωθεί από τους ειδικούς είναι τεράστιος. Αποτέλεσμα, η *Καινή* είναι

έργο μιας διαστρεβλωμένης και καταστροφικής πίστεως και θεολογίας που διαμορφώθηκε μέσα σε πολλές εκατοντάδες χρόνων και δεν έχει καμία απολύτως ιστορική ή αντικειμενική θεολογική αξία! Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς από τον κυκεώνα των χριστιανικών θεοπνεύστων παραχαράξεων!...)

Από την έρευνα του καθηγητή Ehrman λοιπόν συμπεραίνομε ότι αυτό το επεισόδιο μπήκε στο ιερό *Ευαγγέλιο του Ιωάννου* αργότερα για να εξυπηρετήσει κάποιες ανάγκες κάποιας Ιωαννικής κοινότητας ή άλλων κοινοτήτων. Φαίνεται ότι, εάν όσες γυναίκες εκεί μέσα συλλαμβάνονταν για πορνεία ή μοιχεία εκτελούντο ή εξοστρακίζονταν, τότε εκτός του ότι η κοινότητα θα έχανε τις διάφορες υπηρεσίες των, ο αριθμός των μελών της θα μειωνόταν τόσο πολύ που δεν θα μπορούσε πλέον να υπάρξει άλλο ως αυτόρκης κοινότητα.

Β) Ένα πολύ μεγάλο μέρος των δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολών* του Παύλου καταγίνεται με τα εξής συμβάντα στα οποία μεταχειρίζεται αλλοπρόσαλλη θεολογία, απίθανη εμπάθεια, ασίγαστη οργή, παυλική στρεφοδικία και πείσμα. Αυτά εδώ, και άλλα από άλλους θεόπνευστους συγγραφείς, πατέρες και θεολόγους, έμελλαν να παίξουν καθοριστικό ρόλο στη θεολογική θεμελίωση της Ιεράς Εξετάσεως:

Α΄ *Πρός Κορινθίους* 5: 1-5, 12-13, «**Όλως ακούεται εν υμίν πορνεία, και τοιαύτη πορνεία, ήτις ουδέ εν τοις έθνεσιν ονομάζεται, ώστε γυναίκα τινά του πατρός έχειν.** και υμείς πεφουσιωμένοι εστέ, και ουχί μάλλον επενθήσατε, **ίνα εξαρθή εκ μέσου υμών** ό το έργον τούτο ποιήσας! εγώ μεν γαρ ως απών τω σώματι, παρών δε τω πνεύματι, **ήδη κέκρικα** ως παρών **τον ούτω τούτο κατεργασάμενον**, εν τω ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού συναχθέντων υμών και του εμού πνεύματος συν τη δυνάμει του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά **εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.**»... «τι γαρ μοι και τους έξω κρίνειν; ουχί τους έσω υμείς κρίνετε; τους δε έξω ο Θεός κρίνει. **και εξαρείτε τον πονηρόν εξ υμών αυτών.**».

Στον στίχο 1 έχομε την πληροφορία μόνο τι ήταν το αδίκημα κάποιου. Ότι δηλαδή κάποιος γιος είχε σεξουαλικές σχέσεις με την μητριά του. Δεν αναφέρεται τίποτα για τις συνθήκες υπό τις οποίες συνέβη, αν ήταν όντως ή όχι ένοχος ο αδικήσας γιος, και αν τελικά ένοιαξε τον πατέρα του που μάλλον υπονοείται πως ήταν ο αδικηθείς χωρίς να είναι σίγουρο. Ο αδικηθείς μπορεί να ήταν η γυναίκα του πατέρα, δηλαδή η μητριά του γιου. Αν εμβαθύνομε στον τρόπο με τον οποίον ο Παύλος

αναφέρει εδώ τα συμβάντα, φαίνεται αρκετά αμφίβολο ότι ένοιαξε καθόλου τον πατέρα και μάλλον όλα να έγιναν κοινή συναινέσει. Π. χ., στον στίχο Α΄ Προς Κορινθίους 5: 6 ο Παύλος αντιδρά ως εξής: «*Ου καλόν το καύχημα υμών. ουκ οίδατε ότι μικρά ζύμη όλον το φύραμα ζυμοί;*». Δεν βλέπομε κανέναν να διαμαρτύρεται για αδίκημα, αλλά αντιθέτως ο στίχος 2 φανερώνει σαφώς ότι κανένας από τη σύναξη της Κορίνθου δεν νοιάστηκε για το συμβάν και επομένως δεν υπήρχε ούτε αδικήσας ούτε αδικηθείς. Όλα αυτά για τον Παύλο είναι ψιλά γράμματα και παραβλέπονται.

Άλλο είναι το ζήτημα που τον καίει όπως θα δούμε στη συνέχεια και αυτός μόνος, από ό,τι είχε ακούσει και εν τη απουσία του, το θέτει ως έσχατο έγκλημα. Έτσι το ποινικό δίκαιο, ο αστικός κώδικας και η εγκεκριμένη δικαστική διαδικασία δεν έχουν καμία θέση για τον Παύλο. Το μόνο που τον νοιάζει είναι το καταστατικό της εκκλησίας όπως το εννοούσε αυτός και μόνον. Όπως θα δούμε στη συνέχεια η κατάληξη ήταν πάρα πολύ λυπηρή για όλους, όπως σαφώς δηλώνεται στην Β΄ Προς Κορινθίους 7: 7-11. Η θανάτωση τού γιου, την οποία επιζητούσε επιμόνως ο Παύλος, θα ήταν άκρως οδυνηρή και καταστροφική για τον πατέρα όταν μάλιστα ό,τι και αν έκανε ο γιος του όπως διαφαίνεται δεν τον ενόχλησε πολλώ μάλλον να τον αδικήσει. Μετά, οι Χριστιανοί κοκορεύονται για μετάνοια και συγχώρεση. Εδώ δεν εδόθη καμία ευκαιρία!

Τί εννοεί ο Παύλος εδώ; Διάφοροι ισχυρίζονται ότι δεν υπήρχε τίποτα χειρότερο από την έξωση εκ της εκκλησίας. Εντούτοις, δεν ήταν τέτοια η γλώσσα που χρησιμοποιούσε ο απόστολος, για τον κατ' ευθείαν αποκλεισμό από την εκκλησία. Οι αδελφοί έπρεπε να:

«**αποσυρθούν**» εφ' εαυτού των από τέτοιους πονηρούς (Α΄ Προς Τιμόθεον 6: 5, «*παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. **αφίστασο** από των τοιούτων.*»), και

Β΄ Προς Θεσσαλονικείς 3: 6, «*Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **στέλλεσθαι** υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.*»).

ή από τέτοιους έπρεπε να «**απομακρυνθούν**» (Β΄ Προς Τιμόθεον 3: 5, «*έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. και **τούτους αποτρέπου.***»).

ή έπρεπε **να τους αποφεύγουν** (Προς Ρωμαίους 16: 17 «*Παρακαλώ δε υμάς,*

αδελφοί, σκοπεῖν τους τας διχοστασίας και τα σκάνδαλα παρά την διδαχὴν ἡν ὑμεῖς ἐμάθετε ποιούντας, και **εκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν**·»).

ἢ να τους «**σημειώνουν**» ἢ να τους «**προειδοποιούν**» και «να μην κάνουν καθόλου παρέα» μαζί τους (*Β΄ Πρὸς Θεσσαλονικεῖς* 3: 14, «εἰ δε τις οὐχ ὑπακούει τῷ λόγῳ ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, τούτον **σημειούσθε**, και **μη συναναμίγνυσθε αὐτῷ**, ἵνα ἐντραπή·»).

Ακόμα: *Β΄ Πρὸς Κορινθίους* 6: 14-15, «**Μη γίνεσθε ἐτεροζυγούντες ἀπίστοις**· τις γαρ μετοχὴ δικαιοσύνης και ἀνομίας; τις δε κοινωνία φωτὶ προς σκότος; τις δε συμφώνησις Χριστῷ προς Βελίαλ; ἢ τις μερίς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;» (και *Α΄ Ἰωάννου* 2: 12-17, *Β΄ Ἰωάννου* 10-11).

Και ο Ἰησοῦς σε μερικά σημεῖα εἶχε ἀνάλογη γλῶσσα για ἐπίλυση διαφορῶν:

Ματθαῖος 5: 22-26, «Ἐγὼ δε λέγω ὑμῖν ὅτι πας ο ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκὴ ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει· ὅς δ' ἂν εἴπῃ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ρακά, ἔνοχος ἔσται τῷ συνεδρίῳ· ὅς δ' ἂν εἴπῃ μωρέ, **ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός**. Ἐάν οὖν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον κακεῖ μνησθῆς ὅτι ο ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σου, ἄφες ἐκεῖ τὸ δῶρόν σου ἔμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, και **ὑπάγε πρῶτον διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου**, και τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δῶρόν σου. **Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου ταχύ ἕως ὅτου εἰ ἐν τῇ ὁδῷ μετ' αὐτοῦ, μήποτε σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ και ὁ κριτὴς σε παραδῷ τῷ ὑπηρέτῃ, και εἰς φυλακὴν βληθήσῃ**· ἀμήν λέγω σοι, **οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως οὐ αποδώς τὸν ἔσχατον κοδράντην**·», και

Ματθαῖος 18: 15-17, «Ἐάν δε ἀμαρτήσῃ εἰς σε ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε και ἐλέγξον αὐτόν μεταξύ σου και αὐτοῦ μόνου· εἴάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· εἴάν δε μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σου ἔτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ παν ῥῆμα. εἴάν δε παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ τῇ ἐκκλησίᾳ· **εἴάν δε και τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικός και ὁ τελώνης**·».

Ὁ Παῦλος διέταξε τὴν ἐκκλησίαν τῆς Κορίνθου «**ἐξαρείτε τὸν πονηρόν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν**». Ἡ λέξις που χρησιμοποιεῖται εἶναι *ἐξαρείτε* «= ἀπομακρύνετε, βγάλτε ἀπὸ τὴ μέση ἢ ἀπὸ ἀνάμεσα» ἀπὸ τὸ ῥῆμα *ἐξαιρῶ*· ἢ σύμφωνα με σωστότερο ἀνάγνωσμα, *αρείτε*, ἀπὸ τὸ ῥῆμα *αἶρω*.

Τώρα ποία ἡ σημασία τοῦ *αἶρω* και τοῦ *ἐξαιρῶ*;

Το ακόλουθο είναι ένας από τους ορισμούς που δίνονται από τους Liddell και Scott: «Να σηκώσεις και να απομακρύνεις, να απομακρύνεις, να θέσεις τέρμα σε κάτι, το οποίο αργότερα έλαβε τη σημασία του να φονεύσεις.».

Έτσι, ένας από τους ορισμούς του *εξαιρέω*, συνηρημένος τύπος του οποίου είναι το *εξαιρώ*, είναι, «φονεύω, θανατώνω, σκοτώνω, βγάζω από τη μέση».

Εμείς αναγνωρίζουμε ότι η φράση «*εξαρείτε τον πονηρόν*» χρησιμοποιείται με την έννοια «βγάλετε από τη μέση διά θανατώσεως τον πονηρόν = κακόν, άνομο, παλιάνθρωπο, διεφθαρμένο»· όπως όταν λέμε σε έναν φίλο, «Αυτός έφυγε από τη μέση.»· Τω όντι, αυτή είναι η κοινή χρήση της φράσεως και των ισοδυνάμων της σε άλλες γλώσσες για περισσότερα από δυο χιλιάδες χρόνια.

Στην *Καινήν Διαθήκην* υπάρχουν συχνά παραδείγματα της χρήσης του ρήματος *αίρω* κατ' αυτήν την έννοια.

Παραδείγματος χάριν:

Ματθαίος 24: 39 «και ουκ έγνωσαν έως ήλθεν ο κατακλυσμός και **ήρην** άπαντας, ούτως έσται και η παρουσία του υιού του ανθρώπου.».

Λουκάς 23: 18 «ανέκραξαν δε παμπληθεί λέγοντες· **αίρε** τούτον, απόλυσον δε ημίν Βαραββάν.»· Βλέπε επίσης *Ιωάννης* 19: 15, και *Πράξεις* 21: 36.

Ιωάννης 17: 15 «ουκ ερωτώ ίνα **άρης** αυτούς εκ του κόσμου, αλλ' ίνα τηρήσης αυτούς εκ του πονηρού».

Ιωάννης 15: 2 «παν κλήμα εν εμοί μη φέρον καρπόν, **αίρει** αυτό, και παν το καρπόν φέρον, **καθαίρει** αυτό, ίνα πλείονα καρπόν φέρη.».

Ιωάννης 11: 48-50 «εάν αφώμεν αυτόν ούτω, πάντες πιστεύσουσιν εις αυτόν, και ελεύσονται οι Ρωμαίοι και **αρούσιν** ημών και τον τόπον και το έθνος· εις δε τις εξ αυτών Καϊάφας, αρχιερέυς ων του ενιαυτού εκείνου, είπεν αυτοίς· υμείς ουκ οίδατε ουδέν, ουδέ διαλογίζεσθε ότι συμφέρει ημίν ίνα εις άνθρωπος αποθάνη υπέρ του λαού και μη όλον το έθνος απόληται.».

Πράξεις 8: 33 «εν τη ταπεινώσει αυτού η κρίσις αυτού **ήρθη**· την δε γενεάν αυτού τις διηγήσεται; ότι **αίρεται** από της γης η ζωή αυτού.».

Πράξεις 22: 22 «Ηκουον δε αυτού άχρι τούτου του λόγου, και **επήραν** την φωνήν

αυτών λέγοντες· **αίρε** από της γης τον τοιούτον· ου γαρ καθήκεν αυτόν ζήν.».

Ούτως η φιλολογική ένδειξη για την συγκεκριμένη σημασία των ρημάτων *αίρω* και *εξαιρώ* στην *Καινήν Διαθήκην* είναι πράγματι υπερβολική. Υπάρχουν βεβαίως και άλλες ηπιότερες σημασίες των ρημάτων αυτών, όπως ημπορεί μερικοί να αντι-τείνουν. Εδώ όμως ταιριάζει αυτή που μόλις προεβάλαμε, αναπτύξαμε και ισχυρι-στήκαμε. Και αυτό συμβαίνει διότι:

Αν όντως υπάρχει κάποια αμφιβολία διά την σημασία αυτού του κεφαλαίου, και για την πρόθεση του αποστόλου, η αμφιβολία αυτή πρέπει να εξαλειφθεί από την μελέτη της επομένης επιστολής προς την ιδίαν εκκλησία, εις την οποίαν αναφέρει την ίδια πράξη. Στην επόμενη λοιπόν επιστολή λέγει:

Β΄ Πρός Κορινθίους 7: 7-13 «ου μόνον δε εν τη παρουσία αυτού, αλλά και εν τη παρακλήσει ή παρεκλήθη εφ' υμίν, αναγγέλλων ημίν την υμών επιπόθησιν, τον υμών **οδυρμόν**, τον υμών **ζήλον** υπέρ εμού, **ωστε με μάλλον χαρήναι**, ότι ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, **ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην**· βλέπω γαρ ότι η επιστολή εκείνη, ει και προς ωραν, **ελύπησεν υμάς. νυν χαίρω**, ουχ ότι **ελυπήθητε**, αλλ' ότι **ελυπήθητε** εις μετάνοιαν· **ελυπήθητε γαρ κατά Θεόν, ίνα εν μηδενί ζημιωθήτε εξ ημών**. η γαρ **κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εις σωτηρίαν** αμεταμέλητον κατεργάζεται· η δε του κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται. ιδού γαρ αυτό τούτο, το **κατά Θεόν λυπηθήναι** υμάς, πόσην κατειργάσατο υμίν **σπουδήν**, αλλά απολογίαν, αλλά **αγανάκτησιν**, αλλά φόβον, αλλά επιπόθησιν, αλλά **ζήλον**, αλλά **εκδίκησιν**! εν παντί συνεστήσατε εαυτούς αγνούς είναι εν τω πράγματι. άρα ει και έγγραψα υμίν, ουχ **είνεκεν του αδικήσαντος, ουδέ είνεκεν του αδικηθέντος, αλλ' είνεκεν του** φανερωθήναι την σπουδήν υμών την υπέρ ημών προς υμάς ενώπιον του Θεού. Διά τούτο παρακεκλήμεθα. επί δε τη παρακλήσει υμών περισσοτέρως μάλλον **εχάρημεν επί τη χαρά Τίτου, ότι αναπέπαυται το πνεύμα αυτού από πάντων υμών**·»

Ο Απόστολος δεν ενδιαφέρεται καθόλου για την μεριά του κατηγορουμένου. Ούτε ενδιαφέρθηκε καθόλου για 'κείνον που αδικήθηκε. Η μόνη φροντίδα ήταν αυτή για την εκκλησία. Και τώρα που η εκκλησία είχε εξεγερθεί, και μέσα στην αγανάκτηση και τον ζήλο της πήρε εκδίκηση από τον ανομούντα, αυτός, ο Παύλος, ικανοποιή-θηκε.

Δεν ξέρομε βεβαίως πόσον ο Εβραιόφρων Παύλος είχε κατά νουν:(1) την κατάρα του Ιακώβ κατά του υιού του Ρουβήν επειδή ο Ρουβήν ανέβηκε εις την κλίνη του

πατρός του και «έκανε κάτι» με μια από τις γυναίκες του πατρός του *Γένεσις* 49: 3-4, (2) τα παθήματα των δέκα γυναικών και παλλακίδων του προφητάνακτος Δαυίδ επειδή τις τακτοποίησε όλες ο υιός Αβεσσαλώμ, *Β΄ Σαμουήλ* ή *Βασιλειών* 15: 16, 16: 15-23, 20: 3, (3) την διάταξη του Μωσαϊκού Νόμου, *Λευιτικόν* 20: 11 «και εάν τις κοιμηθή μετά γυναικός του πατρός αυτού, ασχημοσύνην του πατρός αυτού απεκάλυψε, θανάτω θανατούσθωσαν, αμφότεροι ένοχοί εισι.». Όμως κατά καμίαν έννοιαν δεν δηλώνει ή υπονοεί κάτι τέτοιο στις επιστολές του, παρ' όλο που η παυλική ομάδα της Κορίνθου απετελείτο σχεδόν όλη από Ιουδαίους της διασποράς.

Τελικά ο Παύλος και Τίτος χάρηκαν με την έκβαση των πραγμάτων, και όπως διαβάζομε χάρηκαν πολύ. Απ' ό,τι γράφεται στις δύο *Πρός Κορινθίους Επιστολές*, πρέπει να ήταν ο Τίτος και η Χλόη (*Α΄ Πρός Κορινθίους* 1: 11) αυτοί που ειδοποίησαν τον Παύλο περί των συμβάντων. Επίσης στην *Επιστολή Πρός Γαλάτας* ο Παύλος έχει εξοργισθεί σε άκρατο βαθμό. Αναθεματίζει, μπλέκει τα λόγια του, υβρίζει τους πάντες και τα πάντα ακόμα και τον Πέτρο (*Πρός Γαλάτας* 2: 11-21). Παρακάτω θα ασχοληθούμε εκτενώς και με τον στίχο *Πρός Γαλάτας* 5: 12. Από τις αναφορές εκ των *Επιστολών* που έχομε ήδη γράψει εδώ και πολλές άλλες που δεν έχομε γράψει συμπεραίνομε ότι ο Παύλος πάντα είχε τους ανθρώπους του για να κατασκοπεύουν άτομα και πράγματα. Η Ιερά Εξέτασις εφάρμοσε πολύ πιστά αυτή την τακτική.]

Είχε λοιπόν ο Παύλος καταδικάσει τον ανομούντα εκ προοιμίου, και είχε εξαγγείλει καταδικαστική πρόταση, και το είχε κάνει αρκετά ξεκάθαρο ότι επιθυμούσε ή μάλλον απαιτούσε η πρότασή του να εκτελεστεί. Το ότι αυτό πραγματικά συνέβη, φαίνεται καθαρά από τη γλώσσα της δεύτερης επιστολής.

Εδώ πρέπει να προσθέσομε ότι: Ο Παύλος στην *Β΄ Πρός Κορινθίους* 2 : 1-11, συνιστά αγάπη προς τον μετανοήσαντα. Αυτό οφείλομε να το αναφέρομε διότι πολλοί διεστραμμένοι απολογητές της Εβραιογνωστικοχριστιανικής μάστιγας το χρησιμοποιούν για να απαλλάξουν τον Παύλο από την κακία, τη δικτατορία και την αγριότητά που έχει επιδείξει εν προκειμένω. Στο εν λόγω χωρίο λοιπόν, απλώς δίδει μια γενική και αφηρημένη εντολή αγάπης και μετανοίας, η οποία όμως λαμβάνει ισχύ όταν μόνο αυτός ο ίδιος κρίνει ότι η μετάνοια τού αμαρτήσαντος έγινε εντός των πλαισίων που αυτός έθεσε. Ο Παύλος ως μέγας εγωιστής οικειοποιείται την ανώτατη αρχή μέσα στις ομάδες των πιστών του και μόνον αυτός ως αυθεντία επικυρώνει ό,τι θέλει και όταν αυτός νομίζει ότι οι όροι του ικανοποιήθηκαν επαρκώς. Γι' αυτό, π. χ., βλέπομε και το θράσος του στον στίχο 2:

9 όπου γράφει: «εις τούτο γαρ και έγγραφα, **ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε**» κλπ. Ακόμα και σ' αυτό το σημείο **δοκιμάζει** τα μέλη της ομάδας του και απαιτεί υπακοή «**εις πάντα**»! Πλήρης δικτατορία δηλαδή! Αν ψυχαναλύσομε την κατάσταση αυτών των μελών φτάνομε στο συμπέρασμα ότι πρέπει να ήσαν σχιζοειδή, πλήρως προβατοποιημένα και εντελώς εξαθλιωμένα πνευματικώς! Διότι αντί να τον εξαποστείλουν από 'κει που ήλθε αυτά υπομένουν τυφλά οτιδήποτε τους επιτάσσει! διά του λόγου το αληθές, ας μελετήσομε τα παράξενα και αλλοπρόσαλλα του εδαφίου Β´ *Πρός Κορινθίους 2: 1-11*:

«Έκρινα δε εμαυτώ τούτο, το μη πάλιν εν λύπη ελθείν προς υμάς. ει γαρ εγώ λυπώ υμάς, και τις εστιν ο ευφραίνων με ει μη ο λυπούμενος εξ εμού; και έγγραφα υμίν τούτο αυτό, ίνα μη ελθών λύπην έχω αφ' ων έδει με χαίρειν, πεποιθώς επί πάντας υμάς ότι η εμή χαρά πάντων υμών εστιν. εκ γαρ πολλής θλίψεως και συνοχής καρδιάς έγγραφα υμίν διά πολλών δακρύων, ουχ ίνα λυπηθήτε, αλλά την αγάπην ίνα γνώτε ην έχω περισσοτέρως εις υμάς. Ει δε τις λελύπηκεν, ουκ εμέ λελύπηκεν, αλλά, από μέρους ίνα μη επιβαρώ, πάντας υμάς. ικανόν τω τοιούτω η επιτιμία αύτη η υπό των πλειόνων· ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή ο τοιούτος. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην. εις τούτο γαρ και έγγραφα, ίνα γνώ την δοκιμήν υμών, ει εις πάντα υπήκοοί εστε. ω δε τι χαρίζεσθε, και εγώ· και γαρ εγώ ει τι κεχάρισμαι ω κεχάρισμαι, δι' υμάς εν προσώπω Χριστού, ίνα μη πλεονεκτηθώμεν υπό του σατανά· ου γαρ αυτού τα νοήματα αγνοούμεν.»

Βλέπομε λοιπόν ότι, αν και συνδέει αυτά που γράφει εδώ με αυτά που έγγραψε στην πρώτη επιστολή, η σχέση τους με το επεισόδιο της Α´ *Πρός Κορινθίους 5*, το οποίο εξετάζομε εδώ, είναι καθαρά στρεψόδικη. Ενώ, όπως έχομε καταστήσει σαφές ανωτέρω, π. χ. με το «παραδούναι τον τοιούτον τω σατανά εις όλεθρον της σαρκός, ίνα το πνεύμα σωθή εν τη ημέρα του Κυρίου Ιησού.» και με τα τόσα τέτοια άλλα, ο Παύλος εκ προοιμίου έχει καταδικάσει τον ανομούντα, ενώ εδώ τώρα γράφει: «ώστε τουναντίον μάλλον υμάς χαρίσασθαι και παρακαλέσαι, μήπως τη περισσοτέρα λύπη καταποθή **ο τοιούτος**. διό παρακαλώ υμάς κυρώσαι εις αυτόν αγάπην», κλπ.

Το «δι' υμάς εν προσώπω Χριστού,» είναι για ένα αφηρημένο κόλπο όπως και ολόκληρο το εδάφιο είναι ένα προπαρασκευαστικό βήμα διά τους παραλήπτες της επιστολής, ούτως ώστε στο κεφάλαιο 7 να επέλθει σαν καταπέλτης. Διότι στο κεφάλαιο 7 βλέπομε καθαρά τη γλώσσα και το ύφος να αλλάζει ριζικά. Όχι μόνον επανέρχεται σαφώς στο επεισόδιο, τη γλώσσα και το ύφος του κεφαλαίου 5 της Α´

Πρός Κορινθίους, αλλά τώρα χρησιμοποιεί διαφορετικά κριτήρια, όπως π. χ. της δικής του χαράς και του Τίτου με όλες τις συγκαλυμμένες κακοήθειές του κλπ.. Π. χ. δηλώνει ευθέως ότι: «ει και ελύπησα υμάς εν τη επιστολή, **ου μεταμέλομαι, ει και μετεμελόμην...**» κλπ., μαζί με όλες τις εξαθλιωτικές στρεψοδικίες που μόλις ανωτέρω παραθέσαμε. Από τα ίδια τα γραπτά του, ευκολότατα αποδεικνύεται ότι ο Παύλος είναι ένας δόλιος και πονηρός στρεψόδικος. Η σχέση των κεφαλαίων *Α΄* *Πρός Κορινθίους* 5, *Β΄* *Πρός Κορινθίους* 2 και 7 αποτελεί ένα τέτοιο παράδειγμα μέσα στα τόσα άλλα. Μερικές φορές έχει το θράσος να το ομολογεί και ο ίδιος. Π. χ., *Πράξεις* 9: 22, *Πρός Ρωμαίους* 3: 7 «**Εάν διά του ψεύδους μου η αλήθεια του Θεού κατεδείχθη μεγάλη προς δόξαν του, γιατί ακόμη κατακρίνομαι ως αμαρτωλός;**» (το μόνο αληθές που μας είπε ο Παύλος!), *Α΄* *Πρός Κορινθίους* 6: 12, 9: 19-23, 10: 23, *Β΄* *Πρός Κορινθίους* 5: 13, 12: 16, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 15-18, και πολλά άλλα. Έτσι λοιπόν φτάνομε αβιάστως στα παρακάτω συμπεράσματα των «αγίων και θεοφόρων πατέρων»:

Το συμπέρασμα που βγήκε εξ αυτού του κεφαλαίου (*Β΄* *Πρός Κορινθίους* 7) από τον Τερτυλλιανό (ήδη στο τέλος δευτέρου και αρχές τρίτου αιώνα), τον Αμβρόσιο (δεύτερον ήμισυ του τετάρτου αιώνα), και άλλους πατέρες της εκκλησίας, ήταν, «ότι το άτομο μπορεί να καταστραφεί για να σωθεί η εκκλησία.».

Είναι πολύ γραφικές, εκφοβιστικές για τους αφελείς, και φαιδρές συνάμα οι περιγραφές του πυρός και των βασάνων στην αιώνια κόλαση στα γραπτά του Τερτυλλιανού! Φανερώνουν άτομο πάσχον τρομερά από πολύ άσχημες ψυχοπνευματικές διαταραχές!

Ούτε οι σύγχρονοι σχολιαστές μπορούν εύκολα να βγάλουν κάποιο άλλο συμπέρασμα: Π. χ.:

1) Στο *Comm. Phil.*, 1855, του Scott Henry, προτείνεται ότι ο Παύλος επρόκειτο να χτυπήσει τον ανομούντα με μια τρομακτική αρρώστια ενώ βρισκόταν ανάμεσα τους, κατά τον χρόνο που αυτοί ήταν συγκεντρωμένοι, έτσι ώστε θα ήταν υποχρεωμένοι λόγω της αρρώστιας να τον μεταφέρουν έξω από τον τόπο της συγκεντρώσεώς τους. (Σελίδα 272, αναφέροντας τον Bloomfield και τον Rosenmueller.).

2) Ο Olshausen παραδέχεται ότι η φράση «**αιρείν εκ μέσω**» πραγματικά σημαίνει «να εξαλήψεις, δηλαδή, να θανατώσεις»· αλλά νομίζει ότι ο αποκλεισμός από την εκκλησία πρέπει να εννοηθεί ως πνευματικός θάνατος. (*Comm. On 1st and 2nd Cor. in 20th vol. Clarke's Theo. Lib. Ed. 1855, p. 88.*)

3) Ο Dean Stanley ειλικρινώς παραδέχεται ότι ο Παύλος πιθανότατα σκόπευε τον θάνατο του ανομούντος. (On the Epistles to the Corinthians, 5th edition, London, 1882, pp.77,78.).

Γ) Άλλο ένα σημείο βίας, αντρωτισμού και καταστροφικότητας από τον Παύλο, αλλά όχι το μόνο, το οποίο έμελλε να παίξει και αυτό ρόλο στη θεολογική θεμελίωση της Ιεράς Εξετάσεως είναι και το εξής:

«όφελον και **αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.», *Πρός Γαλάτας* 5: 12.

Με ευγενικό τρόπο μας παρακαλούν διάφοροι Χριστιανοί να καταλάβομε αυτό το χωρίο απλώς σαν μια έκφραση της επιθυμίας του αποστόλου ότι ορισμένα πρόσωπα θα έπρεπε να αποκλεισθούν από την εκκλησία. Αλλά ο ίδιος κατείχε και ασκούσε αυτό το δικαίωμα, να διευθύνει δηλαδή τον αποκλεισμό μελών από την εκκλησία. Τέτοιες διαταγές είχαν δοθεί επανειλημμένως.

Α΄ *Πρός Τιμόθεον* 6: 5, «παραδιατριβαί διεφθαρμένων ανθρώπων τον νουν και απεστερημένων της αληθείας, νομιζόντων πορισμόν είναι την ευσέβειαν. **Αφίστασο από των τοιούτων.**»,

Β΄ *Πρός Τιμόθεον* 3: 5, «έχοντες μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι. **και τούτους αποτρέπου.**»,

Β΄ *Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 6, «Παραγγέλλομεν δε υμίν, αδελφοί, εν ονόματι του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, **στέλλεσθαι υμάς από παντός αδελφού ατάκτως περιπατούντος** και μη κατά την παράδοσιν ην παρέλαβον παρ' ημών.»,

Β΄ *Πρός Θεσσαλονικείς* 3: 14, «ει δε τις ουχ υπακούει τω λόγω ημών διά της επιστολής, **τούτον σημειούσθε, και μη συναναμίγνυσθε αυτώ**, ίνα εντραπή.»,

Σ' αυτή την περίπτωση «όφελον και = θα ήθελα ακόμη και» είναι κάτι που μπορεί να γίνει, αλλά για το οποίο δεν είχε την δύναμη να το διατάξει απολύτως.

Ξανά: «όφελον και αποκόψονται». Είναι ο αποκλεισμός από την εκκλησία τέτοια ακραία τιμωρία για να δικαιολογήσει τη χρήση της λέξεως «και» στη φοβερή διαταγή

«**όφελον και αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.»;

Αποκόψονται από το ρήμα αποκόπτω. Ποία η σημασία αυτού του ρήματος;

Οι αρχικοί ορισμοί του ρήματος κόπτω, που δίδονται από τους Liddell και Scott, είναι οι εξής:

1. Επιτίθεμαι, κτυπώ, κόβω.
2. Κτυπώ κάτω, πίπτω, φονεύω.
3. Αποκόπτω, τεμαχίζω, εκτέμνω.

Με την Ελληνική πρόθεση από, το ρήμα αποκόπτω ορίζεται από τις ίδιες αυθεντίες ως «κόπτω από, πελεκώ από, ρίπτω εκτός θέσεως, εκτέμνω».

Ας ρίξομε μια ματιά και σε άλλα μέρη της Καινής Διαθήκης όπου χρησιμοποιείται:

1. Μάρκος 9: 43, «και εάν σκανδαλίζη σε η χείρ σου, **απόκοψον** αυτήν· καλόν σοί εστι κυλλόν εις την ζωήν εισελθείν, ή τας δύο χείρας έχοντα απελθείν εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,»
2. Μάρκος 9: 45, «και εάν ο πούς σου σκανδαλίζη σε, **απόκοψον** αυτόν· καλόν σοί εστιν εισελθείν εις την ζωήν χωλόν, ή τους δύο πόδας έχοντα βληθήναι εις την γέενναν, εις το πυρ το άσβεστον,»
3. Ιωάννης 18: 10, «Σίμων ουν Πέτρος έχων μάχαιραν είλκυσεν αυτήν, και έπαισε τον του αρχιερέως δούλον και **απέκοψεν** αυτού το ωτίον το δεξιόν· ην δε όνομα τω δούλω Μάλχος.»
4. Ιωάννης 18: 26, «ηρνήσατο ουν εκείνος και είπεν· ουκ ειμί. λέγει εις εκ των δούλων του αρχιερέως, συγγενής ων ου **απέκοψε** Πέτρος το ωτίον· ουκ εγώ σε είδον εν τω κήπω μετ' αυτού;»
5. Πράξεις 27: 32, «τότε οι στρατιώται **απέκοψαν** τα σχοινία της σκάφης και είασαν αυτήν εκπεσείν.»

Είναι εν προκειμένω δυνατόν να υπάρχει αμφιβολία για την συγκεκριμένη σημασία αυτής της λέξης, έστω και αν υπάρχουν και άλλες ηπιότερες σημασίες; Ο Παύλος εύχεται αυτές οι εκκλησίες να κάνουν ό,τι αυτός επιθυμούσε να κάνει και η εκκλησία στην Κόρινθο. Επιθυμούσε οι ανομούντες να «**αποκοπούν**» από προσώπου γης.

Στα παρακάτω σχόλια τριών ερευνητών επ' αυτού του ζητήματος βλέπομε:

1) Στα Commentaries του Adam Clarke ευρίσκομε το ακόλουθο σχόλιο επ' αυτού του χωρίου: «Στην πρώτη ματιά φαίνεται ότι οι απόστολοι προσευχόταν για την

καταστροφή των ψευδοδιδασκάλων οι οποίοι είχαν διαστρέψει τις εκκλησίες της Γαλατίας.» Ο πολυμαθής σχολιαστής όμως δεν μας πληροφορεί πως μπορεί να απαλειφθεί η πρώτη εντύπωση που μας δημιουργεί η ανάγνωση αυτού του χωρίου.

2) Ο Olshausen λέγει: «Η κατάρα της τιμωρίας κατά των αντιπάλων.»

3) Το βιβλίο Pulpit Commentary των Spence και Extell υποστηρίζει τη θεωρία της αυτο-αποκοπής — δηλαδή την ευχή οι ίδιοι να ακρωτηριάσουν τους εαυτούς των· και πολύ εκφραστικά αποκηρύττει την κατασκευασμένη υπόθεση η οποία θέλει τον απόστολο να αναφέρεται απλώς στην έξωση (αφορισμό). (Commentary on Galatians, p. 248.).

Η θεωρία του αυτο-ακρωτηριασμού είναι απλώς παράλογη. Κατ' αυτήν την άποψη, ο Παύλος λέγει: «Θα ήθελα αυτούς που σας αναστατώνουν ει δυνατόν να αυτο-ακρωτηριαζόταν.» Πώς όμως αυτό θα ανακούφιζε την εκκλησία;

Όχι· ο Παύλος ήθελε αυτούς τους αιρετικούς να θανατωθούν.

Τους είχε ήδη προφέρει καταραμένους (τους αναθεμάτισε):

Πρός Γαλάτας 1: 7, 8. «ό ουκ έστιν άλλο, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς ή άγγελος εξ ουρανού ευαγγελίζεται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, ανάθεμα έστω.».

Και ξανά:

Πρός Γαλάτας 1: 9, «ως προειρήκαμεν, και άρτι πάλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, ανάθεμα έστω.».

Τώρα, ποία να είναι η σημασία της κατάρας του αναθεματισμού;

Στο βιβλίο *Ιησούς του Ναυή 6: 17-18*, διαβάζομε το εξής:

«και έσται η πόλις ανάθεμα, αυτή και πάντα, όσα εστιν εν αυτη, Κυρίω Σαβαώθ· πλην Ραάβ την πόρνην περιποιήσασθε, αυτήν και πάντα όσα εστιν εν τω οίκω αυτής. αλλά υμείς φυλάξεσθε σφόδρα από του αναθέματος, μήποτε ενθυμηθέντες υμείς αυτοί λάβητε από του αναθέματος και ποιήσητε την παρεμβολήν των υιών Ισραήλ ανάθεμα και εκτρίψητε ημάς.»

Ξανά, στο κεφάλαιο 7, στίχος 12:

«και ου μη δύνωνται οι υιοί Ισραήλ υποστήναι κατά πρόσωπον των εχθρών αυτών· αυχένα επιστρέψουσιν έναντι των εχθρών αυτών, ότι εγενήθησαν ανάθεμα· ου προσθήσω έτι είναι μεθ' υμών, εάν μη εξάρητε το ανάθεμα εξ υμών αυτών.»

Μεταξύ των Εβραίων, το να αναθεματιστείς ήταν ζήτημα προσήκουσας τιμωρίας.

Δευτερονόμιον 21: 22-23. «Εάν δε γένηται εν τινι αμαρτία κρίμα θανάτου και αποθάνη και **κρεμάσητε αυτόν επί ξύλου**, ου κοιμηθήσεται το σώμα αυτού **επί του ξύλου**, αλλά ταφή θάψετε αυτό εν τη ημέρα εκείνη, **ότι κεκατηραμένος υπό Θεού πας κρεμάμενος επί ξύλου**· και ου μη μιανείτε την γην, ην Κύριος ο Θεός σου δίδωσί σοι εν κλήρω.».

Οποιοσδήποτε ήταν καταραμένος ή αναθεματισμένος θα μπορούσε νομίμως να θανατωθεί.

Ο Παύλος υπήρξε διώκτης πριν την μετατροπή του — και ήταν ακόμα διώκτης εναντίον όλων όσων διαφωνούσαν σε κάτι τι απ' αυτά που ο ίδιος κήρυττε.. Το πνεύμα της δίωξης και αναθεματισμού διαχέεται παντού μέσ' τα γραπτά του. Π. χ. έχομε και λέμε:

Α΄ Προς Κορινθίους 16: 22 «ει τις ου φιλεί τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, **ήτω ανάθεμα**. μαράν αθά.».

Προς Γαλάτας 1: 6-9, «Θαυμάζω ότι ούτω ταχέως **μετατίθεσθε** από του καλέσαντος υμάς εν χάριτι Χριστού **εις έτερον ευαγγέλιον, ό ουκ έστιν άλλο**, ει μη τινές εισιν οι ταράσσοντες υμάς και θέλοντες μεταστρέψαι το ευαγγέλιον του Χριστού. αλλά και εάν ημείς **ή άγγελος εξ ουρανού** ευαγγελίζηται υμίν παρ' ό ευηγγελισάμεθα υμίν, **ανάθεμα έστω**. ως προειρήκαμεν, και άρτι páλιν λέγω· ει τις υμάς ευαγγελίζεται παρ' ό παρελάβετε, **ανάθεμα έστω**.»

Όπως λοιπόν δηλώνει, ακόμα και αν άγγελος εξ ουρανού κηρύξει σ' αυτούς άλλο ευαγγέλιο αυτοί οφείλουν να πιστεύουν το δικό του. Αλλιώς να πάνε στ' ανάθεμα.

Β΄ Προς Θεσσαλονικείς 1: 8-9, «εν πυρί φλογός, **διδόντος εκδίκησιν** τοις μη ειδόσι Θεόν και τοις μη υπακούουσι τω ευαγγελίω του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, οίτινες δίκην τίσουσιν όλεθρον αιώνιον από προσώπου του Κυρίου και από της δόξης της ισχύος αυτού,»

Ο Κύριος Ιησούς αναφέρεται υπό του Παύλου ότι «**παίρνει εκδίκηση**» πάνω στους αθέους και σε κείνους που δεν υπακούουν το *Ευαγγέλιό* του.

Α΄ Προς Τιμόθεον 1: 20, «ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος, **ους παρέδωκα τω σατανά**, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.».

Παρέδωσε στον Σατανά τον Υμέναιο και τον Αλέξανδρο, οι οποίοι είχαν αποχωρήσει από την πίστη.

Β΄ Προς Τιμόθεον 4: 14, «Αλέξανδρος ο χαλκεύς πολλά μοι κακά ενεδείξατο· **αποδώη αυτώ ο Κύριος κατά τα έργα αυτού**·».

Για τον Παύλο εδώ η συγχώρεση ξεχάστηκε!

Προς Τίτον 1: 10-11, «Εισί γαρ πολλοί και ανυπότακτοι, ματαιολόγοι και φρεναπάται, μάλιστα οι εκ περιτομής, **ους δεί επιστομίζειν**, οίτινες όλους οίκους ανατρέπουσι διδάσκοντες α μη δεί αισχρού κέρδους χάριν.».

Εδώ αναφέρεται σε 'κείνους εντός της εκκλησίας που ήταν ανάγωγοι και μάταιοι συζητητές και απατεώνες, και παραγγέλλει στον Τίτο ότι **πρέπει να τους κλείνει το στόμα**.

Πράξεις 13: 8-11, «ανθίστατο δε αυτοίς Ελύμας ο μάγος -ούτω γαρ μεθερμηνεύεται το όνομα αυτού- ζητών διαστρέψαι τον ανθύπατον από της πίστεως. Σαύλος δε, ο και Παύλος, πλησθείς Πνεύματος αγίου και ατενίσας προς αυτόν είπεν· ω πλήρης παντός δόλου και πάσης ραδιουργίας, υιε διαβόλου, εχθρέ πάσης δικαιοσύνης, ου παύση διαστρέφων τας οδούς Κυρίου τας ευθείας; και νυν ιδού χείρ Κυρίου επί σε, και έση τυφλός μη βλέπων τον ήλιον άχρι καιρού. παραχρήμα δε έπεσεν επ' αυτόν αχλός και σκότος, και περιάγων εζήτει χειραγωγούς.».

Ο Παύλος με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος γίνεται εδώ ο τιμωρός του Ελύμα, διά τυφλώσεως αυτού του «υιού του διαβόλου», ο οποίος είχε αντιταχθεί στον Βαρνάβα και τον απόστολο Παύλο, με την προσπάθειά του να αποτρέψει τον ανθύπατο Ρωμαίο Σέργιο Παύλο από την πίστη του Παύλου.

Κατ' αυτόν τον τρόπο λοιπόν ο Παύλος ήδη από τότε ισχυροποιούσε θεολογικώς τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως. Αυτά τα θεμέλια είχαν ήδη τεθεί από τα ίδια τα δόγματά του και από τις διδασκαλίες και το παράδειγμα του Πέτρου· και αυτοί οι απόστολοι πάλι ενθαρρύνονταν από τις καταγγελίες του ίδιου του Ιησού κατά των απίστων. Αλλά και αυτοί που εθεμελίωσαν την Ιερά Εξέταση επίσης ενθαρρύνονταν από τις επικυρώσεις των τιμωριών διά βασανιστηρίων και φωτιάς που εξαγγέλθηκαν από τον ίδιο τον Ιησού. Ερευνάμε και διαβάζομε:

Ματθαίος 3: 10, «ήδη δε και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· παν ουν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν **εκκόπτεται και εις πυρ βάλλεται.**».

3: 12, «ου το πτύον εν τη χειρί αυτού και διακαθαριεί την άλωνα αυτού, και συνάξει τον σίτον αυτού εις την αποθήκην, το δε **άχυρον κατακαύσει πυρί ασβέστω.**».

13: 30, «άφετε συναυξάνεσθαι αμφοτέρα μέχρι του θερισμού, και εν καιρώ του θερισμού ερώ τοις θερισταίς· συλλέξατε πρώτον τα ζιζάνια και **δήσατε αυτά εις δέσμας προς το κατακαύσαι αυτά**, τον δε σίτον συναγάγετε εις την αποθήκην μου.».

13: 40-42 «ώσπερ ουν **συλλέγεται τα ζιζάνια και πυρί καίεται**, ούτως έσται εν τη συντελεία του αιώνος τούτου. αποστελεί ο υιός του ανθρώπου τους αγγέλους αυτού, και συλλέξουσιν εκ της βασιλείας αυτού πάντα τα σκάνδαλα και τους ποιούντας την ανομίαν, και **βαλούσιν αυτούς εις την κάμινον του πυρός· εκεί έσται ο κλαυθμός και ο βρυγμός των οδόντων.**»

18: 34-35, «και οργισθείς ο κύριος αυτού **παρέδωκεν αυτόν τοις βασανισταίς** έως ου αποδω παν το οφειλόμενον αυτω. Ούτω και ο πατήρ μου ο επουράνιος ποιήσει υμίν, εάν μη αφήτε έκαστος τω αδελφω αυτού από των καρδιών υμών τα παραπτώματα αυτών.» κλπ.

Μάρκος 16: 16, «ο πιστεύσας και βαπτισθείς σωθήσεται, **ο δε απιστήσας κατακριθήσεται.**»

Λουκάς 12: 47, «εκείνος δε ο δούλος, ο γνούς το θέλημα του κυρίου εαυτού και μη ετοιμάσας μηδέ ποιήσας προς το θέλημα αυτού, **δαρήσεται πολλάς.**».

14: 23, «και είπεν ο κύριος προς τον δούλον· έξελθε εις τας οδούς και φραγμούς και **ανάγκασον εισελθείν**, ίνα γεμισθή ο οίκος μου.»

19: 27, «πλήν τους εχθρούς μου εκείνους, τους μη θελήσαντάς με βασιλεύσαι επ' αυτούς, αγάγετε ώδε και **κατασφάξατε αυτούς έμπροσθέν** μου.» κλπ.

Ιωάννης 15: 6, «εάν μη τις μείνη εν εμοί, εβλήθη έξω ως το κλήμα και εξηράνθη, και συνάγουσιν αυτά και **εις το πυρ βάλλουσι, και καίεται.**».

Αυτό εδώ το τελευταίο απετέλεσε την θεολογική δικαιολογία της χρήσεως της φωτιάς μαζί με τα χωρία του *Ματθαίου* που αναφέραμε, 21: 44, 22: 7, 25: 29-30,

κλπ, και πολλά χωρία της *Παλαιάς Διαθήκης*, κλπ.

Κάνομε την παρατήρηση ότι ή έρευνα έχει πλέον καταδείξει πλήρως ότι με το πέρασμα του χρόνου αυτά τα θεμέλια της Ιεράς Εξετάσεως σταδιακά ισχυροποιήθηκαν. Επ' αυτού αναφέρομε ως παράδειγμα την εξής περίπτωση. Υπήρχε ένα έγγραφο σε γενική κυκλοφορία από τα πρώιμα χρόνια της εκκλησίας, και τον καιρόν εκείνο εθεωρείτο ως έχον υψηλό κύρος. Είχε τίτλο, «*Η Επιστολή του Κλήμεντος προς Ιάκωβον*». Είναι μεταφρασμένο στον 17^ο τόμο της συλλογής «*Προ Νικαίας Χριστιανική Βιβλιοθήκη*».

Σ' αυτή την επιστολή, ο Κλήμης περιγράφει την χειροτονία του. Μας λέγει ότι όταν ο Πέτρος κόντευε να πεθάνει, αφού μαζεύτηκαν οι αδελφοί (στη Ρώμη), επέθεσε ο Πέτρος τα χέρια του στον Κλήμεντα, ως ο επίσκοπος, και του μετέδωσε την εξουσία του «**δέειν και λύειν**» (αμαρτίες), κλπ., και για 'κείνον που θα είχε παράπονα και διαφορές τον καθιστούσε Πρόεδρο της Αλήθειας, και αφού εδήλωσε ότι ένας τέτοιος αμαρτάνει κατά του Χριστού και προσβάλλει τον Πατέρα όλων, ο Πέτρος συνέχισε ως εξής:

«Από 'δω και μπρος, **αυτός δεν θα ζήσει**· και γι' αυτό αρμόζει σε όποιον προεδρεύει να κατέχει τη θέση ιατρού· και να μην περιθάλλει την οργή ενός παραλόγου κτήνους.».

Επί του ζητήματος της αποκοπής των ανδρικών γεννητικών οργάνων κατά το «όφελον και **αποκόψονται** οι αναστατούντες υμάς.», *Πρός Γαλάτας* 5: 12, ο σπουδαίος ερευνητής και συγγραφέας Charles B. Waite, A. M., στο εξαιρετικό σύγγραμμά του *History of the Christian Religion to the Year Two Hundred* (Ιστορία της Χριστιανικής Θρησκείας μέχρι το Έτος 200), Fifth Edition - Revised, Chicago, 1900, διαφωνεί ριζικώς με την καθιερωμένη ερμηνεία του χωρίου την οποία συνεχώς την απαντάμε σε όλες τις ερμηνευτικές εκδόσεις της *Καινής Διαθήκης* μετά το τέλος της συνόδου του Τριδέντου το 1563 και σε πολλές πρωτύτερα. Γράφουν δηλαδή ότι ο Παύλος εκφράζει εδώ μια ειρωνικού τύπου επιθυμία. Διότι ενώ δεν κηρύττει την περιτομή, πολλοί την επιζητούν και αναστατώνουν τους Γαλάτες. (Στην πραγματικότητα πρόκειται για χριστιανοΕβραίους που ζούσαν στα μέρη της Γαλατίας της Μικράς Ασίας, όπως σαφέστατα το δηλώνει ο Παύλος, *Πρός Γαλάτας* 2: 15, «*Ημείς φύσει Ιουδαίοι και ουκ εξ εθνών αμαρτωλοί,*», κ. α.).

Συνεπώς, όπως ερμηνεύουν οι ορθόδοξοι ερμηνευτές, με το γράψιμό του σ' αυτό

το σημείο, ο Παύλος εύχεται ειρωνικά το εξής: «Αυτοί που επιζητούν την περιτομή και σας αναστατώνουν δεν πάνε καλύτερα και να ευνουχισθούν τελείως!». Δηλαδή με το «**και αποκόβονται**» εννοεί την ολοσχερή αποκοπή γεννητικών οργάνων και όχι μόνο της ακροβυστίας. Ο Waite όμως ισχυρίζεται ότι ο Παύλος δεν εννοεί καθόλου αυτό. Κυριολεκτικά επιθυμεί την πλήρη εξολόθρευση όλων αυτών των ατόμων, μόνο που οι περιστάσεις σ' αυτή την περίπτωση δεν του επιτρέπουν να το επιβάλλει όπως το έκανε πριν με την εκκλησία της Κορίνθου. Ο Waite, ως επιστήμων ερευνητής δεν παραλείπει να προσκομίσει πλήθος πειστικών στοιχείων που δικαιολογούν αυτή την άποψη και τα οποία παραθέσαμε ανωτέρω.

Όπως και να έχει το πράγμα από διάφορα, συχνά, πυκνά χωρία των επιστολών του αποδεικνύεται ότι ο Παύλος πρέπει να είχε κάποιο σοβαρό σύμπλεγμα και σοβαρή εμμονή με τα γεννητικά ή ερωτικά όργανα, την πόσθη και τον ερωτισμό. Φαίνεται πως τον ενοχλούσαν σφόδρα. Παντού διαχέεται ένας αντιερωτισμός και ένας συμπλεγματισμός. Κάθε τόσο το ίδιο βιολί με την ακροβυστία και την περιτομή...! Βαριέσαι και σιχαίνεσαι να συναντάς αυτό το θέμα κάθε λίγο και λιγάκι. Πολλοί φτάνουν στο σημείο να ισχυρίζονται ότι ο ίδιος ο Παύλος πρέπει να ήταν ευνούχος! Ο πολυγραφότατος Γάλλος ερευνητής και συγγραφέας Robert Ambelain τον διαγιγνώσκει ότι υπέφερε από κληρονομική, ή ακριβέστερα συγγενή, σύφιλη που ήταν ο σκόλοψ του, τον οποίον ύμνησε μέσα στις επιστολές του. Πρέπει να ομολογήσουμε όμως ότι είναι πολύ δυσχερές το να αποφανθούμε ποιος ήταν ο σκόλοψ του Παύλου, για τον οποίον γράφει διάφορες στρεψοδικίες και ανοησίες στις επιστολές του: *Α΄ Πρός Κορινθίους* 2: 3, *Β΄ Πρός Κορινθίους* 10: 10, 11: 6, 30, 12: 5-10, *Πρός Γαλάτας* 4: 13-14, *Πρός Φιλιππησίους* 1: 24. Ακόμη δυσχερέστερο είναι το ερώτημα εάν υπήρχε η σύφιλη κατά την αρχαιότητα.

Λίγο αργότερα **οι αιρέσεις των Βαλεσίων, των Εγκρατιτών**, κ. ά., παρά την αυστηρή απαγόρευση των Ρωμαϊκών νόμων, ευνούχιζαν τα άρρενα μέλη τους, κατά την διάρκεια φρικιαστικών, κτηνωδών, νυκτερινών και μυστικών τελετών που τις ονόμαζαν «βάπτισμα του πυρός». Αυτές ετελούντο κάτω από μετρομακτικούς θορύβους τυμπάνων και φωνών διά να καλύπτονται τα ξεφωνητά των θυμάτων. Εξαίσια πράγματα! Το ίδιο έκαναν στον εαυτόν τους ο Ωριγένης ο Αλεξανδρεύς, ο Μελίτων των Σάρδεων, ο Δωρόθεος Τύρου, κ. ά., κατά την προτροπή του Ιησού Χριστού στον *Ματθαίος* 9: 12, την οποία παραθέσαμε παραπάνω! Θαυμάσια χριστιανική εξέλιξη πραγμάτων! Έχομε και δω άλλες αιρετικές εκφράσεις της ίδιας «εξ' αποκαλύψεως αληθινής» θρησκείας! Θαυμάσια!

Δ) Η Αίρεση των Νικολαιτών

Στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου 2: 1 - 7*, διαβάζομε:

«Τω αγγέλω της εν Εφέσω εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο κρατών τους επτά αστέρας εν τη δεξιά αυτού, ο περιπατών εν μέσω των επτά λυχνιών των χρυσών· οίδα τα έργα σου και τον κόπον σου και την υπομονήν σου, και ότι ου δύνη βαστάσαι κακούς, και επείρασας τους λέγοντας εαυτούς αποστόλους είναι, και ουκ εισί, και εύρες αυτούς ψευδείς· και υπομονήν έχεις, και εβάστασας διά το όνομά μου, και ου κεκοπίακας. αλλά έχω κατά σου, ότι την αγάπην σου την πρώτην αφήκας. μνημόνευε ουν πόθεν πέπτωκας, και μετανόησον και τα πρώτα έργα ποιήσον· ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και κινήσω την λυχνίαν σου εκ του τόπου αυτής, εάν μη μετανοήσης. **αλλά τούτο έχεις, ότι μισείς τα έργα των Νικολαϊτών, α καγώ μισώ.** Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις. Τω νικώντι δώσω αυτώ φαγείν εκ του ξύλου της ζωής, ό εστιν εν τω παραδείσω του Θεού μου.».

Παρακάτω πάλι στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου 2: 12 - 17*, διαβάζομε:

«Και τω αγγέλω της εν Περγάμω εκκλησίας γράψον· τάδε λέγει ο έχων την ρομφαίαν την δίστομον την οξειαν· οίδα τα έργα σου και που κατοικείς· όπου ο θρόνος του σατανά· και κρατείς το όνομά μου, και ουκ ηρνήσω την πίστιν μου και εν ταις ημέραις αις Αντίπας ο μάρτυς μου ο πιστός, ος απεκτάνθη παρ' υμίν, όπου ο σατανάς κατοικεί. **αλλά έχω κατά σου ολίγα, ότι έχεις εκεί κρατούντας την διδαχήν Βαλαάμ, ος εδίδαξε τον Βαλάκ βαλείν σκάνδαλον ενώπιον των υιών Ισραήλ και φαγείν ειδωλόθυτα και πορνεύσαι. ούτως έχεις και συ κρατούντας την διδαχήν των Νικολαϊτών ομοίως. μετανόησον ουν· ει δε μη, έρχομαί σοι ταχύ και πολεμήσω μετ' αυτών εν τη ρομφαία του στόματός μου.** Ο έχων ους ακουσάτω τι το Πνεύμα λέγει ταις εκκλησίαις. Τω νικώντι δώσω αυτώ του μάννα του κεκρυμμένου, και δώσω αυτώ ψήφον λευκήν, και επί την ψήφον όνομα καινόν γεγραμμένον, ό ουδείς οίδεν ει μη ο λαμβάνων.».

Όσα έχουν γραφτεί για αυτή την αίρεση των **Νικολαϊτών** είναι δυσαναλόγως πολλά ως προς τα ολίγα στοιχεία και πληροφορίες που έχομε στα χέρια μας. Όπως και οι Καρποκρατικοί έτσι και αυτοί «κατηγορούνται» «ως αφίεντες εαυτούς εις πολλές και διαφόρους σεξουαλικάς απολαύσεις» και για το φάγωμα των κρεάτων θυσιών. Το βλέπομε άλλωστε καθαρά στο κείμενο: **«έχεις εκεί κρατούντας την διδαχήν Βαλαάμ, ος εδίδαξε τον Βαλάκ βαλείν σκάνδαλον ενώπιον των υιών Ισραήλ και φαγείν ειδωλόθυτα και πορνεύσαι. ούτως έχεις και συ κρατούντας την διδαχήν των Νικολαϊτών ομοίως.»**

Πλην όμως στις *Πράξεις των Αποστόλων* 6: 1-7 συναντάμε το όνομα του Νικολάου του Διακόνου ως εξής:

Εν δε ταις ημέραις ταύταις πληθυνόντων των μαθητών εγένετο γογγυσμός των Ελληνιστών προς τους Εβραίους, ότι παρεθεωρούντο εν τη διακονία τη καθημερινή αι χήραι αυτών. προσκαλεσάμενοι δε οι δώδεκα το πλήθος των μαθητών είπον· ουκ αρεστόν εστιν ημάς καταλείψαντας τον λόγον του Θεού διακονείν τραπέζαις. επισκέψασθε ουν, αδελφοί, άνδρας εξ υμών μαρτυρουμένους επτά, πλήρεις Πνεύματος Αγίου και σοφίας, ους καταστήσομεν επί της χρείας ταύτης· ημείς δε τη προσευχή και τη διακονία του λόγου προσκαρτερήσομεν. και ήρεσεν ο λόγος ενώπιον παντός του πλήθους· και εξελέξαντο Στέφανον, άνδρα πλήρη πίστεως και Πνεύματος Αγίου, και Φίλιππον και Πρόχορον και Νικάνορα και Τίμωνα και Παρμενάν **και Νικόλαον προσήλυτον Αντιοχέα**, ους έστησαν ενώπιον των αποστόλων, και προσευξάμενοι επέθηκαν αυτοίς τας χείρας. και ο λόγος του Θεού ήύξανε, και επληθύνετο ο αριθμός των μαθητών εν Ιερουσαλήμ σφόδρα, πολύς τε όχλος των Ιουδαίων υπήκουον τη πίστει.

Έχει παραμείνει λοιπόν το ερώτημα αν οι Νικολαΐτες ήταν αίρεση που ιδρύθηκε από αυτόν εδώ τον προσήλυτον διάκονο Νικόλαο τον Αντιοχέα. Άλλοι απαντούν καταφατικά, άλλοι αρνητικά και άλλοι λένε ότι δεν δυνάμεθα να αποφανθούμε. Όλα είναι πιθανά αλλά εμείς νομίζομε ότι δεν δυνάμεθα να αποφανθούμε με μια σχετικά πειστική απάντηση. Πάντως ο Νικόλαος ως προσήλυτος και έχων Ελληνικό όνομα ήταν εθνικός και όχι Εβραίος. Είναι λοιπόν πιθανόν ότι αντί να εγκαταλείψει τον Χριστιανισμό τον ανέμειξε με τις πρώην χαρούμενες εθνικές συνήθειές του και περιέπεσε στην αίρεση. Τί να κάνομε; Βαριά η «Χριστιανογερική»!

Εκείνο που όμως είναι βέβαιο και έχει τεράστια θεολογική και ιστορική σημασία είναι το γεγονός ότι εκτός από τους Καρποκρατικούς υπάρχει από πολύ ενωρίς, ήδη από τον 1^ο αιώνα δηλαδή, και η αίρεση των Νικολαϊτών, η οποία αναφέρεται στην *Αποκάλυψιν* και κατηγορείται για ελεύθερη σεξουαλική εκτόνωση! Τί το μεμπτόν; Αλλά στον Χριστιανισμό ο ερωτισμός και το σεξ είναι θανάσιμες αμαρτίες, όπως και τα εδώ χωρία της *Αποκαλύψεως* μας καθιστούν σαφές. Έτσι εκατομμύρια ανθρώπων και επί πολλούς αιώνες έχασαν την χαρά έρωτα και καταρράκωσαν την δημιουργικότητά του επειδή πέρασε ως γραμμή ένα καταστροφικό βίτσιο αυτής της ισοπεδωτικά καταστροφικής θρησκείας. Ακόμα, βλέπομε και πάλι ότι εν τη γενέσει του (ευθύς αμέσως μετά την χρονική περίοδο

του υποτιθεμένου Ιησού Χριστού) δεν υπήρχε ένας και μοναδικός και άμεμπτος Χριστιανισμός, όπως προπαγανδίζουν οι θεολόγοι, αλλά πολλοί και διάφοροι που εχαρακτηρίστηκαν ως αιρετικοί. Δεν είναι τω όντι άκρως περίεργο και άξιον έρευνας αυτό το γεγονός; Βγάλετε λοιπόν επ' αυτού τα συμπεράσματά σας μόνοι σας και μετά ακολουθήστε τα με θάρρος και σύνεση.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΕΠΙΠΛΕΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΕΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ

ΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ, ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΙΑ

Εδώ αναφέρομε μερικές επιπλέον Εβραιογνωστικοχριστιανικές θεολογικές θέσεις για τη γυναίκα τον έρωτα και την ομοφυλοφιλία. Σε σύγκριση με όλα όσα ανοσιουργήματα και συμπλέγματα που έχουν καταγράψει η *Καινή Διαθήκη* και όλοι οι *Πατέρες* της εκκλησίας επ' αυτού του σοβαρού ζητήματος, αυτά που καταγράφουμε εδώ είναι εξαιρετικώς ολίγα.

Πολλοί θεολόγοι και ιερείς ισχυρίζονται ότι ο Χριστιανισμός ανύψωσε την κοινωνική θέση της γυναίκας. Διαβάστε λοιπόν τα μαργαριτάρια που είναι σπαρμένα μέσα στις επιστολές του Παύλου για τις γυναίκες : π. χ: **Α΄ Πρὸς Κορινθίους** 7: 1-2. «Καλόν είναι εις τον άνθρωπον (= άνδραν) να μην αγγίζει γυναίκα. Αλλά προς αποφυγή της πορνείας, ο καθένας ας έχει τη γυναίκα του...», **Πρὸς Εφεσίους** 5: 22-23, **Α΄ Πρὸς Τιμόθεο** 2: 11-14 «Η γυναίκα πρέπει να μαθαίνει με ησυχία και πλήρη υποταγή. Στην γυναίκα δεν επιτρέπω να διδάσκει ή να εξουσιάζει τον άνδρα αλλά να μένει ήσυχη...», και πολλά άλλα. «Μόνο γι' αυτά θα έπρεπε οι γυναίκες να είναι πιο Χριστιανές από τους άνδρες», όπως είπε μια φορά ένας θεολόγος! Δεν αξίζει τον κόπο να επεκταθούμε σε όλο το μήκος και το πλάτος όλων όσων γράφει ο αλλοπρόσαλλος Παύλος περί γάμου και άλλων θεμάτων στην **Α΄ Πρὸς Κορινθίους** όλο το κεφάλαιο 7, **Πρὸς Εφεσίους** 5: 22 – 33, 6: 1 – 4, κλπ. Αν δεν είναι γνωστά στον αναγνώστη, τότε τον παρακαλούμε να τα μελετήσει προσεκτικά από το πρωτότυπο ή μια πιστή μετάφραση και να τα κρίνει αμερόληπτα. Για την ταπεινή μας γνώμη ενταύθα, ο Παύλος αποδεικνύει άλλη μια φορά την αντιφατικότητα, τη βλακεία και την αμορφωσιά του, και ποιος ξέρει, ίσως και τη συνωμοσία του.

Μια πολύ παράξενη και επικίνδυνη εφεύρεση των Χριστιανών κατά της φυσιολογικής και ψυχολογικής υγείας, της ευγονικής και της διατηρήσεως του είδους, είναι η εξύμνηση και η παρότρυνση της διατηρήσεως της παρθενίας ως υπερτάτης αρετής και υψηλοτάτου ιδανικού. Έτσι απέκοψαν τις ρίζες του έρωτα που είναι η βάση των σχέσεων των δύο φύλων, της οικογενειακής ζωής, αγάπης και

δημιουργικότητας. Αυτόν τον αυστηρό πουριτανισμό διακηρύττει και τηρεί ο ίδιος ο ιδρυτής αυτής της καταστροφικής θρησκείας, ο Ιησούς Χριστός των **Κανονικών Ευαγγελίων**. Είναι η μόνη εντολή που έδωσε και ετήρησε ο ίδιος ενώ όσες άλλες έδωσε τις παρέβη. Αυτό έρχεται σε αντίφαση με την *Παλαιά Διαθήκη* όπου ο θεϊκός προφήτης του ιδίου Θεού Πατρός Γιαχβέχ, ο Μωυσής, επιτρέπει τις φυσιολογικές σχέσεις, το σεξ και επιβάλλει τον Γάμο. Έχομε και πλήθος επιβητόρων μεταξύ των οποίων είναι οι άγιοι κριτές Γεδεών και Σαμψών και οι εκλεκτοί βασιλείς Δαβίδ και Σολομών με τα μεγάλα χαρέμια τους. Ακόμα και ο Μωυσής είχε εξωγαμιαίες σχέσεις με μια Αιθιοπίδα. Στον δε Νόμον του επιτρέπει το διαζύγιο ενώ ο Ιησούς το απαγορεύει παντελώς εκτός ίσως, και πάλιν ίσως, «επί μοιχεία».

Πρέπει να τονίσουμε ότι οι σεξουαλικές παροτρύνσεις, σχέσεις, διατάξεις, νόμοι, κλπ, μεταξύ των Εβραίων που απαντάμε στην *Παλαιά Διαθήκη* κατά το μέγα μέρος τους σκοπόν έχουν την αύξηση του πληθυσμού, την φυλετική καθαρότητα του Εβραϊκού έθνους και την διατήρηση της ιερατικής κάστας. Η στειρότητα των γυναικών και η ακαρπία των ανδρών εθεωρείτο στίγμα και κατάρα από τον Θεόν! Οι σεξουαλικές συνευρέσεις με αλλόφυλους ή τα χαρέμια βασιλιάδων, κλπ, ήταν είτε χάριν ηδονής και ευχαριστήσεως (όπως η περίπτωση του χαρεμιού του Δαβίδ, κ. ά.), είτε χάριν αποκτήσεως νέων δούλων, είτε χάριν πολιτικών σκοπιμοτήτων όπως οι περιπτώσεις με τον Σολομώντα, την Εσθήρα, την Ιουδίθ, κ. ά.

Όσον αφορά τη μητέρα τού Ιησού Χριστού, την μικρή Εβραιοπούλα Μιργιάμ, κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες δεν έχαιρε καμίας ιδιαιτέρας προσοχής. Ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός στο θαύμα εν Κανά, *Ιωάννης 2: 4* της ομιλεί τουλάχιστον επιτακτικά και αγενώς: «λέγει αυτή ο Ιησούς· **τί εμοί καί σοί, γύναι; ούπω ήκει η ώρα μου.**». (Η φράση «**τί εμοί καί σοί**» οπουδήποτε αλλού αναφέρεται στην *Βίβλο* υπονοεί απαρχή εχθρικών διαθέσεων και διαπληκτισμών! Βλέπε π. χ. *Λουκάς 8: 27* και άλλα επτά σημεία της *Παλαιάς Διαθήκης*). Ο πρώτος συγγραφέας και θεολόγος στην *Καινή Διαθήκη*, Παύλος, δεν την αναφέρει απολύτως πουθενά, ακόμα και στην *Πρός Γαλάτας 4: 4-5* «*ότε δε ήλθε το πλήρωμα του χρόνου, εξαπέστειλεν ο Θεός τον υιόν αυτού, γενόμενον εκ γυναικός, γενόμενον υπό νόμον, ίνα τους υπό νόμον εξαγοράση, ίνα την υιοθεσίαν απολάβωμεν.*». Ο Ιωάννης Χρυσόστομος ακόμα στο τέλος του τέταρτου αιώνα εκνευρίζεται μαζί της ... κλπ.

Από τη σύνοδο της Εφέσου το 431 Κ. Ε. όμως και εντεύθεν η Μιργιάμ καθιερώθηκε να είναι το σύμβολο όχι μόνον της παρθενίας αλλά και της αειπαρθενίας, παρά του ότι ο *Ματθαίος 1: 25* καθαρά γράφει ότι: «και [ο Ιωσήφ] ουκ εγίνωσκεν αυτήν [την Μιργιάμ] **έως ου** (δηλαδή, μέχρις ότου) έτεκε τον υιόν αυτής τον

πρωτότοκον, και εκάλεσε το όνομα αυτού Ιησούν.»». Που επομένως σημαίνει ότι μετά που γέννησε τον υιόν της τον πρωτότοκον ο Ιωσήφ την «εγίνωσκε!». Δεν υπάρχει τίποτα απολύτως μεμπτόν αν ο Ιωσήφ την «εγίνωσκε» μετά την γέννηση του Ιησού. Αλλά στην Χριστιανική θεολογία, ηθική και δογματική βρίσκει κανείς τα πιο απίθανα και παράλογα πράγματα. Ακόμη, για τα άλλα παιδιά της ή τα λεγόμενα αδέρφια του Ιησού (τουλάχιστον 4 αδελφοί και 2 αδελφές), όπως μας αναφέρουν τα *Ευαγγέλια Ματθαίος 12: 46, 13: 55-56, Μάρκος 6: 3, Ιωάννης 6: 42, 7: 5*, οι Χριστιανοί από τον τέταρτο αιώνα και μετά διέδωσαν την φήμη ότι δεν ήταν δικά της αλλά του Ιωσήφ από άλλη γυναίκα, την οποία μόνο αυτοί γνωρίζουν διότι μόνο αυτοί την κατασκεύασαν. Πολλές αναλύσεις αυτής της εκδοχής που είχα την τύχη να εξετάσω έχουν αποδείξει ότι πρόκειται για ένα «καθολικό-ορθόδοξο» χριστιανικό παραμυθάκι μόνο για μωρά παιδιά! Οι Μάρτυρες του Ιαχωβά, σχεδόν όλοι οι Προτεστάντες και άλλες χριστιανικές αιρέσεις έχουν απορρίψει πλήρως την εκδοχή αυτή την οποία και μάλιστα θεωρούν χάλκευση, μεγάλο ψέμα δηλαδή, των Καθολικών – Ορθοδόξων. Ο νοών νοησάτω! Εμείς, εδώ, δεν θα επεκταθούμε άλλο επ' αυτού και το ποιος έχει δίκιο θα το αφήσομε μεταξύ όλων των χριστιανών και όταν το βρουνε να μας το ανακοινώσουν.

Μετά ταύτα η Μιργιάμ ονομάστηκε: Μαρία ή Μαριάμ, αειπάρθενος, θεόνυμφος, θεομήτωρ, πλατυτέρα των ουρανών και ετέθη υπεράνω όλων των αγίων και των αγγέλων. Όποιος διαβάσει το Ακάθιστο Ύμνο και τις ακολουθίες όλων των εορτών προς τιμήν της Μιργιάμ θα βρει εκατοντάδες κοσμητικά επίθετα και φράσεις που τις έχουν αποδοθεί. Ακόμη, οι Καθολικοί, τον 12^ο αιώνα διά του Bernard de Clairvaux, προχώρησαν στο να θεσπίσουν ότι: Η γέννηση της Παναγίας Μιργιάμ, Μαρίας, Μαριάμ, από την γερόντισσα Εβραία μητέρα της (Χ)Άννα(χ) και τον γέροντα πατέρα της Ιωακείμ, ήταν άμωμη που εδώ σημαίνει ότι η Μιργιάμ εγεννήθηκε χωρίς να φέρει το προπατορικό αμάρτημα του Αδάμ και της Εύας, στίγμα το οποίο φέρει κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο! Στον Ακάθιστο Ύμνο η παρθενία και αειπαρθενία της Μιργιάμ εξυμνείται ασταμάτητα. Τόσο τεράστια είναι η εμμονή των Χριστιανών ιεροκηρύκων στην παρθενία, την εξύμνηση και την διατήρησή της! Εκτός όμως ολίγων εξαιρέσεων αδυνατούν να την τηρούν!

Ένα σπουδαίο βιβλίο Bestseller πάνω στην αντιμετώπιση του σεξουαλικού ζητήματος από την χριστιανική εκκλησία είναι το: *Eunuchs for the Kingdom of Heaven* (Ευνούχοι για την Βασιλεία των Ουρανών) της Γερμανίδας καθολικής θεολόγου Uta-Ranke Heinemann, εκδόσεις Pinguin, το οποίο και συστήνομε προς με-

λέτη. Μέσα στις *Επιστολές του Παύλου*, στην *Αποκάλυψιν του Ιωάννου*, σε διάφορα μέρη της *Ιεράς Παραδόσεως* και γραμματείας των πατέρων κ.α. η αρετή της απολύτου παρθενίας είναι ξεκάθαρη και απευθύνεται και στους άνδρες και στις γυναίκες. Παντού επικρατεί η ψυχοπαθολογική εμμονή «μη μολυνθείς μετά γυναικών»! Ιδού ένα χωρίο:

Αποκάλυψις 14: 3-5 «και άδουσιν ωδήν καινήν ενώπιον του θρόνου και ενώπιον των τεσσάρων ζώων και των πρεσβυτέρων· και ουδείς εδύνατο μαθείν την ωδήν ει μη αι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες, οι ηγορασμένοι από της γης. **ούτοί εισίν οί μετά γυναικών ουκ εμολύνθησαν· παρθένοι γαρ εισίν.** ούτοί εισίν οι ακολουθούντες τω αρνίω όπου αν υπάγη. ούτοι ηγοράσθησαν από των ανθρώπων απαρχή τω Θεώ και τω αρνίω· **και ουχ ευρέθη ψεύδος εν τω στόματι αυτών· άμωμοι γαρ εισίν.**».

Περίεργα πράγματα! Επειδή αυτοί οι εκατόν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες άνδρες είναι άμωμοι διά τούτο και αυτομάτως δεν είναι ψεύτες! Να ένας σίγουρος τρόπος να εκλείψουν οι ψεύτες! διά της χριστιανικής ελλειπτικής λογικής! Τί ωραία πράγματα που μαθαίνουμε!

Επί πλέον το χωρίο αυτό σαφώς δηλώνει και ότι η γυναίκα είναι μόλυνση, κατάρα, μίασμα... και όλα αυτά τα ωραία στολίδια με τα οποία την στολίζουν. Ο ερωτισμός, η συνεύρεση, η συνουσία, ο αυτοερωτισμός, κ.λ.π., δεν θεωρούνται όμορφες, φυσικές και φυσιολογικές ανάγκες του ανθρώπου αλλά καταδικάζονται ως βαριές αμαρτίες και ανθρώπινες αδυναμίες. Όποιος διαπράττει ή απλώς διανοείται κάτι από αυτά είναι ένοχος και πρέπει να έχει τύψεις και ενοχές μέχρι και την άλλη ζωή. Π. χ. βλέπε την θέση του ιδρυτού Ιησού Χριστού:

Ματθαίος 5: 27-30 «'Ηκούσατε ότι ερρέθη τοις αρχαίοις, ου μοιχεύσεις. **Εγώ (ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός μιλάει εδώ) δε λέγω υμίν ότι πας ο βλέπων γυναίκα προς το επιθυμήσαι αυτήν ήδη εμοίχευσεν αυτήν εν τη καρδία αυτού. ει δε ο οφθαλμός σου ο δεξιός σκανδαλίζει σε, έξελε αυτόν και βάλε από σου·** συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμα σου βληθή εις γέενναν. και **ει η δεξιά σου χείρ σκανδαλίζει σε, έκκοψον αυτήν και βάλε από σου·** συμφέρει γαρ σοι ίνα απόληται εν των μελών σου και μη όλον το σώμά σου βληθή εις γέενναν.».

Κύριε νέε τάδε: όταν βλέπεις μια οποιαδήποτε γυναίκα που σου αρέσει και την ορέγεται δεν σου επιτρέπεται να την επιθυμήσεις αλλά να παραμείνεις σαν ξερή

σανίδα. Αλλιώς διαπράττεις αμαρτία ισοδύναμη με μοιχεία η οποία από τον Μωσαϊκό Νόμο τιμωρείται με θάνατο διά λιθοβολισμού. Πάρα πολύ ωραία!... Νεαρέ τάδε: να μην έχεις καμιά σεξουαλική επιθυμία, αλλά να συμπεριφέρεσαι σαν ένα ξερό κούτσουρο. Αυτά εδώ τα λόγια του ιδρυτού του Χριστιανισμού Ιησού Χριστού είναι το άκρον άωτον του καταστροφικού αντιερωτισμού, και της διαστροφής. Βγάλετε μόνοι σας συμπεράσματα. Τα λόγια αυτά ομιλούν μόνα τους! Βέβαια, για τη γυναίκα που επιθυμεί κάποιον άνδρα τής αρεσκείας της εδώ ο ιδρυτής δεν μας λέγει τίποτα απολύτως. Αυτό ίσως να σημαίνει ότι, όταν μια γυναίκα επιθυμεί έναν ωραίο άνδρα και έχει φαντασιώσεις δεν διαπράττει αμαρτία. Ακόμα μπορεί να σημαίνει ότι ο ιδρυτής, καίτοι θεός, δεν είχε ιδέα περί γυναικείων επιθυμιών και φαντασιώσεων!... Τί πάνσοφος αλήθεια!

Πολύ θέλουμε να μας εξηγήσουν οι ιθύνοντες του Χριστιανισμού γιατί εδώ αναφέρει ρητώς μόνο την **δεξιά χείρα**. Αν δηλαδή μας σκανδαλίσει η **αριστερά χείρα** τότε μπορούμε να **μην** την αποκόψουμε και να την χρησιμοποιήσουμε στο σκάνδαλό μας χωρίς καμιά τιμωρία; Πολλά τέτοια μαργαριτάρια καταγράφονται σε όλα τα θεόπνευστα *Ευαγγέλια* και στους Πατέρες! Χριστιανοί βρείτε τα όλα, μελετήσετε τα και εφαρμόσετε πιστά τους λόγους και τις εντολές του Θεού σας! Και ξαναρωτάμε: γιατί άραγε η **δεξιά χείρα**;

Ιδού τι διεστραμμένα πράγματα παραγγέλλει ο Παύλος στο ζήτημα της παντρείας και των χηρών. Στην *Α΄ Πρός Κορινθίους 7: 8-9* γράφει: «**Λέγω δε τοις αγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστιν εάν μείνωσιν ως καγώ. ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστι γαμήσαι ή πυρούσθαι.**», παρά τα μετέωρα λόγια τού σταθερά αντιφατικού Παύλου στην *Πρός Ρωμαίους 7: 2-3* «*η γαρ υπανδρος γυνή τω ζώντι ανδρί δέδετα νόμω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, κατήρηται από του νόμου του ανδρός. άρα ουν ζώντος του ανδρός μοιχαλίσ χρηματίσει εάν γένηται ανδρί ετέρω· εάν δε αποθάνη ο ανήρ, ελευθέρα εστίν από του νόμου, του μη είναι αυτήν μοιχαλίδα γενομένην ανδρί ετέρω.*». Στην *Πρός Ρωμαίους* δηλαδή αναφέρει μια διάταξη καταργήσεως εκ του νόμου του ανδρός, χωρίς όμως να συστήνει καμιά εντολή, δική του ή θεϊκή, για το μετά επί του πρακτέου όπως κάνει στην *Α΄ Πρός Κορινθίους*. Όλο το κεφάλαιο 7 της *Α΄ Πρός Κορινθίους* είναι χάρμα διαστροφής, συμπλεγματισμού και καταστροφικότητας! Οφείλομε να ομολογήσουμε ότι ο Παύλος, «προς τιμήν του ...», κάνει την εξαίρεση στους αγάμους και στις χήρες να ξαναπαντρευτούν μόνο αν η «πύρωσίς» των δεν κρατιέται άλλο..., σαν δεν ντρεπόμαστε λιγάκι! Αν όμως η «πύρωσίς» των ελέγχεται κατά κάποιον τρόπο ..., τότε καλόν είναι να μείνουν όπως και αυτός ...

δηλαδή άγαμοι, ... κλπ. (Ακόμα για δεύτερη παντρεία, χήρες και ζωντοχήρες διαβάστε και κρίνετε αντικειμενικά: *Ματθαίος 19: 9-10, Μάρκος 10: 11-12, Λουκάς 16: 18.*) Ο Παύλος επαναλαμβάνει το ίδιο και χειρότερο πνεύμα στην *Α΄ Πρός Τιμόθεον 5: 5-16* και θα χαρείτε πάρα πολύ τον τρόπο με τον οποίο στολίζει ειδικά τις νέες χήρες. Διαβάστε, δώσετε προσοχή και αναλύσετε:

«η δε όντως χήρα και μεμονωμένη ήλπικεν επί τον Θεόν και προσμένει ταις δεήσεσι και ταις προσευχαίς νυκτός και ημέρας· η δε σπαταλώσα ζώσα τέθνηκε. και ταύτα παράγγελλε, ίνα ανεπίληπτοι ώσιν. ει δε τις των ιδίων και μάλιστα των οικείων ου προνοεί, την πίστιν ήρνηται και έστιν απίστου χείρων. **Χήρα καταλεγέσθω μη έλαττον ετών εξήκοντα γεγонуία,** ενός ανδρός γυνή, εν έργοις καλοίς μαρτυρουμένη, ει ετεκνοτρόφησεν, ει εξενοδόχησεν, ει αγίων πόδας ένιψεν, ει θλιβομένοις επήρκεσεν, ει παντί έργω αγαθω επηκολούθησε. **νεωτέρας δε χήρας παραιτού· όταν γαρ καταστρηνιάσωσι του Χριστού, γαμείν θέλουσιν, έχουσαι κρίμα, ότι την πρώτην πίστιν ηθέτησαν· άμα δε και αργαί μανθάνουσι περιερχόμεναι τας οικίας, ου μόνον δε αργαί, αλλά και φλύαροι και περίεργοι, λαλούσαι τα μη δέοντα. βούλομαι ουν νεωτέρας γαμείν, τεκνογονείν, οικοδεσποτείν, μηδεμίαν αφορμήν διδόναι τω αντικειμένω λοιδορίας χάριν. ήδη γαρ τινες εξετράπησαν οπίσω του σατανά. ει τις πιστός ή πιστή έχει χήρας, επαρκείτω αυταίς, και μη βαρείσθω η εκκλησία, ίνα ταις όντως χήραις επαρκέση.»**

Τί να πρωτοπεί κανείς για όποιον έγραψε αυτό εδώ το κείμενο, το μίσος του, τον κομπλεξισμό του, την διαστροφή του! Θα άξιζε μια εκτενής ανάλυση αυτού του καταστροφικού και διεστραμμένου κειμένου να γραφτεί από κοινωνιολόγους, ψυχολόγους και ειδικούς ψυχιάτρους. Αυτός ο αντιφατικός τύπος στην αρχή παραγγέλλει **«νεωτέρας δε χήρας παραιτού·»**, αλλά μετ' ολίγον προστάζει **«βούλομαι ουν νεωτέρας γαμείν, κτλ.»**. Η ενδόμυχη επιθυμία αυτού του ακατονομάστου και ανωμάλου τύπου είναι οι νέες χήρες να μην επιθυμούν να ξαναπαντρευτούν και θεωρεί την ερωτική επιθυμία τους ως ασέλγεια προς τον Χριστόν (**«καταστρηνιάσωσι του Χριστού»**). Μετ' ολίγον όμως τους κάνει την παραχώρηση υπό τύπον υποχωρήσεως και με τις συνθήκες που βάζει αυτός. Προσέξατε καλά την λεξούλα **«ουν»!** Πίσω απ' αυτό το εδάφιο η νέα ξαναπαντρεμένη χήρα εννοείται ουσιαστικά στιγματισμένη. Μόνο ένας ανώμαλος μπορεί να γράφει τέτοιες αισχρές γελοιότητες. Τί να πει κανείς; Πρέπει επίσης να προσέξομε ότι παραλείπει να δώσει ανάλογες παραγγελίες για τις μεσήλικες και ηλικιωμένες χήρες και τους χήρους άνδρες γενικώς. Μα καλά, αν μια μεσήλικη χήρα ήθελε να

ξαναπαντρευτεί, έτσι για τους λόγους της, αυτή αγνοήθηκε πλήρως; Δεν υπήρχαν χήροι άνδρες, ή αυτοί δεν είχαν επιθυμίες, ή με την χηρεία των γινόταν αυτομάτως άγιοι, γι' αυτό το ελεεινό υποκείμενο που συνέταξε αυτό το αισχρό κείμενο. Τα αίσχη και τα χάλια τους είναι ανυπολόγιστα ... ! Καθαρός μισογυνισμός και διαστροφή άνευ λόγου και αιτίας σε όλο τους το μεγαλείο. Γυναίκες τι λέτε; Είστε ακόμα Χριστιανές; Παραδέχεστε αυτά τα πράγματα; Αν είστε, τότε να τα παραδεχθείτε και να τα εφαρμόζετε!

Στην ίδια επιστολή επίσης ο Παύλος γράφει:

Α΄ Προς Τιμόθεον 2: 9-15: «ωσαύτως και τας γυναίκας εν καταστολή κοσμίω, μετά αιδούς και σωφροσύνης κοσμείν εαυτάς, μη εν πλέγμασιν ή χρυσω ή μαργαρίταις ή ιματισμω πολυτελεί, 10 αλλ' ό πρέπει γυναιξίν επαγγελλομέναις θεοσέβειαν, δι' έργων αγαθών. Γυνή εν ησυχία μανθανέτω εν πάση υποταγή· γυναικί δε διδάσκειν ουκ επιτρέπω, ουδέ αυθεντείν ανδρός, αλλ' είναι εν ησυχία. Αδάμ γαρ πρώτος επλάσθη, είτα Εύα· και Αδάμ ουκ ηπατήθη, η δε γυνή απατηθείσα εν παραβάσει γέγονε· **σωθήσεται δε διά της τεκνογονίας, εάν μείνωσιν εν πίστει και αγάπη και αγιασμω μετά σωφροσύνης.**».

Εδώ στον στίχο 15, ο Παύλος δηλώνει ότι η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννάει παιδιά αλλά κάτω από τους περιορισμούς που βάζει. Αν τώρα μια νέα χήρα δεν πρόφθασε να κάνει παιδιά, με όσα είδαμε πριν, δεν της δίνει την ευκαιρία να ερωτευτεί και να ξαναπαντρευτεί για να κάνει παιδιά για να σωθεί. Δηλαδή τί θα γίνει μ' αυτήν; Αυτή την πήρε και την σήκωσε...! Οπότε, τί να πεις κανείς μ' αυτόν τον αντιφατικό και ανώμαλο Παύλο. Μόνο ένας κομπλεξάκιας σχιζοφρενής μπορεί να γράφει και να πιστεύει τέτοιες καταστροφικές αντιφάσεις.

Παρ' όλα τα αηδιαστικά, καταστροφικά και συμπλεγματικά λόγια περί γυναικών, χηρών, παρθενίας και γάμου εξ ανάγκης (προς αποφυγήν της πορνείας ή λόγω ανεξέλεγκτης πυρώσεως, *Α΄ Προς Κορινθίους 7: 1-40*) που παντού μέσα στις επιστολές του αραδιάζει ο Παύλος, τον βλέπομε «ως κεραυνόν εν αιθρία» να διαμαρτύρεται σ' ένα σημείο ως εξής:

Α΄ Προς Κορινθίους 9: 3-5, «Αυτή είναι η υπεράσπισίς μου προς εκείνους πού μέ επικρίνουν. Μήπως εμείς δέν έχομε δικαίωμα νά φάμε καί νά πιούμε; Μήπως δέν έχομεν καί ημείς δικαίωμα νά περιφέρωμεν εις τάς περιοδείας μας αδελφήν γυναίκαν, διά νά μάς υπηρετή καθώς πράττουν καί οι λοιποί απόστολοι καί οι αδελφοί τού Κυρίου καί ο Κηφάς;».

Φαίνεται ότι κάποιιοι στην Κόρινθο τον κατηγορήσαν για κάποια σχέση που είχε με κάποια γυναίκα, ενώ ο ίδιος κάνει τον φανατικό και ασύστολο ηθικολόγο στα κεφάλαιο 5 και 7 της ίδιας επιστολής, σε τέτοιο βαθμό που χωρίς να έχει εξετάσει τα πράγματα επαρκώς έχει ήδη καταδικάσει κάποιον εις θάνατον, κλπ, όπως ήδη έχουμε αναπτύξει παραπάνω. Έτσι τώρα δικαιολογείται και απολογείται σ' αυτή την κατηγορία σφοδρότατα. Στην καλλίτερη λοιπόν περίπτωση εδώ μπορούμε να πούμε ότι, πολύ άρεσε στον Παύλο (όπως και σε άλλους από την χριστιανική παρέα του) η υπηρεσία των γυναικών! Τότε σημασία έχει το γεγονός ότι, παρά την πρωτοφανή υποβάθμιση της γυναίκας που προπαγανδίζει ο Παύλος και όλος ο Χριστιανισμός, πολύ του άρεσε να τον υπηρετεί μια γυναίκα κατά τις περιοδείες του. Στη χειρότερη όμως περίπτωση, κατά την οποία οι θεολόγοι μένουν άναυδοι και έγινε κοσμοχαλασιά, τούτα 'δω τα λόγια του Παύλου σημαίνουν επί πλέον και την ελεύθερη ερωτική σχέση του με κάποια γυναίκα (ίσως την Θέκλα κατά την παράδοση), η οποία (σχέση) ήταν θεμιτή για την πρωτοχριστιανική εσχατολογία εφ' όσον αυτή (η σχέση) παρέμενε άκαρπη (άνευ τέκνων).

Υπάρχει μια ανάλογη περίπτωση και με τον εκκλησιαστικό φωστήρα Ιερώνυμο και μια χήρα, η οποία όταν πέθανε ο άντρας της ακολούθησε τον Ιερώνυμο για να τον υπηρετεί όταν αυτός πήγε και έμεινε για πολύ καιρό στην Παλαιστίνη. Ο Ιερώνυμος σε δύο τουλάχιστον γραπτά του ονομάζει την ανωτέρω γυναίκα του Παύλου «αδελφήν σύζυγον = sororem mulierem», που σημαίνει ότι για τον Ιερώνυμο ο Παύλος είχε σεξουαλική σχέση μαζί της. Αυτός δε ο Μέγας Χριστιανικός Φωστήρ Ιερώνυμος «θεωρεί ότι η φυσιολογική γενετήσιος λειτουργία συνίσταται εις τον υστερικόν αυνανισμόν!». Ιδού τα χάλια τους!... Σας αρέσουν λοιπόν οι Πατέρες;

Στον Χριστιανισμό ο έρωτας και η έλξη των δύο φύλων όχι μόνο αγνοείται παντελώς αλλά και έχει καταδικαστεί σαν αμαρτία, ατιμία και μιαιρότητα. Καταστρέφει δηλαδή την μεγαλύτερη κινητήρια δύναμη δημιουργίας και πολιτισμού. Αυτό θα πει καταστροφική θρησκεία εν δράσει! Αυτό είναι και το άκρον άωτον μιας άκρως καταστροφικής και σχιζοφρενικής θεολογίας: Ο παντοδύναμος δημιουργός Θεός Πατήρ των Χριστιανών εποίησε τα πάντα, και το άρσεν και το θήλυ και τους έδωσε την φυσική μεταξύ των έλξη. Έρχεται όμως μετά είτε ο ίδιος διά του **ομοουσίου Υιού** του όπως μόλις είδαμε, είτε διά των θεοφόρων αντιπροσώπων του (όπως ο Παύλος, ο Χρυσόστομος, ο Αυγουστίνος, κ. ά.) να την καταδικάσει και να την κατατάξει στις βαριές αμαρτίες και αντ' αυτής να εξάρει την παρθενία ως υπέρτατη αρετή!

Ο Γερμανός φιλόσοφος Friedrich W. Nietzsche (1844 - 1900) κατήγγειλε αυτή τη

βροντερή εξόφθαλμη αντίφαση, σχιζοφρένεια και παντελή αδιαφορία για τον έρωτα στον Χριστιανισμό. Ο Πλάτων (᾿427; - ᾿347;), εξηγεί στο *Συμπόσιον* ότι ο έρωσ είναι ο δαίμων (με την αρχαιοελληνική έννοια του όρου και όχι με την ανόητη χριστιανική), δηλαδή μεσολαβητής μεταξύ θνητών και αθανάτων, ο οποίος συν τω χρόνω φέρει την ευδαιμονία των αθανάτων θεών στους θνητούς ανθρώπους. Αυτό το ίδιο με τα ίδια περίπου λόγια επαναλαμβάνει πολύ αργότερα ο W. A. Mozart (1756 - 1991) με τον E. Schikaneder (1751 - 1812) στην ανυπέρβλητη όπερά τους «*Ο Μαγικός Αυλός*» (*Die Zauberflöte*), όπου και δηλώνουν ότι ο έρωσ κινεί τους τροχούς της φύσεως (“...sie wirkt im Kreise der Nature...”, κλπ., στο απαράμιλλο ντουέτο της Παμίνας με τον Παπαγκένο “Bei Männern, welche Liebe fühlen”...). Αλλά για τους άφυλους, ευνούχους, αναχωρητές, ομοφυλοφίλους, κλπ, Χριστιανούς όλα αυτά είναι βλασφημίες, μιαιρότητες, αμαρτίες, βεβηλώσεις, κλπ.

Αφού έτσι το θέλησε ο διεστραμμένος, ψευδολόγος και κομπλεξικός Ιερός Αυγουστίνος, κ. ά., το ερωτικό στοιχείο της ανθρώπινης φύσης πρέπει να εξαλειφθεί πλήρως, αλλά οι συνεπαγόμενες παθήσεις και ψυχολογικές διαταραχές ας αυξηθούν και ας γεμίζουν τα φρενοκομεία. Οι θεόπνευστοι πάπες, επίσκοποι, σύνοδοι, κλπ, υιοθέτησαν αυτές τις διεστραμμένες θέσεις του παναθλίου και μοιραίου Αυγουστίνου και καταδίκασαν τον Πελάγιον ο οποίος είχε αντίθετες απόψεις. Βεβαίως πολλοί απ’ αυτούς δεν θα τηρήσουν αυτές τις αυστηρές εντολές αλλά θα αφεθούν σε παντός είδους όργια και κρυφές σεξουαλικές συνευρέσεις. Ο διεγερτικότατος χορός των μανουαλιών, τα όργια, οι ακολασίες και οι απιστίες του Πάπα Ρώμης **Λέοντος Χ** και πολλών άλλων, καθώς και διάφορα μοναστηριακά όργια δεν αντιπροσωπεύουν παρά μόνο ένα πολύ μικρό μέρος όλων των χριστιανικών οργιαστικών σεξουαλικών συμβάντων.

Ένα από τα ισχυρότερα συμπλέγματα, του μοιραίου για την ανθρωπότητα και τον πολιτισμό, τού συμπλεγματικού Ιερού Αυγουστίνου ήταν το ότι θρηνούσε το γεγονός ότι κάθε άνθρωπος ερχόμενος εις τον κόσμο εξέρχεται «ανάμενα στα ούρα και στα κόπρανα». Ακόμα δικαιολόγησε το ότι ο Θεός και παντοδύναμος δημιουργός έδωσε στους πρωτοπλάστους, Αδάμ και Εύα, τα γεννητικά όργανα με την εξήγηση ότι ο Θεός προεγνώριζε το ότι θα αμάρταναν και θα έπιπταν και έτσι θα τα χρειαζόταν μετά. Αλλά πριν από την πτώση η ίδια η *Γραφή* δηλώνει πως όταν ο Θεός εδημιούργησε τους πρωτοπλάστους τους ευλόγησε και τους είπε: «αυξάνεσθε και πληθύνεσθε...». Ιδού λοιπόν τι εστί χριστιανική αντιφατικότητα και τι εστί Αυγουστίνος, τον οποίον η χριστιανική εκκλησία ονόμασε Ιερόν και τον κατάταξε στους αγίους και μεγίστους φωστήρες της.

Έπρεπε επίσης να έχουμε δυο μέτρα και δυο σταθμά: όσες γυναίκες και όσοι άνδρες είχαν «εκείνο το δαιμονάκι» που προκαλούσε στους άλλους ή στις άλλες σεξουαλικές επιθυμίες συλλαμβάνονταν και εξοντώνονταν με κάθε φρικτό βασανιστήριο και νοσηρό τρόπο. Όποια γυναίκα συλλαμβανόταν να έχει πλαγιάσει με «**incubus -bi**» (δαιμόνια που έκαναν έρωτα τη νύκτα με γυναίκες καθώς αυτές κοιμόταν) και όποιος άνδρας συλλαμβανόταν να έχει πλαγιάσει με «**succubus -bi**» (δαιμόνια που έκαναν έρωτα τη νύκτα με άνδρες καθώς αυτοί κοιμόνταν) έπρεπε να αποδείξει ότι «δεν είναι ελέφας», αλλιώς την ή τον περίμεναν τα πιο επώδυνα βασανιστήρια μέχρις ότου ξεψυχήσει. Στη μαύρη βίβλο κατά των μαγισσών, το τρομακτικό βιβλίο, εγχειρίδιο, της καθολικής εκκλησίας *Malleus Maleficarum* (*Η Σφύρα κατά των Κακοπραγούντων*) αναγράφονται διαγνωστικές, λεπτομερείς μέθοδοι για την διαπίστωση του αν η εγκυμοσύνη μιας γυναίκας προερχόταν από κανονικό άνδρα ή από incubus. Περιττό να γράψομε εδώ τί πάθαινε η γυναίκα, αν είχε μείνει έγκυος από κανέναν incubus...! Το αφήνομε στην φαντασία σας...

Σχετικά με ερωτύλους δαίμονες (τον Ασμοδαίο) διαβάστε και το βιβλίο *Τωβίτ*, το οποίο ανήκει στην χριστιανική *Παλαιά Διαθήκη* αλλά όχι στην *Εβραϊκή*. Γράφτηκε από άγνωστο συγγραφέα κατά τον δεύτερο αιώνα Π.Κ.Ε. Όποιος είναι με τα καλά του απορεί πως υπάρχουν άνθρωποι που πιστεύουν σ' ένα τέτοιο ανόητο τερατούργημα δαιμονολογίας και δεισιδαιμονίας. Διαβάστε το από περιέργεια να δείτε τι θα πει κρετινισμός, με ερωτύλους δαίμονες, θανάτους, συκώτια και χολές ψαριών, καπνούς, τον αρχάγγελο Ραφαήλ, χρυσές δραχμές, και ένα σωρό ανόητα αντιαισθητικά και σαχλά παραμύθια. Ενώ λοιπόν οι Εβραίοι το απέρριψαν οι Χριστιανοί το περιμάζεψαν!

Επίσης όποιος άνδρας ή όποια γυναίκα υπέφερε από διάφορες εμμονές ή είχε αλλόκοτη όψη εθεωρείτο μάγος ή μάγισσα και έπρεπε πάση θυσία να θανατωθεί είτε με κάψιμο, είτε με πνίξιμο, είτε με διάφορα άλλα χριστιανικά βασανιστήρια. Πολλές χιλιάδες κόσμος πλήρωσαν πολύ ακριβά αυτές τις εμμονές τους μέχρι και αρκετά πρόσφατα. Θεσπέσια πράγματα άπειρης θεοπνευστίας έχουμε εδώ... Η χριστιανική παράνοια και διαστροφή δεν έχει κανένα μέτρο. Πουθενά αλλού δεν έχουν σημειωθεί τέτοιοι παραλογισμοί, εγκλήματα, βασανιστήρια και φρικαλεότητες!

Στον Χριστιανισμό ακόμα και η τεκνοποίηση θεωρείται αμαρτία, κατά το « ... Ιδού γάρ εν ανομίαις συνελήφθην καί εν αμαρτίαις εκίσσησέ με ή μήτηρ μου ... » του **Εβραϊκού Ψαλμού** 50: 7 (ή 51: 5 σε άλλες εκδόσεις). Γίνεται μόνον εξ' ανάγκης

(«κατ' οικονομίαν» όπως τους αρέσει να λένε λογίως) για να μην σβήσει το ανθρωπινό γένος. Αυτό έγινε εκ των πραγμάτων αφού τελικά δεν ήλθε εκείνο το πολυπόθητο τέλος του κόσμου μαζί με εκείνη την περίφημη Δευτέρα Παρουσία που περίμεναν αμεσότατα οι πρώτοι Χριστιανοί και ο Παύλος. Ακόμα αυτή η εξ ανάγκης σεξουαλική συνεύρεση πρέπει να γίνεται χωρίς καμία απολύτως απόλαυση ηδονής και στο σκοτάδι. Η απόλαυση ηδονής είναι μεγάλη αμαρτία για τους διεστραμμένους Χριστιανούς.

Τέλος η λεχώνα χρειάζεται ειδική ιεροπραξία για να εξιλεώσει την «αμαρτία» της, 40 μέρες μετά την γέννα· να σαραντίσει όπως λέει ο λαός, που σημαίνει ότι για 40 μέρες η μητέρα και το μωρό δεν μπορούν να εξέρχονται από το σπίτι τους προς βλάβη της υγείας των. Μετά όμως, το πρώτο πράγμα που η μάνα οφείλει να πράξει είναι το να επισκεφτεί τον ιερέα για την ειδική ιεροπραξία με ευχές, εξορκισμούς, κλπ. Έτσι έχουν θεσπιστεί αυτά τα πράγματα από τον Μωσαϊκό Νόμο και από την χριστιανική εκκλησία. Ακόμα και η Παναγία έκανε καθαρμό 8 μέρες μετά την γέννηση του Ιησού κατά τον Νόμον του Μωυσέως, *Λουκάς Β΄: 22*.

Η γυναίκα λοιπόν γίνεται απλώς μια καταραμένη βρεφομηχανή και αυτό μόνο εξ' ανάγκης. Μα το λέει και ο Παύλος στην ***Α΄ Προς Τιμόθεον 2: 15***, «η γυναίκα θα σωθεί με το να γεννά παιδιά». Άραγε, όσες γυναίκες για οποιοδήποτε λόγο δεν μπορούν να τεκνοποιήσουν θα ριφθούν στο πυρ το εξώτερο; Θεολόγοι τί έχετε να πείτε;

Εί δυνατόν όμως, η γυναίκα να σταματήσει να είναι γυναίκα και με τις νηστείες να κατορθώσει να σταματήσει τα έμμηνά της. Επανερχόμαστε δηλαδή σ' αυτό που τονίσαμε και πριν ότι ο Χριστιανισμός επιδιώκει την αφυλίαν! Αυτό αποτελεί μεγάλη αρετή στον Χριστιανισμό αλλά ταυτοχρόνως και μεγάλη σχιζοφρένεια. Στον Μωσαϊκό Νόμο τα γυναικεία έμμηνα θεωρούνται μόλυνση και ακαθαρσία. Γι' αυτό απαγορεύεται να εισέρχονται οι γυναίκες στα ιερά των χριστιανικών και Εβραϊκών ναών. Διαβάσετε τις σχετικές αναφορές του *Λευιτικού 15: 19-30, 18: 19, 22, 29, 20: 18*, (και *Δευτερονομίου*, κλπ.) σ' αυτό το ζήτημα. Επίσης, επ' αυτών των θεμάτων διαβάστε και το σπουδαίο βιβλίο *The X-Rated Bible* (Η Ακατάλληλη Βίβλος) του Αμερικανού καθηγητή Ben Edward Akerley.

Έτσι λοιπόν το κλείσιμο στα μοναστήρια, ο αναχωρητισμός, ο ερημιτισμός, κλπ. σου δίνουν πολύ πιο βέβαιο εισιτήριο για τον Παράδεισο από το να αποκτήσεις και να αναθρέψεις οικογένεια...! Αυτό το τονίζει σαφώς και ο αλλοπρόσαλλος Απόστολος Παύλος στην επιστολή του ***Α΄ Προς Κορινθίους*** σε όλο το **κεφάλαιο 7**

όπου μεταξύ πολλών «μαργαριταριών» εκθειάζει την παρθενία και τη θεωρεί υπέρτατη αρετή. Μελετήστε το κεφάλαιο αυτό προσεκτικά να δείτε περί τίνος πρόκειται! Το ίδιο κάνει και ο διεστραμμένος Χρυσόστομος στο βιβλίο του με τίτλο **Το Χάρισμα της Παρθενίας**. Αν τώρα κανείς ενδιαφέρεται να μάθει για τη νόσο των ασκητών, μοναχών, ερημιτών, αναχωρητών (νόσος του Αγίου Αντωνίου) ας μελετήσει το βιβλίο του Νίκου Καζαντζάκη *Αναφορά στον Γκρέκο* όπου την περιγράφει θαυμάσια, διότι την έπαθε και ο ίδιος μια φορά που βρισκόταν στη Βιέννη.

Όπως είδαμε μέχρις εδώ ο Χριστιανισμός είναι τόσο διαστροφική και καταστροφική θρησκεία ώστε οι οπαδοί του, άνδρες και γυναίκες, δεν πρέπει να είναι ούτε ετεροφυλόφιλοι, ούτε ομοφυλόφιλοι, αλλά οφείλουν να είναι άφυλοι. Οι κληρικοί και οι λαϊκοί και οι μοναχοί και οι μοναχές πρέπει να είναι άφυλοι. Καμία ερωτική έλξη, ορμή, πάθος, κλπ. Είδαμε παραπάνω μερικές αναφορές και τη θέση του ιδρυτού Ιησού Χριστού. Διά του λόγου το αληθές, ας δώσουμε ακόμα και άλλες δύο αναφορές επ' αυτού από τον απεχθέστατο Παύλο:

Α΄ Προς Κορινθίους 7: 1 «Περί δε ων εγράφατέ μοι, **καλόν ανθρώπω γυναικός μη άπτεσθαι**·».

Προς Κολασσαείς 3: 2-6 «**τα άνω φρονείτε, μη τα επί της γης. απεθάνετε γαρ**, και η ζωή υμών κέκρυπται συν τω Χριστω εν τω Θεω· όταν ο Χριστός φανερωθή, η ζωή ημών, τότε και υμείς συν αυτώ φανερωθήσεσθε εν δόξη. **Νεκρώσατε ουν τα μέλη υμών τα επί της γης, πορνείαν, ακαθαρσίαν, πάθος, επιθυμίαν κακήν**, και την πλεονεξίαν, ήτις εστίν ειδωλολατρία, **δι' α έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απειθείας**»,

Οι αναφορές αυτού του είδους σε όλη την *Καινήν Διαθήκην* δεν έχουν τέλος. Παρθενία λοιπόν, γυναικός ουκ άπτεσθε, και ζωή μετά θάνατον, τίποτα άλλο. Πάρα πολύ ωραία! Βέβαια η διαστροφή αυτή κατά τους δύο πρώτους αιώνες της Κ. Ε. δεν μπορούσε να προχωρήσει περισσότερο, ώστε αυτοί οι διεστραμμένοι Χριστιανοί άφησαν μετά τα δύο φύλα να συνευρίσκονται αλλά μόνο «κατ' οικονομίαν» χάριν της τεκνοποιήσεως. Ευτυχώς... αλλιώς τί θα συνέβαινε άραγε; Ποιος μπορεί να μας απαντήσει;

Μια φορά συζητούσα αυτά τα θέματα με έναν κάπως διαβασμένο αλλά φανατικά θρησκόληπτο Χριστιανό. Του είπα ότι εάν ένας άνδρας δεν έχει κανονικές και ολοκληρωμένες ερωτικές σχέσεις ή εάν δεν αυτοεξυπηρετείται εν ανάγκη, αφού και οι δύο αυτές ενέργειες είναι βαριές αμαρτίες, τότε αναγκαστικά θα έχει

ονειρώξεις με εκσπερματώσεις κατά την διάρκεια του ύπνου του, κλπ. Είναι απλή φυσική. Εάν σε ένα δοχείο που χωράει ένα λίτρο νερού του ρίξεις δύο λίτρα, τότε το ένα λίτρο θα χυθεί απ' έξω. Αυτός τότε μου απάντησε πως αν έχεις πίστη με νηστεία και προσευχή μπορείς να κάνεις τον εαυτόν σου ούτε ονειρώξεις ποτέ του να έχει, πράγμα που είχαν πετύχει πολλοί Χριστιανοί άγιοι. Δηλαδή κατά την ακράδαντη πίστη αυτού του Χριστιανού πρέπει να γίνεις χόρτο, αυτό που εδώ έχομε χαρακτηρίσει ως άφυλος!

Για τις ονειρώξεις και τις εκσπερματώσεις κατά την διάρκεια του ύπνου, όπως και για τα γυναικεία έμμηνα, έχομε δώσει και παραλείψει αναφορές από το *Λευιτικόν* και το *Δευτερονομίον*. Στην *Καινή Διαθήκη* δεν αναφέρονται ειδικά αυτά τα ζητήματα. Πλην όμως οι Χριστιανοί με παραληρηματική κατάνυξη αναγγέλλουν μεγαλοφώνως διάφορες καλογραμμένες προσευχές σε ακολουθίες εσπερινών και αποδείπνων για να απαλλάσσονται από αυτά τα μιανρά και αμαρτωλά φαινόμενα. «Καταξίωσον, Κύριε, εν τη εσπέρα ταύτη αναμαρτήτους φυλαχθήναι ημάς...». «Καί δός ημίν, Δέσποτα, προς ύπνον απιούσιν, ανάπαυσιν σώματος καί ψυχής· καί διαφύλαξον ημάς από τού ζοφερού ύπνου τής αμαρτίας, καί πάσης σκοτεινής καί νυκτερινής επιθυμίας. Παύσον τάς ορμάς των παθών, σβέσον τα πεπυρωμένα βέλη τού πονειρού, τα καθ' ημών δολίως κινούμενα· τάς τής σαρκός ημών επαναστάσεις κατάστειλον, καί πάν γεώδες καί υλικόν ημών φρόνημα κοίμισον. Καί δώρησαι ημίν ο Θεός, γρήγορον νούν, σώφρονα λογισμόν, καρδίαν νήφουσαν, ύπνον ελαφρόν, καί πάσης σατανικής φαντασίας απηλλαγμένον.... ». Υπάρχουν ακόμα πολλά περισσότερα τέτοια αναγνώσματα που βαριέμαι να τα καταγράψω. Πολύ θα επιθυμούσαμε να μάθομε από τί σοβαρή αφηρημάδα έπασχε ο Γιαχβέχ όταν τα έφτιαχνε όλα αυτά! Από την άλλη μεριά αν τον ενοχλούν γιατί δεν κάνει ένα παφ να τα βγάλει από τη μέση;

Το ζήτημα του ερωτισμού και σεξ στον Χριστιανισμό έρχεται σε κατάφορη αντίφαση με την μητρική θρησκεία του, τον Ιουδαϊσμό, τού ιδίου Θεού πατρός Γιαχβέχ. Ζήτω η αντίφαση! Στην *Παλαιά Διαθήκη* επιβάλλεται ο Γάμος από την εφηβική ηλικία (17 ετών για τους νέους και 14-15 για τις νέες) και επιτρέπονται το σεξ, η φυσιολογική συνεύρεση μεταξύ ανδρός και γυναικός και το διαζύγιο. Ήλθε μετά η πολύ παράξενη, περιθωριακή και εσχατολογική αίρεση του Ιουδαϊσμού, ο Χριστιανισμός δηλαδή, για να τα καταργήσει όλα. Ο ευλογημένος χριστιανικός γάμος, το μυστήριο του γάμου, το θαύμα εν Κανά της Γαλιλαίας, κλπ. είναι μετέπειτα παραχωρήσεις που γίνονται κατ' εξαίρεση, κατ' οικονομίαν και εξ ανάγκης. Αυτά δεν είναι οι αρχικές και άμεσα εσχατολογικές θέσεις και

προτροπές ή οι ανώτατες αρετές αυτής της καταστροφικής αιρέσεως!

Επίσης πολλοί ομοφυλόφιλοι, λαϊκοί ή κληρικοί ή μοναχοί και μοναχές, οι οποίοι επιθυμούν να είναι και Χριστιανοί κάνουν μεγάλο λάθος όταν προσπαθούν να δικαιολογήσουν την ιδιαιτερότητά τους μέσω του ίδιου του Χριστιανισμού. Όπως μέχρις εδώ αναπτύξαμε διά χριστιανικών θεοπνεύστων κειμένων και δογμάτων αυτό είναι αδύνατο και στην εδώ ζωή και στη μέλλουσα. Επομένως ας λάβουν τα μέτρα τους. Δεν μπορούν να έχουν «και την πίτα γερή και τον σκύλο χορτάτο». Η τροποποίηση του Χριστιανισμού αποτελεί αίρεση και αμαρτία. Μετά οι θρησκείες δεν εξελίσσονται εκτός και εάν μεταπέσουν σε αιρέσεις. Μπορεί κανείς να φτιάξει μια νέα θρησκεία ή έστω νέα αίρεση που να του αρέσει αλλά όχι να μεταλλάξει μια ήδη υπάρχουσα και να την θεωρεί ως είχε πριν. Στον Χριστιανισμό όμως, ύστερα από όσα είδαμε, δεν μπορούμε να δούμε ποια αίρεση θα μπορούσε να συμπεριλάβει τους ομοφυλοφίλους. Αυτή η αίρεση θα πρέπει να τα κάνει όλα άνω - κάτω. Θα ήταν πολύ ενδιαφέρον να την βλέπαμε! Την αναμένομεν!

Για περισσότερη ανάλυση πάνω στα θέματα αυτά από τους «Θεοφόρους Πατέρες» διαβάστε: Τον Τερτυλιανό που εξυμνούσε τον ευνουχισμό, τους ευνούχους για την βασιλεία των ουρανών και τις μοναχές παρθένες νύμφες του Χριστού, τον Ιερώνυμο, τον Βοήθιο (π. χ. «Η γυναίκα είναι ένας ναός χτισμένος πάνω σε ένα υπόνομο»), τον Χρυσόστομο (π. χ. «Η γυνή άπαξ ωμίλησε και το παν κατέστρεψε», «Η γυνή είναι αναγκαίο κακό...»), τον Ωριγένη (που αυτοευνουχίστηκε για τη βασιλεία των Ουρανών, **Ματθαίος 19: 12**, όπως προαναφέραμε), τον Κλήμεντα Αλεξανδρείας (π. χ. «Κάθε γυναίκα οφείλει να είναι γεμάτη ντροπή και μόνο από τη σκέψη ότι είναι γυναίκα»), τον Ιγνάτιο Λογιόλα, τον Ιερό Αυγουστίνο (π. χ. «Οι γυναίκες δεν πρέπει να έχουν απολύτως καμιά διαφώτιση ή παιδεία. Αλλά πραγματικά πρέπει να απομονώνονται γιατί είναι η αιτία των μισητών και ακουσίων στύσεων στους αγίους άνδρες.»), τον Καλβίνο, τον Οδο της Cluny (π. χ. «Το να αγκαλιάζεις μια γυναίκα είναι σαν να αγκαλιάζεις ένα τσουβάλι κοπριά»), τον Λούθηρο (π. χ. «Αν μια γυναίκα πεθάνει από τις πολλές γέννες δεν πειράζει. Άστε την να πεθάνει. Γι' αυτό άλλωστε πλάστηκε.»), τον πουριτανισμό του Προτεσταντισμού, τα μοναστηριακά όργια και άλλα πολλά.

Επίσης πολλοί από τους ανωτέρω Πατέρες και άλλοι για πολλούς αιώνες (γύρω στη χιλιετία και βάλε) διατύπωναν διάφορες γνώμες για το πότε γίνανε και που είναι οι ψυχές, πότε ενώνονται με το ανθρώπινο σώμα (ποια μέρα της κυήσεως ή ποια μέρα μετά τη γέννηση), αν οι γυναίκες έχουν ψυχή και πόσο καιρό η ψυχή μένει κοντά στο σώμα όταν ο άνθρωπος ξεψυχήσει και μετά πού πάει (και βράσε όρυ-

ζα!). Για περισσότερο από χίλια χρόνια οι γυναίκες δεν είχαν ψυχή, μετά όμως με την απόφαση των θεοφόρων Πατέρων απέκτησαν και αυτές ...!

Πώς μετά να μη βγει δικαιωμένος ο Sigmund Freud τον οποίον και πάλι η εκκλησία πολέμησε; Πώς να μην πάθουν κάτι αυτές οι γυναίκες και μαζί μ' αυτές και οι άνδρες από όλους αυτούς τους εξάισιους τρόπους ζωής που επεβλήθησαν από τους Χριστιανούς «θεοφώτιστους» διά πυρός και σιδήρου; Πώς να μην δημιουργηθούν αμέτρητες νευρώσεις και ψυχώσεις και να μη γεμίσουν τα φρενοκομεία; Π. χ. τα παραληρήματα θρησκευτικού και σεξουαλικού τύπου, κλπ., είναι συμπτώματα σχιζοφρένειας, προερχόμενα από συνεχείς ενοχές και από την εξαντλητική καταπίεση καταρράκωση και διαστρέυλωση της προσωπικότητας του ατόμου.

ΕΝ ΚΑΤΑΚΛΕΙΔΙ

Η αντιφατικότητα, η καταστροφικότητα και η αποτυχία της χριστιανικής ηθικής, όχι μόνο σε ότι αφορά τον έρωτα και τη σεξουαλικότητα αλλά εφ' όλων των θεμάτων, είναι τόσο παταγώδης που ένας Μέγας W. A. Mozart με έναν L. Da Ponte (1749 - 1838) δεν αρκούν για να την καταδείξουν με μια νέα όπερα ανώτερη από την απaráμιλλη «Il dissoluto punito, ossia il Don Giovanni», την οποία ακριβώς συνέταξαν για να καταδείξουν και να σατιρίσουν την ολοκληρωτική αποτυχία της ηθικής της κοινωνίας του καιρού των μαζί με την απανταχού υποκρισία της. Η επιβολή της χριστιανικής ηθικής γίνεται μονίμως δι' αυθαιρέτων δογμάτων, κανόνων, επιταγών, εντολών, απαγορεύσεων, και μεταφυσικών πίστεων, διά της ωμής βίας και της εμποτίσεως συνεχούς φόβου, και διά της υποσχέσεως πολλών μεταφυσικών φρικτών τιμωριών ή αιωνίων ανταμοιβών. Ποτέ της δεν έγινε δι' αναλύσεως των εκάστοτε ερωτημάτων και προβλημάτων, διά κοινωνικών και επιστημονικών επιχειρημάτων ή διά της λογικής και φιλοσοφικής εξετάσεως και αντιμετώπισεως των διαφόρων, μικρών, μεγάλων και γενικών ζητημάτων.

Από κοινωνικής, ψυχολογικής, και πάσης απόψεως, στα μέρη όπου επικράτησε ο Χριστιανισμός έκανε τα πάντα μαντάρα. Προέκυψαν: Άνευ προηγουμένου δεισιδαιμονία, πόνος, θλίψη, φόβος, τρόμος, αναχωρητισμός, ερημιτισμός, ενίοτε ευνουχισμός και στηλιτισμός, φόνος, καταστροφή, αθλιότητα, βασανιστήρια, αγραμματοσύνη, αντιεπιστημονικότητα, βρωμιά, απλυσιά, αρρώστια, αντιερωτισμός, μισογυνισμός, μυστικοκοπάθεια, νεύρωση, καχυποψία, μισαλλοδοξία, ενοχή, δυστυχία, εκμετάλλευση, αιρέσεις, εξοστρακισμοί, αφορισμοί, θρησκευτικοί και μη θρησκευτικοί πόλεμοι, εκατομμύρια αθώα θύματα και όλο το κακό συναπάντημα Τα πράγματα έγιναν τρισεχειρότερα από ότι ήταν πριν! Όσον αφορά την ομοφυλοφιλία αυτή πάντα υπήρχε σε όλα τα μήκη και τα πλάτη στα μικρά ποσοστά

που η φύση ή η κοινωνική ζωή άφησε να υπάρχει. Ο Χριστιανισμός όμως με την αφύσικη ζωή και ηθική που επέβαλε κατέστρεψε τον ερωτισμό και επολλαπλασίασε την ομοφυλοφιλία.

Ιωάννης Νεοκλής Φιλάδελφος Μ. Ρούσσο